

Greif direnişi işçi hareketinin devrimci geleceğidir!

Greif Direnişi seçtiği eylem yolu ve yöntemiyle de tümüyle politikti. Greif direnişçileri daha en baştan düzenin yasalarını değil fakat sınıf mücadelesi yasalarını esas aldıkları

tüm açıklığı ile ilan ettiler ve fabrika iş-gali biçimindeki eylemlerini de buradan gelen bir meşruluk temeline oturtular. Böyle yapmasalardı eğer, kendilerini ön-çeleymen yüzlerce örnekte olduğu gibi,

sendika ağalarının “yasal süreç” denilen sonu gelmez oyalama ve aldatma girişimlerinin edilgen bir nesnesi olarak kalacak, sonuçta en iyi durumda üç kuruşa satılacaklardı. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2025 / 02
8 Şubat 2025

Kızıl Bayrak

kizilbayrak83.net

Ağırlaşan siyasal gericilik, devlet terörü ve çıkış

Devrimleşmiş bir işçi sınıfı hareketi, Kürt sorununu döngüden kurtaracağı gibi Kürt halkının özgürlük mücadelesini büyütmenin de tek çıkışı yoludur.

CHP basiretsizlikte sınır tanımıyor

Düzen siyasetinin üzerine oturduğu bu denklemde CHP'nin “Dimyata pırince giderken evdeki bulgurdan olma” ihtimali güçleniyor.

Gerici-faşist rejim saldırganlıkta gemi aزیya aldı...

Faşist baskı ve zorbalığa karşı sınıf mücadelesini büyütelim!

OVP'ye ve sefalet sözleşmelerine geçit verme!

2025 TİS'lerini kazanmak için tabandan yükselen mücadele mevzilerine ihtiyaç var. Her bir işçi TİS sürecine bu bilinçle hazırlanmalıdır.

Almanya'da faşizmin normalleştirilmesi- A. Vedat Ceylan

s.20

Suriye'de Alevi katliamı - E. Bahri

s.22

Gerici-faşist rejim saldırganlıkta gemi azıya aldı...

Faşist baskı ve zorbalığa karşı sınıf mücadelesini büyütelim!

AKP-MHP iktidarı faşist baskı ve zorbalıkta gemi azıya almış bulunuyor. Yoğunlaşan gözaltı ve tutuklama terörü, Kürt halkının iradesini hedef alan kayyım saldırıları, eylem-etkinlik ve grev yasakları, düzen muhalefetine savrulan tehditler ve komplovari operasyonlar vb. adımlar gelinen yerde rutin bir hal aldı. İktidarın Gezi direnişi üzerinden "eski defterleri" açması ise, bütünüyle toplumsal muhalefete sopa sallaması anlamına geliyor.

Tüm bu baskı ve saldırılar, vitrine asılan "yumuşama", "normalleşme" ve "barış" söylemleri eşliğinde hayata geçiriliyor.

"Normal koşullarda" toplumsal meşruiyetini korumayı belli ölçüde başarabilen, görece kendisini rahat bir konumda hisseden, buradan hareketle gücünü toplumsal desteğinden alan burjuva iktidarlar, baskı ve şiddet aygıtlarını daha inceltmiş biçimler üzerinden kullanmayı tercih ederler. Böylelikle baştan aşağıya örgütlü bir şiddet aygıtı olan burjuva devlet gerçeği, kapitalizme özgü bir illüzyonla perdelenmiş olur. Ağır emek sömürsüne tabi tutulan toplumun geniş kesimleri dahi, yaratılan bu illüzyon ve ideolojik-kültürel kuşatma nedeniyle kurulu devlet düzenini "meşru" ve "gerçekli" görürler.

Fakat kapitalizmin ağırlaşan çelişkileri ve çoklu krizleriyle belirlenen günümüz dünyasında, "demokrasi timsali" sayılan batılı devletlerin üzerindeki ışıltılı pulların bile bir bir dökülmesine, her birinde polis devleti uygulamalarının yaygınlaşmasına, savaş ve saldırganlık politikalarının ön plana çıkmasına tanıklık ediyoruz. "11 Eylül konsepti" ile birlikte kapitalist devletlerde temel bir yönelim

haline gelen ve giderek yaygınlaşan bu eğilim; içerisinde bulunduğumuz "krizler ve savaşlar" döneminin en görünür olgusu haline gelmiş durumda.

Bu çıplak gerçeklik Türkiye kapitalizmi ve onun yönetim aygıtları için de olduğu gibi geçerlidir. Bununla birlikte, başta Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere bünyesinde barındırdığı kendine has toplumsal, tarihsel dinamikleri ve krizlerle örülü bölgesel konumu, Türk sermaye devletinin geçmişten beri çıplak bir zor aygıtı olarak "sahnede yer almasında" belirleyici birer etken olmuştur. Bugün ise, üst üste binen çoklu krizler sermaye devletinin saldırganlıkta gemi azıya almasında belirgin bir rol oynamaktadır.

Gelinen süreçte ekonomik-mali kriz yönetilmek bir yana günbegün ağırlaşmaktadır. Bunun tetiklediği sosyal bunalım görülmemiş boyutlara ulaşmış, servet sefalet kutuplaşması derinleşmiş, yoksulluk alabildiğine kitleselleşmiştir. Ekonomik-mali krizin ve ağırlaşan iktisadi-sosyal koşulların açmaza aldığı üst yapı kurumları kronik bir siyasal kriz içerisinde. Yıllardır iktidar gücünü elinde tutan ve (15 Temmuz'un açık bir şekilde gösterdiği üzere) yekpare bir yapıya sahip olmayan siyasal İslamcı koalisyon, gelinen yerde bekasını faşist parti MHP ile kurduğu ittifak üzerinden sürdürebilmektedir. Bu durum, olası gelişmelerin de etkisiyle hem iktidar sahiplerini hem de bütünüyle düzen siyasetini her türlü yeni çelişki ve çatışmalara açık halde bırakmaktadır.

Gerici-faşist rejimi açmaza alan bir diğer olgu ise, devlet aygıtını tümüyle kontrol altına almış olsa da kurmak istediği faşist tek adam rejimine hala daha toplumsal bir meşruiyet kazandıramamış olmasıdır. Toplumun önemli bir kesimi,

daha en başından beri AKP iktidarından ideolojik, politik ve kültürel açıdan uzak ve kopuk bir konumda durmayı sürdürmektedir. Dahası, son yerel seçimlerin gösterdiği üzere düne kadar şu ya da bu nedenle iktidara destek sunan "ara toplumsal kesimler", özellikle ağır iktisadi yıkım nedeniyle "yeni" arayışlar içerisinde girmiş bulunuyorlar.

Türkiye kapitalizmine ve düzen siyasetine rengini veren bu kriz dinamiklerini, kendi cephesinden Kürt sorunu ve ulusal mücadele olgusu tamamlıyor. Sermaye devletinin on yıllardır sürdürdüğü inkar ve imhaya dayalı politika, sorunu çözmek bir yana daha da ağırlaştırmıştır. Zira, Kürt halkı büyük bedeller ödemek pahasına direncini koruyor, mücadelesini kararlılıkla sürdürüyor. Sermaye devleti ve onun bugünkü görünümü olan gerici-faşist rejim, ne yaparsa yapsın Kürt halkının iradesini kıramadığı gibi, onun Kürt hareketiyle kurduğu bağları da koparamıyor. Son on yıl içerisinde gerçekleştirdiği katliamlara, kitlesel gözaltı ve tutuklama terörüne, kayyım atamalarına rağmen Kürt halkı, Kürt siyasi hareketine verdiği desteği bir milim geri çekmedi. Sadece seçim dönemlerinde Kürt illerinden yansıyan tabloya bakmak dahi bu olguyu görmek için yeterli olacaktır.

Özetlemek gerekirse: Türkiye kapitalizmini belirleyen çoklu krizler günbegün derinleşiyor, buna bağlı olarak toplumsal yaşamda çelişkiler alabildiğine keskinleşiyor. Tam da buradan hareketle gerici-faşist rejim, elinde sınıksız tuttuğu baskı ve şiddet aygıtını çok daha pervasızca kullanmaya başlamış bulunuyor.

Tüm bunların yanı sıra, son dönemde

artan baskı ve saldırıların arka planında gerici-faşist rejimin toplumsal mücadelesinin büyümesinden duyduğu derin korku da yer alıyor. Grev yasakları, eylem ve etkinlikleri hedef alan saldırılar, gözaltı-tutuklama terörü ve bitip tükenmek bilmeyen Gezi histerisi bunun en açık göstergeleridir. Erdoğan yönetimi tüm bunları hem kurmak istediği rejimin sefil bekası için hem de sermaye düzeninin genel çıkarları adına hayata geçiriyor. Zira, bu kapsamlı saldırılar üzerinden olası sınıf ve kitle hareketlerinin önünü almayı hesap ediyor. Devrimcileri, ilerici-sol güçleri, Kürt hareketini ve toplumun mücadelecisi kesimlerini ezerek, emekçiler içerisinde korkuyu örgütleyip öncüsüz bırakarak, sermaye düzenini bekleyen akıbeti ötelemeyi amaçlıyor. Rejim tarafından siyaset vitrinine asılan "yumuşama", "normalleşme", "yeni süreç" gibi süslü söylemler ise, bir yandan düzen muhalefetine, toplumsal mücadele güçlerini ve Kürt hareketini öte yandan çok yönlü sorunların pençesinde boğulan ve burnundan soluyan emekçileri oyalayarak zaman kazanmaya hizmet ediyor.

Bu noktada işçi sınıfının, emekçilerin ve toplumsal mücadele güçlerinin yapması gereken şey gerici-faşist rejimin süslü aldatmacaları ile oyalanmak değil, tersine onun korkularını gerçek kılmak için tüm bu hoyratça saldırılara göğüs germek ve sınıf eksenli mücadeleleri büyütme. Yoğunlaşan faşist baskı ve zorbalığa karşı, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere, toplumun ezilen kesimleri içerisinde yer alan direniş dinamiklerini açığa çıkarmaktır. Çünkü, faşist baskı ve zorbalığı geri püskürtmenin yolu merkezinde işçi sınıfının yer aldığı toplumsal mücadeleleri büyütmekten geçmektedir.

Ağırlaşan siyasal gericilik, devlet terörü ve çıkış

A. Engin Yılmaz

“Türk-Kürt kardeşliği”, “Terörsüz Türkiye” ve “Demokratikleşme” söylemleri eşliğinde, Türkiye’nin iç siyasal yaşamı yoğun bir gerici-şoven atmosferin içerisine sürüklenmiş durumda. Çoklu krizler içinde bunalan Türkiye’nin sermaye düzeni ve onun dümeninde bulunan dinci-faşist iktidar, baskı ve terörü, keyfilik ve zorbalığı adım adım katmerleştiriyor. Burjuva gericiliği adeta dizginlerinden boşalmış bulunuyor. Bu olgu, “terörizme karşı mücadele” ve “ulusal güvenlik” adı altında zaten kuşa çevrilmiş bulunan en temel demokratik hak ve özgürlüklerin neredeyse tümünden gasp edilmesi ve terör rejiminin kurumsallaştırılması biçiminde kendisini gösteriyor. Dış politikada ise saldırganlık ve yayılmacılık politikası tırmandırılıyor. İçteki ve dıştaki saldırganlığın gerisinde, Türkiye kapitalizminin giderek ağırlaşan ve onu soluksuz bırakan çoklu bunalımı ve bunun yol açtığı sosyal-siyasal sonuçlar yer alıyor.

Erdoğan-Bahçeli iktidarının keyfilik ve zorbalıkta ne kadar ölçsüz davrandığının ve davranabileceğinin sayısız örneği var. İktidara muhalif olan kurum ve kişilere dönük soruşturma, gözaltı ve tutuklama terörünün kapsamı, faşist Zafer Partisi’nin şefine kadar uzandı. Öteden beri soruşturma, tutuklama ve kayımların hedefi olan DEM Partili birçok belediyenin yanı sıra CHP’li belediyeler de hedef alınıyor. “Hakaret davaları” Erdoğan’a karşı “öfkelerini” dile dile getiren herkesi kapsıyor. Gazeteciler, yayın yönetmenleri “terörist” oldukları iddiası ve uyduruk gerekçelerle tutuklanıyor. Rejimin Gezi Direnişi histerisi ve dinmeyen kını, sanatçılara açılan davalarda kendini gösteriyor. “Yargı bağımsızlığını” yüzüstüce dilinden düşürmeyen Erdoğan ve iktidarı “yargı terörü” sopasını elden bırakmıyor. Demokrat, ilerici ve devrimci örgüt ve partiler sistematik operasyonların hedefi oluyor. Türkiye’de burjuva hukuk kurallarının dahi hiçe sayılıp çiğnenmesi, keyfi yargılamaların olağanlaşması, mahkemelerin göstermelik olması, sıradan hak arama protestoları karşısında sergilenen şiddet ve uygulanan devlet terörü “olağan” olaylar haline getirilmiş durumda.

Kürdistan’da on yıllardır kirli bir sö-

mürgeci savaşı yürüten rejim, buna paralel olarak Türkiye’nin metropollerinde gelişebilecek sınıf ve kitle mücadelesinin korkusuyla işçi ve emekçiler üzerinde de terör estirdi. Her türlü muhalefet baskı ve zorbalık yoluyla acımasızca ezilmek istendi. Devrimci hareketin üzerine vahşice gidildi, sistematik saldırılarla imha edilmek istendi. Bugün de keyfiyet, baskı ve zorbalığa dayalı politikalar tırmandırılarak sürdürülüyor.

Türlü vahşet ve zulüm uygulayarak Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini “bitireceğini” düşünen sermaye devleti, çözümsüzlük girdabı içinden çıkamamaktadır. Geleneksel inkâr ve imha politikasında ısrar eden ama bunun bir çözüm olmadığını gören iktidar, kimi zaman “açılım” ya da “süreç” söylemleri eşliğinde kendisine manevra alanları açmaktadır. Gerici-faşist rejim, bugün bir kez daha “milli birlik ve beraberlik”, “Türk-Kürt kardeşliği”, “demokratikleşme” vb. demagojik söylemler üzerinden benzer bir “süreç” gündeme getirmiş bulunuyor. Fakat, tüm bu aldatmacanın gündemi kapladığı bir sırada bile işçi ve emekçileri şovenizm zehri ile teslim almaya çalışıyor, kör bir kinle, ölçsüz bir düşmanlık ve şiddetle içerde ve dışarda

Kürtlere karşı kirli savaş politikasını sürdürüyor. Kürt ulusal mücadelesini kısmi tavizlerle teslim alabileceğini sanan rejim, teslimiyetin kabul edilmemesi durumunda sorunu kirli savaşı tırmandırarak çözmeye çalışmakta, böylece kısmi reformlar gerçekleştirebilme koşullarından bile mahrum olduğunu itiraf etmektedir.

Sermaye iktidarı askeri alandaki çözümsüzlüğün ve hezimetin derinleştiği bugünkü durumdan çıkış arayışlarına yönelmiş gibi davranıyorsa, bunun kendisi Suriye’deki gelişmeler ve oluşan Rojava özerk yönetimi realitesiyle yüz yüze gelmiş bulunmasından dolayıdır. Bu realite, Türk sermaye devleti için yeni bir açmaz anlamına gelmektedir. Zira, Güney’de devletleşmiş bulunan Kürtler, Suriye’de de fiili bir özerk yapıya kavuşmuş ve batılı emperyalistlerin desteğini almışken, Kuzey’de hala varlığı bile resmen kabul edilmeyen Kürt sorunu, büyük bir bunalım ve korku ögesine dönüşmüş durumdadır. Bu durum, Türkiye’deki Kürt sorunu gerilimini daha da şiddetlendirmektedir. Bir taraftan “yeni süreç-çözüm” aldatmacasını gündeme getirip, diğer taraftan “teslim olmazlarsa silahlarıyla birlikte gömülecekler” tehditleri ve kudurganlığı bunun ürünüdür.

Öte yandan, sermaye iktidarı işçi sı-

nı ve emekçileri gerici-şoven zehirle sersemletmeyi, onlar üzerindeki baskı ve terörü tahkim etmeyi de hedeflemektedir. Zira ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek, onların biriken ve patlama dinamikleri büyüyen öfkelerini dizginlemek, dinci-faşist iktidar için bir tercihten öte nesnel bir zorunluluktur. Bundan dolayı işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki baskı, terör ve zorbalık daha fazla derinleştirilecek, siyasal hak ve özgürlükler gasp edilecek, bu yolla işçi sınıfını hedef alan sömürü ve sosyal yıkım politikası pervasızca uygulanacaktır. Dolayısıyla gelişmelerin seyri “barış” ve “demokratik reformlar” yönünde değil, fakat siyasal gericiliğin daha da ağırlaşarak kurumlaşacağı biçimde seyretmektedir.

Bunun karşısına dikilebilecek, baskı ve terörü püskürtüp olayların seyrini değiştirebilecek tek güç Türkiye işçi sınıfıdır. Zira, mevcut gerici ve boğucu atmosferi dağıtabilecek, toplumsal muhalefet güçlerini dinci-faşist iktidara karşı ortak bir eksenle birleştirebilecek ve devrimci sınıf-kitle hareketlerinin önünü açabilecek biricik odak işçi sınıfıdır. Devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi, Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtaracağı gibi Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesini, dolayısıyla devrim mücadelesini büyütmenin de tek çıkış yoludur.

Zorbalara karşı tek yol birleşik direniş

G. Umut

AKP-MHP iktidarı tırmandırdığı faşist saldırıları dört bir koldan sürdürüyor. “Yeni süreç” tartışmaları devam ederken avukatlar, gazeteciler, gözaltına alınıp tutuklandı, belediyelere kayyım atandı, sanatçılar ve menajerleri 12 yıl önce yapılan Gezi eylemleri gerekçe gösterilerek hedef haline getirildi.

Grev yasakları, gözaltı ve tutuklama terörüne rutin bir şekilde yeni halkalar ekleniyor. Kartalkaya’da yaşanan katliam, sonu gelmeyen iş cinayetleri, çürüyen sistemde insan yaşamının hiçbir değerinin kalmadığını gösteriyor. Artan hayat pahalılığı, kötüleşen yaşam koşulları, maaşlar dışında her şeye yapılan zamlar, demokratik hakların tırpanlanması, baskı ve zorbalığın “tek yönetim biçimi” haline getirilmesi emekçilerin öfkelerini büyütüyor. AKP-MHP iktidarı ise korku iklimini büyütürken açmazlarını gizlemeye çalışıyor. Bahçeli’nin grup toplantısında yaptığı konuşma bu korkunun itirafı niteliğindedir: “Boykot moykot ezberlerinden sonra sokağa çıkma çağrılarının, direniş kışkırtmalarının ya darbeye ya da isyana davet olduğunun farkındayız”.

İktidarın aparatı Bahçeli her zamanki gibi tehdit sopasını sallarken, iktidarın şefi Erdoğan ise 12 yıl sonra Haziran Direnişi’nden duyduğu korkuyu tekrar tekrar dile getiriyor.

Kapitalistler kasalarını tka-basa dolurabilirler diye sistematik bir şekilde işçileri emekçileri yoksullaştıran politikalar uygulayan rejim meşruluğunu yitirdikçe saldırganlaşıyor. Geline yerde

şiddet dışında elinde kullanışlı bir araç kalmamıştır.

GÖZALTI SOPASI, TUTUKLAMA FURYASI

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı, İstanbul Barosu Başkanı İbrahim Kaboğlu ve yönetim kurulu üyelerini iki ayrı “suçtan” soruşturuyor. Başsavcılık, 21 Aralık 2024 tarihli “öldürülen gazeteciler” konulu açıklamayı gerekçe göstererek baro yönetimini “terör örgütü propagandası” yapmak ve “halkı yanıltıcı bilgi yaymakla” suçladı. Baro yöneticilerinden Avukat Fırat Epözdemir ise farklı bir soruşturma bahanesiyle tutuklandı.

Sinema ve dizi sektöründe tekelleşmeye yol açmakla eleştirilen menajer Ayşe Barım, Haziran Direnişi’nin “planlayıcılarından” olduğu iddia edilerek 27 Ocak’ta tutuklandı. Barım’ın tutuklanma sürecinde yapılan yargılamada henüz yasalasılmayan “etki ajanlığı” kullanıldı.

İBB Başkanı İmamoğlu’nun adını açıkladığı bilirkişiyle yaptığı görüşmeyi yayınladığı gerekçesiyle hakkında soruşturma başlatılan gazeteci Barış Pehlivan,

programın sunucusu Seda Selek, Halk TV Sorumlu Müdürü Serhan Asker 28 Ocak’ta gözaltına alındı. Fırat Fıstık ve Şirin Payzın’a soruşturma açıldı. Suriye’de katledilen meslektaşlarını İstanbul’da anmak isteyen gazeteciler ise geçtiğimiz ay tutuklandı.

ESP, SKM ve SGDF’ye yönelik gözaltı terörü, 34 kişinin tutuklanmasıyla farklı bir boyuta taşındı.

Sokak röportajında konuşan bir kadın Cumhurbaşkanı’na hakaret ettiği gerekçesiyle 28 Ocak’ta tutuklandı.

KAYYIM REJİMİ DEVREDE

Esenyurt, Mardin, Hakkari, Batman, Halfeti, Tunceli, Ovacık, Mersin Akdeniz Belediyeleri’nin ardından Siirt Belediyesi’ne de kayyım atandı.

Gazetecilik yaptığı dönemde hakkında “örgüt üyesi olma” iddiasıyla dava açılan Siirt Belediye Eşbaşkanı Sofya Alağaç’a, 28 Ocak’ta yapılan duruşmada Diyarbakır 5. Ağır Ceza Mahkemesi 6 yıl 3 ay hapis cezası verdi. İçişleri Bakanlığı, Sofya Alağaç’a ceza verilmesini fırsat sayıp Siirt Belediyesi’ne üçüncü kez kayyım

atadı.

Erdoğan meydanlarda “milletin iradesi” diye nutuk atarken, “millet” onlara biat etmeyince kayyım saldırısını devreye sokuyorlar. Zira onlara göre “millet”, kendilerine biat edenlerden ibarettir. Dinci-faşistlere oy vermeyenler ise milletten değildir, hele de Kürt ise.

YÜKSELTİLEN KORKU DUVARLARI

Yaşananlar gösteriyor ki zorbalığın dozu adım adım artırılmaya devam edecek. Nitekim Erdoğan-Bahçeli ikilisi sistematik bir şekilde tehditler savuruyor. Hal böyleyken Kürt hareketiyle ilan edilen “yeni süreç” bağlamında “umutlu” laflar edilmesinin hiçbir kıymeti harbiyesi bulunmuyor. Bu yaklaşımla ancak zorbalara zaman kazandırılır. Kürt halkı ve hareketi dahil olmak üzere, hiçbir toplumsal kesim dinci-faşist rejime karşı mücadele etmeden bir şey kazanamaz. Tersine, adım adım kaybeder. Yazık ki, yıllardan beri yaşanan da budur.

Saldırganlığın artması, toplumun farklı kesimlerini kapsamaması, mücadele dinamiklerine yenilerini ekliyor. Bu ise farklı toplumsal kesimlerin katılımıyla zorbalığa karşı birleşik mücadeleyi örmenin koşullarını olgunlaştırıyor. İlerici-devrimci güçler başta olmak üzere zorbalığa maruz kalan tüm toplumsal kesimlerin, iktidarın pervasız saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi örmek için çaba sarfetmesi gerekiyor. Çünkü bu gidişatı durdurmanın başka bir yolu bulunmuyor.

ratı” tarafından halkı susturmak amacıyla açılıyor. Yani açılan uyduruk davalar, tek adam rejiminin örgütlü saldırısıdır.

Bu saldırıya karşı işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler rejimin hedeflediği şekilde susarlarsa soruşturma ya da dava açılmasından kurtulabilirler. Ancak bunun karşılığı derinleşen yoksulluk ve yaygınlaşan sefalet olur.

Daha da yoksullaşmamak için, düzenin örgütlü saldırısına karşı örgütlü bir direniş örmek gerekiyor. Yakınmanın ötesine geçmeyen eleştirilerin artık bir etkisi yok. Ancak örgütlenerek yoksullaşmayı derinleştiren saldırıları püskürtmek ve yeni haklar kazanmak mümkündür.

H. ORTAKÇI

Uydurma suç: “Cumhurbaşkanı’na hakaret”

rü ile bastırılmak isteniyor. Bu kapsamda halkın tepkisini “susturmak” amacıyla “Cumhurbaşkanı’na hakaret” diye bir “suç” uyduruldu. AKP’nin tetikçiliğini yapan düzen yargısı, bu uydurma “suç sopası” ile halkı tehdit ediyor. Son olarak sokak röportajında konuşan bir kadın, “Cumhurbaşkanı’na hakaret” ettiği iddiasıyla tutuklandı.

Sokak röportajlarında yoksulluk sorununu dillendiren herkes, doğal olarak yaşadıklarının sorumlusu olarak Erdoğan’ın adını veriyor. Söylenenler hakaret değil, eleştiri sınırlarında olsa da ko-

nuşanın hakkında soruşturma açılması, hatta tutuklanması işten bile değil. Ne düzenin hukukunu tanıyan ne vicdani bir değer taşıyan Saray rejiminin yargıçları 11, 12 yaşındaki çocuklara bile “Cumhurbaşkanı’na hakaret” iddiasıyla soruşturma, peşi sıra dava açıyorlar.

“Cumhurbaşkanı’na hakaret” davaları sadece Erdoğan’ın kibri ya da eleştiriye tahammülsüzlüğüyle açıklanamaz. Öyle çok eleştiri yapılıyor ki bunları takip etmesinin, hepsini duymasının imkanı yok. “Cumhurbaşkanı’na hakaret” davaları tek adam rejiminin “yargı apa-

Tek adam rejiminde ekonomik, sosyal ve siyasal yaşamı belirleyen hemen her icraat AKP şefi Erdoğan’ın onayıyla gerçekleştiriliyor. Konudan bir haber olsa dahi Erdoğan’ın imzasını almadan herhangi bir yasa, atama vb. yapılmıyor. Daha özlü söylemek gerekirse, emekçilere saldırı ve soygun prosedürü Erdoğan’ın imzasıyla tamamlanıyor. Bu yüzden yoksulluk, baskı ve devlet terörü üzerine yapılan her eleştiri, adı anılmasa bile Erdoğan’a uzanıyor. Ki artan yoksulluk karşısında konuşan çoğu kişi, yoksulluğunun nedeni olarak Erdoğan’ın adını anmaktan geri durmuyor.

Rejimin sistematik bir şekilde emekçileri yoksullaştırma saldırıları sürerken, buna karşı gelişen tepkileri devlet terö-

CHP basiretsizlikte sınır tanımıyor!

E. Eren Yılmaz

Havuç-sopa taktiğini iktidara geldiği andan itibaren rezil bir şekilde kullanan, bu yolla deyim uygunsa rakipleriyle girdiği savaşları kazanan AKP gericiliği, bu “rutin” politikasını sürdürüyor. Görüldüğü kadarıyla hala da bu kirli oyunlardan kazanç sağlayabiliyor.

Gerici-faşist rejim yerel seçimlerde uğradığı hezimetini bir parça hafifletmek için “yumuşuma”, “normalleşme” manevrasını devreye sokmuştu. CHP’nin “çaylak” başkanı Özgür Özel ve ekibi “yumuşama” safatasına gözü kapalı sarılmış, “sorumlu muhalefet” yapma misyonuna uygun adımlar atarak AKP-MHP iktidarının hareket alanını genişletmesine olanak sağlamıştı. Çoklu krizlerin toplum yaşamını derinden yıkıma uğrattığı bir dönemde CHP’nin üstlendiği “sorumlu muhalefet” tutumu, bugün kapsamlı bir saldırı dalgası olarak kendisine dönüş yapmış bulunuyor.

Saray gericiliği, yargıyı tam bir pervasızlıkla toplumsal muhalefete karşı bir sopa olarak kullanıyor. Burjuva muhalefet için bu “sopa” bugüne kadar daha çok tehdit mahiyetinde kullanılıyordu. Şu sıralarda ise başta CHP olmak üzere burjuva muhalefetin kafasına da fütursuzca indiriliyor. CHP’li Esenyurt Belediye Başkanı’nın tutuklanması ve belediyeye kayyım atanmasıyla başlayan süreç, Beşiktaş Belediye Başkanı’nın “ihaleye fesat karıştırma, yolsuzluk” vb. gerekçelerle tutuklanmasıyla devam ettirildi. İktidara geldiği andan itibaren yolsuzluk, usulsüzlük, yağmacılık, mala çökme, yandaşa ihale dağıtma gibi iğrençlikleri “rutin bir uygulama” haline getiren AKP’nin, CHP’li belediye başkanlarını “yolsuzluk” suçlamasıyla hedef alması tam bir pervasızlık örneğidir. Tüm bu olup bitenler karşısında “kırmızı kart” ile “etkili” muhalefet yaptığını iddia eden CHP ise çapsizlik konusunda bir sınırının olmadığını ortaya koyuyor.

Tayyip Erdoğan burjuva muhalefetin basiretsizliğini görüyor olmalı ki, “Turpun büyüğü heybede” diyerek pişkin pişkin tehditler savuruyor. Bu ise Erdoğan’ın, politik arenada CHP’nin bizzat açtığı alanı sonuna kadar kullanacağını gösteriyor. Nitekim sarf ettiği birtakım sözler nedeniyle Ekrem İmamoğlu’na soruşturma açılıyor, CHP Gençlik Kolları başkanı aynı gerekçelerle gözaltına alın-

Saray gericiliğinin pervasızlıkta sınır tanımadığı, burjuva muhalefetin ise kendi söylemlerinin arkasında durabilecek basiretten yoksun olduğu biliniyor. Düzen siyasetinin üzerine oturduğu bu denklemde CHP’nin “Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma” ihtimali güçleniyor.

yor, ağzını açan CHP’li meclis üyeleri ya da yöneticileri “sopanın” hedefi haline getiriliyor. “Cumhurbaşkanına hakaret” davalarıyla ya da sınırları belli olmayan “terör soruşturmalarıyla”, iktidarın çektiği çizginin dışına çıkan hemen herkes hedef haline getirilmiş durumda. AKP, elinde tuttuğu “sopa” ile üst perdeden konuşurken, “pasif bekleyiş” politikasına bel bağlayan düzen muhalefetini terbiye etmeye çalışıyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin ağır ekonomik-sosyal sorunlarını istismar etmek dışında tek bir söz söyleyemeyen, dahası iktidarın ortaya koyduğu ekonomi programına alternatif bir program açıklayamayan CHP, öfke ve tepkisi artan emekçi kitleleri evde tutma misyonu ile hareket ediyor. Emekçilerin öfkesinin sokağa taşmaması, taştığında ise CHP’nin denetiminde göstermelik “butik eylemler” ile sınırlandırılması ise en çok iktidarın işine yarıyor.

CHP, kurucusu olduğu düzenin temel direklerini bir bir yıkan AKP gericiliğinin karşısında şu ana kadar üst perdeden vaaz vermek ve Anayasa Mahkeme-

si’nin kapısını aşındırmak dışında birşey yapmadı. Kapitalist düzenin temellerini korumayı, AKP’nin aşındırdığı burjuva devlet düzeni ve işleyişini yumuşak bir geçişle restore etme misyonunu esas aldı. Hal böyleyken “Bu CHP’ye düpedüz savaş ilanındır” açıklaması yapan Özel ve ekibinin, “savaş ilanını görüyor ve kabul ediyoruz” sözlerinin ne anlam ifade edeceğini yakında göreceğiz. Saray gericiliği bizzat CHP’nin başına kayyım atasa, CHP yönetiminin Anayasa Mahkemesi kararlarından medet ummak dışında nasıl bir “savaş” vereceği hala da merak konusu.

Saray gericiliğinin pervasızlıkta sınır tanımadığı, burjuva muhalefetin ise kendi söylemlerinin arkasında durabilecek basiretten yoksun olduğu biliniyor. Düzen siyasetinin üzerine oturduğu bu denklemde CHP’nin “Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma” ihtimali güçleniyor.

Tüm bu olup bitenler göstermektedir ki, işçi sınıfı ve emekçiler düzen cephesinde olup bitenlere bel bağladığı süreçte

kendisine dayatılan çok yönlü saldırılardan ve boğucu atmosferden kurtulamayacaktır.

Dolayısıyla, saray rejiminin geriletilip pervasız saldırılarının önüne geçilmesi de baskı ve zorbalıkla oluşturulan ablukanın dağıtılıp atılması da sokak hareketini ve toplumsal mücadeleyi güçlendirmekle mümkün olabilir. İşçi sınıfı ve emekçilerin “sınıfa karşı sınıf” şiarıyla kapitalist düzenin temellerini hedefleyen mücadelesinin örülmesi acil bir ihtiyaçtır. Ekonomik ve sosyal hakların kazanılmasının da siyasal hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesinin de başka yolu yoktur. İşçi sınıfı ve emekçiler bağımsız, devrimci bir konum üzerinden siyasal gelişmelere gerçek bir taraf olarak müdahale etmelidir. Dolayısıyla, bugünün öncelikli hedeflerinden biri bağımsız, devrimci sınıf tutumunu dışı dış mücadeleler içerisinde işçi hareketi içerisinde inşa etmek olmalıdır.

Yargı: Bir iktidar aparatı

Saray rejimi, iktidar gücünü elinde tutabilmek ve toplumu yeniden “dizayn” edebilmek için devlet aygıtlarını bir baskı aracı olarak kullanmayı sürdürüyor. Baskının temel ayaklarından birini ise düzen yargısı oluşturuyor. Kendini muhalif olarak nitelendirenlerin, ilerici ve devrimci insanların keyfi şekilde gözaltına alınıp tutuklanması bir rutin haline getirildi. İşçi ve emekçilerin tepkilerini örgütlü bir şekilde dile getirmesinden korkan rejim, bu dinamikleri harekete geçirebilecek örgütlü güçleri sindirmek istiyor.

İktidarın zorbalığı yeni olmasa bile, son günlerdeki olaylara bakıldığında saldırıların daha sistematik hale geldiği görülüyor. Sermaye iktidarı, kapitalist düzende “adalet” ve “hukuk” kavramlarının ne ifade ettiğini güncel anlamıyla da göstermiş oldu: Yargı tümüyle iktidarın aparatına dönmüş bulunuyor, önemli davalarda doğrudan saraydan aldığı talimatlara göre kararlar veriyor. Rejim “dikensiz bir gül bahçesi” yaratabilmek için ne yasa ne kural ne kanun tanıyor. İktidar yeni hapishaneleri övgü meselesine dönüştürebiliyor, “kullan-at” yöntemiyle işe koştığı bazı hakim ve savcılar ödüllendiriyor, keyfi gözaltı ve tutuklamalar için artık hiçbir nedene, delile ihtiyaç duymuyor.

Geçtiğimiz günlerde Adli Yargı Hâkim ve Cumhuriyet Savcılar ile İdari Yargı Hakimleri Kura Töreni’nde konuşan Erdoğan, son süreçte artan keyfi gözaltı ve tutuklamalara karşı çıkanları hedef alarak, “Kimse yargıya ayar veremez” dedi. Bunu söylerken her ne kadar “hukuk bireyden üstündür” safatasına sarılsa da Erdoğan, yargıya sadece kendisinin ayar verebileceğini ilan etmiş oldu.

Elbette bu saldırgan ithamların muhaliflere yöneltilmesi tesadüf değil. Güncel anlamıyla keyfi gözaltı ve tutuklamalar, tahakküm aracı olmanın yanı sıra, toplumsal öfkenin patlamasına ket vurabilme hesaplarıyla yapılıyor. “Yeni çözüm” aldatmacasına paralel olarak Kürt halkının kazanımlarına saldırılması, ID İletişim sahibi Ayşe Barım’ın tutuklanmasına gerekçe olarak Gezi Direnişi’nin gösterilmesi, Gezi Direnişi döneminde yayın yapan muhalif medyaya Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından inceleme başlatılması bu durumun birkaç göstergesi olsa da soruşturma, gözaltı ve tutuklama

Yargıyı kullanışlı bir aparat haline getiren gerici-faşist iktidar, zorbalıkla toplumun öfkesini sindirmekten mutlu görünse de biriken toplumsal öfkenin patlamasından büyük korku duyuyor. Gezi Direnişi’nin sık sık gündem olması, bununla bağlantılı tutuklamaların gerçekleştirilmesi boşuna değil.

saldırıları her geçen gün yaygınlaştırılıyor.

Konuşmasında anayasaya da değinen Erdoğan, keyfi gözaltı ve tutuklamalara karşı çıkan insanlar için “Anayasa ve yasaları çiğneyebileceklerini zannediyorlar” dedi. Kendi anayasasını ayaklar altına alan, yargıçları parmağında kukla gibi oynatan rejimin tepesindeki kişi, başkalarını anayasayı çiğnemekle itham ediyor. Dahası, “Gerçekler beni ilgilendirmez. İstedğim yalanı söyler bütün kanallarda canlı yayınlatırım” demeye gelen bir pişkinlikle de konuşuyor.

Bu lafları eden kişi, işçi sınıfının anayasada var olan grev hakkını defalarca yasaklamıştır. İşçilerin kapitalistlere karşı verdikleri hak arama mücadelesini engellemek için, anayasayı ayaklar altına almakta bir an bile tereddüt etmemiştir. Keza anayasada yer alan sendikacı çalışma hakkı da yıllardan beri törpüleniyor. İşçiler düşük ücretlere, baskı ve mobbinge karşı tepki gösterdiklerinde,

hakları için mücadele ettiklerinde devlet şiddetiyle karşılaşılıyor, sendikacılar gerekçesiz bir şekilde tutuklanabiliyor ve yapılan grevler “milli güvenliği bozucu nitelikte” uydurmasıyla bizzat AKP Şefi’nin imzasıyla yasaklanıyor. Kısacası, bu düzende demokratik hak ve özgürlüklerini kullanmak isteyen işçi ve emekçilerin anayasada yazılı olan haklarını küstahça çiğnemek, devlet yöneticilerinin “temel hakkı” olarak görülüyor.

Yargıyı kullanışlı bir aparat haline getiren iktidar, zorbalıkla toplumun öfkesini sindirmekten mutlu görünse de biriken toplumsal öfkenin patlamasından büyük korku duyuyor. Gezi Direnişi’nin sık sık gündem olması, bununla bağlantılı tutuklamaların gerçekleştirilmesi boşuna değil. İşçi sınıfının haklı ve meşru talepleriyle gerçekleştirdiği grevlerin ise “milli güvenlik” konusuyla ilgisinin olmadığını herkes biliyor. Esas mesele, rejimin hedefi olan “grevsiz sömürü cenneti” yaratma hesaplarının bozulması ve serma-

ye kodamanlarının sınıfsal çıkarlarının korunmasıdır.

Durum buyken “yargının bağımsızlığı”, “hukukun üstünlüğü” gibi lafların edilmesi iktidarın uydurduğu demagojilerden başka bir anlam taşıyor. Rejim, zorbalık dozunu artırdıkça, “hukukun üstünlüğü”, “yargının bağımsızlığı” laflarını daha çok ediyor. Belirtmek gerekiyor ki, sözünü ettikleri hukuk da kapitalist sınıfın çıkarlarını korumak için var. Ancak iktidar bu hukuku bile artık dikkate almıyor. Yüzyılların sınıf mücadeleleriyle kazanılan bazı hakların anayasada yer almasına ise tahammül edemiyor. İcraatlarıyla bu hakları fiilen ortadan kaldırıyor. Bu koşullarda en basit demokratik hak ve özgürlüğü kullanabilmek bile bir mücadele sorunu haline gelmiştir. Artık hakları koruyup kullanabilmek, ancak fiili-meşru mücadele ile mümkün olabilir.

Siber Güvenlik Başkanlığı ile ne hedefleniyor?

AKP-MHP iktidarı kendi bekası için basın kuruluşları üzerindeki baskıyı sistematik bir şekilde artırıyor. Medya tekeli büyük oranda elinde bulunduran iktidar, denetim altına alamadığı basın-yayın kuruluşlarını yasaklar, sansürler, kapatmalar, bant daraltma uygulamaları ile engellemeye çalışıyor.

Haber alma ve verme hakkına yönelik saldırılar, “Dezenformasyon Yasası”, “Etki Ajanlığı” gibi uygulamalarla devam ediyor. Ancak bu kadarı rejime yetmiyor ki, “Siber Güvenlik Yasa Teklifi”, içerdiği muğlak ifadelerle rağmen mecliste kabul edildi. Söz konusu yasa teklifi ile kurulan Siber Güvenlik Başkanlığı ise, muhalif basına yönelik baskı ve sansürü yoğunlaştırmanın yeni bir aparatı olacak.

AKP-MHP iktidarı döneminde çıkarılan yasa ve düzenlemeler muğlak tanımlarla doldurularak keyfiliğe geniş bir alan açtı. Kendi içinde burjuva hukuk normlarını dahi parçalayıp atan iktidar, orman kanunlarına her gün bir yenisini ekliyor. Kirli hesaplarla yapılan bu tür düzenlemeler bir yandan tek adam rejimini tahkim etmek için kullanılıyor öte yandan emekçileri manipüle etmenin temel araçları olarak değerlendiriliyor. “Kişilerin kimlik bilgilerinin korunması” gerekçesiyle gündeme getirilen yasal düzenlemeyle Siber Güvenlik Başkanı’na ev-işyeri arama, el koyma, tüm kurum ve kuruluşların bilgi-belgelerine sınırsız erişme yetkisi tanıyor.

“-MIŞ GİBİ...”

Söz konusu düzenlemede dikkat çeken en temel keyfiyet alanı, “veri sızıntısı yapılmış gibi içerik oluşturma” suçunun imal edilmesidir. “Veri sızıntısı olmadığı halde veri sızıntısı yapılmış gibi algı oluşturma” suçunun tanımlandığı teklifte, bu suçu işleyenlerin 2 ila 5 yıl arasında hapisle cezalandırılması isteniyor. Bu uydurma suç tanımının tepki çekmesi iktidarı kısmi değişiklikler yapmaya zorladı. Son haliyle “Veri sızıntısı olmadığı halde halk arasında endişe, korku ve panik yaratmak ya da kurumları veya şahısları hedef almak amacıyla veri sızıntısı yapılmış gibi içerik oluşturanlara veya bu içerikleri yayanlara” ceza verilmesi yasalaşmış oldu. Özü değişmeyen bu suçlama ile hedef alınan gazetecilerdir. İktidar bu madde ile çeşitli nedenlerle sık sık ka-

AKP-MHP iktidarı kendi bekası için basın kuruluşları üzerindeki baskıyı sistematik bir şekilde artırıyor. Medya tekeli büyük oranda elinde bulunduran iktidar, denetim altına alamadığı basın-yayın kuruluşlarını yasaklar, sansürler, kapatmalar, bant daraltma uygulamaları ile engellemeye çalışıyor.

muoyuna yansıyan veri sızıntılarını da saklamayı hedefliyor. Öte yandan, “algı oluşturmak” gibi soyut ve yoruma açık bir fiil üzerinden keyfi saldırılara zemin hazırlanmış oldu.

BİLGİ VE BELGELERE SINIRSIZ ERİŞİM

Yasa teklifinin satır aralarında kalan bazı maddeler ise saldırının esas hedefini ortaya koyuyor. Düzenlemenin 6. maddesinin birinci paragrafının (b), (ç), (d) bentleri, Siber Güvenlik Başkanlığı’na sınırsız erişim yetkisi tanıyor.

Yasa teklifine göre Siber Güvenlik Başkanlığı’nın yöneticileri ve çalışanları AKP-MHP iktidarı tarafından belirlenecek. Aralarında sarayın MİT Başkanı, bakanları, MGK genel sekreterinin de olduğu başkanlık; gerçek ve tüzel kişiler, demokratik kitle örgütleri, şirketler, belediyeler, üniversiteler, yani akla gelebilecek tüm kişi ve kurumların veri, bilgi, arşiv ve kayıtlarına sınırsız erişim yetkisine sahip olacak. Bunlara ev ve işyeri ara-

ma, el koyma gibi yetkiler de dahil. Verileri paylaşmayanlar ise cezalandırılacak. Sadece hâkim ve savcıların sahip olduğu bu yetkilerin verildiği başkanlığı denetleyen herhangi bir mekanizma olmayacak. Başkanlığa teslim edilecek verilerin “iki yıl sonra” imha edileceği belirtilmesine rağmen bu konuda herhangi bir “güvence” sunma gereği daha duyulmamış. Başkanlığa verilen geniş ve keyfi yetkilerle hedef alınan ise emekçilerin temel demokratik hak ve özgürlükleridir.

SANSÜR SOPASINA BİR YENİSİ EKLENDİ

2022 yılında çıkarılan Dezenformasyon Yasası, 4 bin 590 kişiyi soruşturma ile karşı karşıya bıraktı. Kesin olmayan verilere göre soruşturmaya uğrayan 56 gazeteciden en az 7’si bu yasaya dayanılarak tutuklandı. Ardından kabul edilen Etki Ajanlığı düzenlemesi söz, basın ve ifade özgürlüğüne karşı büyük bir tehdit oluşturuyor. Şimdi bu sopalara bir yenisi

daha eklenmek isteniyor.

2024 yılı biterken Dicle Fırat Gazeteciler Derneği’nin yayınladığı verileri göre 40 gazeteci tutuklu bulunuyordu. Yılın son günlerinde 7, ilk günlerinde 6 gazeteci daha mesleki faaliyetleri nedeniyle keyfi şekilde tutuklandı. Gazeteciler ev hapsi, soruşturma ve davalarla her gün tehdit ediliyor. Tüm bunlara “sosyal medya paylaşımları” gerekçesiyle düzenlenen ev baskınları ve tutuklamalar eklendiğinde, iktidarın haber alma-verme ve ifade özgürlüğüne yönelik saldırganlıkta sınır tanımadığı açıkça görülüyor. Bu pervasızlık ancak örgütlü mücadele ile durdurulabilir. Unutulmamalıdır ki söz, basın, ifade özgürlüğü hakkına sahip çıkılmazsa emekçilerin sahip olduğu hiçbir hakkın korunması da mümkün olmayacaktır.

Dinsel gericilik ve AKP

Türkiye’de şoven milliyetçilik ve dinci gericiliğin örgütlenmesi ve toplumsallaşmasında, devlet erkinin çok özel bir rolü var. Bu uğursuz rol, özellikle sınıf hareketinin yükseldiği 1960’lı yıllardan başlayarak hem toplumu din, dil, ırk, milliyetçilik temelinde parçalayıp kontrol altında tutmak hem de yükselen ve radikalleşen toplumsal muhalefeti boğmak için oynandı.

1970’li yıllarda CIA tavsiyeleriyle “yeşil kuşak” projesi gündeme getirildi. Yeşil kuşak projesi ile amaçlanan şey, toplumsal atmosfer içinde sol ilke ve değerlerin karşısına dinci-gericiliği ve şoven-milliyetçiliği getirmektir. Yükselen işçi sınıfı mücadelesi ve devrimci hareket, o günün koşullarında bu gerici projenin hayata geçirilmesine engel oldu. Fakat dinsel gericilik ve şoven milliyetçi hareket tüm 1970’li yıllar boyunca devlet destekli kontrgerilla çeteleri ve faşist örgütlenmelerin kadro ve ideolojik kaynağı olagelmıştır. Pek çok provokasyon ve katliam bu tür örgütlenmeler üzerinden gerçekleştirilmiştir.

12 Eylül faşist askeri darbesinin yarattığı toplumsal atmosfer ile dinsel gericiliğin önü, bir devlet politikası olarak her alanda açıldı. Devrimci hareketin üzerinden silindir gibi geçen faşist darbe hem sosyal hem kültürel olarak toplumun yapısını değiştirdi. Türk-İslam Sentezi’nin “resmi devlet politikası” haline getirildiği 12 Eylül sonrası dönem ile birlikte dinsel gericilik devlet içerisinde de giderek kök salmaya ve onu şekillendirmeye başladı. 1990’lı yıllarla birlikte sermaye devleti yüzünü “ılımlı İslam” projesine döndü. Her ne kadar 28 Şubat süreci ile önü kesilmek isteniyormuş gibi yapılsa da sonuç tersi oldu: ABD emperyalizmi ile büyük sermayenin de desteği ile AKP 2002 yılında iktidara taşındı.

2002 Kasım seçimleri, 12 Eylül faşizmi eliyle hızla palazlandırılan dinsel gericilik için bir dönüm noktası oldu. AKP’nin 2002’de tek başına iktidara gelmesi ile birlikte dinsel gericiliğin ideolojik ve politik dayanakları da toplumsal bir zemin kazanmış oldu.

AKP İKTİDARI VE CEMAATLER

Geçmişten günümüze değin din faktörü egemenlerin elinde işlevsel bir araç olmuştur. Türkiye’de kullanışlı bir aparat

olarak dinin toplumsal ve siyasal yaşam üzerindeki etkisi büyüktür. Özellikle AKP dinsel gericiliğin çatı partisi olarak ortaya çıkmış, sonra iktidara taşınmıştır. İktidara geldiği günden bugüne dek dini etkili biçimde istismar ederek, bir aşamadan sonra şoven-ırkçılık zehrini yayararak kendi toplumsal tabanını oluşturdu.

Türkiye’de dinci-gerici dernek, tarikat, cemaat, vakıf, okul, parti, örgüt vb. yapıların tarihi AKP’den çok daha eskiye dayanıyor. Ki AKP’nin kurucu kadroları da 1960 yıllarda ABD emperyalizminin organize ettiği dinci örgütlerin içinden gelmektedir. Fakat hiçbir dönem, dinsel gericilik toplumsal yaşama bu kadar etkin bir şekilde sirayet etmemiştir. AKP iktidarı dinsel gericiliğin toplumsal dayanaklarını dizginlerinden boşalmış bir şekilde devletin desteğiyle serbest bıraktı. AKP ile birlikte cemaat ve vakıf örgütlenmeleri giderek yaygınlaştı. Bugün neredeyse her sokakta bir tarikata bağlı dernek ya da vakıf adı altında örgütlenme büroları var.

Eğitim sistemi sürekli bir şekilde değiştirilerek zaten güdük olan laik ve bilimsel eğitimin dışına çıkıldı, tarikat ve cemaatlerin okullarda yuvalanmasının önü açılarak eğitim sistemi doğrudan “dinci-gericilerin” ve mevcut iktidarın

propaganda aracına dönüştürüldü. Yeterli yurtların olmaması öğrenci ve velileri cemaat ve tarikat yurtlarına mecbur bırakmış, dinci gericilik, öğrencileri karanlık ağlarına çekmenin bir imkanı olarak bu yurtları kullanmıştır.

Öte yandan, sadece okullarda değil hastanelerde, belediyelerde, fabrikalarda, kamu hizmetlerinde vb. pek çok alanda cemaat örgütlenmeleri yaratıldı ve desteklendi. Toplum dinsel gericilik üzerinden kontrol altında tutup kendi amaçları için kullanmaya çalışan iktidar için cemaatler, bu anlamda oldukça önemli bir işlevi yerine getiriyor. Cemaatler, devletin de desteği ile on yıllar boyunca toplumun hemen her alanında örgütlenmişlerdir. Bu örgütler, yürüttükleri çalışmalarla kitleleri uyuşturarak, açlık, yoksulluk, sefalet vb. toplumsal meselelerde pasifize etme işlevi gördü. Yanısıra işçilerin, emekçilerin sınıfsal kimliğinin yozlaştırılmasında önemli bir rol oynadı.

Türkiye’de yüzlerce cemaat ve tarikat örgütlenmesi var. Menzil Cemaati, İsmailağa Cemaati, Süleymanlılar cemaati, Furkan Vakfı, Adnan Oktar ve Fethullah Gülen cemaati en çok bilinen cemaat örgütlenmeleridir. Bunlar içinde bazı nüans farklılıkları olsa da temelde hepsi ideolojik olarak “siyasal İslam” çizgisini temsil ediyorlar.

Bu cemaatler halkı uyutmak için her

türlü hurafe ve gerici söylemleri kullanıyor. İsmail Ağa cemaatinin sözcülerinden Cübbeli Ahmet Hoca denilen zattın, zaman zaman yaptığı konuşmalarda “kıdem tazminatı almak haramdır” gibi söylemlerde bulunduğu biliniyor. Öte yandan, yoksul emekçileri “yanmaz kefen ve cennetten tapu satmak” gibi Orta Çağ söylemleri ile kandırıyorlar. Yine “cin çıkarmak, badelemek, elle tedavi etmek, okuyup üfleme” gibi yöntemlerle taciz ve tecavüz olayları, çocuk yaştaki kız çocuklarının cemaat şeyhleriyle evlendirilmesi gibi sapkınlıklar da alabildiğine yaygınlaştırıldı.

Merkezi Adıyaman Menzil köyünde bulunan “Menzil Cemaati” ise başka bir örnek olarak karşımıza çıkıyor. Sürekli şekilde, “komşusu açken kendi tok yatan bizden değildir” lafları eden bu cemaatin riyakar şefleri, altlarında on milyonlarca liralık lüks arabalarla geziyorlar. Pek çok yerde onlarca dönüm arazinin üzerinde villa kentleri ve çiftlikleri var. Menzil şeyhi Abdülbaki Erol’un ölümünden sonra, onun mirasçıları “mülk Allah’ındır” demeyi bir kenara bırakarak “mal ve mülk” için birbirlerine silah çektiler. Mülk için birbirlerine giren ve “peygamber soyundan” geldiğini iddia eden bu “Allah dostları”, utanıp sıkılmadan insanlara “şükretmeyi, azla kanaat etmeyi” vb. vaaz etmeye devam ediyor. Oysaki görünen gerçekler oldukça farklıdır.

Bütün bunlar dinsel gericiliğin geldiği noktayı, cemaat ve tarikatlar üzerinden çürümüşlük ve kokuşmuşluğun iç yüzünü göstermektedir. Okul sıralarından hastane odalarına, adliye koridorlarından askeri kışlalara kadar hemen her yerde örgütlenen bu gerici grup, toplumun önündeki en büyük tehditlerden biri olarak zuhur ediyor. Bu gerici odaklar bir taraftan işçi sınıfı ve emekçilerin birlik ve beraberliğini engelleyen bir misyonla hareket ederken öbür taraftan dinsel gericilik ve şoven milliyetçiliği körükleyerek toplumu giderek daha da gerici bir cendereye hapsedmeye çalışıyorlar.

Kendileri lüks ve şatafat içinde yaşarken işçi-emekçilere ve yoksul halka şükretmeyi vaaz dinci-gerici odakları, fabrikalardan okul sıralarına kadar yaşamın her alanından söküp atmak veya etkisini kırmak için olabildiğince teşhir etmeli ve örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz.

6 Şubat depremlerinin 2. yıl dönümü:

Suçlular hala işbaşında!

Maraş merkezli 6 Şubat depremlerinin üzerinden iki yıl geçti. İnsanı geri plana itip, rantı esas alan Saray rejiminin politikaları, doğal bir olayın korkunç yıkımlara ve insan kıyımına dönüşmesine zemin hazırladı. Bilim insanlarının uyarılarını elinin tersiyle iten rejim, depremlerin güncel bir risk olduğu bilinmesine rağmen geçtiğimiz yıllarda "İmar Affı" ilan ederek siyasi rant da devşirdi. "Af" ile depreme dayanıklı olmadığı bilindiği halde ruhsat verilen konutların büyük bir çoğunluğu içindekilere mezar oldu. Bu açık gerçeğe rağmen, felakete zemin hazırlayanlar olup bitene "kader" diyerek yakalarını sıyırmaya çalıştılar.

İnsanları tam bir vurdumduymazlıkla ölüme terk eden rejim, aradan geçen iki yıl içinde depremzedelerin sorunlarını çözmek bir yana, bir yığın yeni sorun yarattı. Konutların birer mezara dönüşmesinden birinci derecede sorumlu olanlar işbaşında kaldılar ve deprem sonrası süreçte de insanı hiçe sayan icraatlarına devam ettiler.

Doğal bir olayı insan kıyımına çeviren rant politikalarında ısrar eden AKP-MHP iktidarı, depremde kentlerin yıkılmasını "Allahın lütfu" saydı. Saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan, yüz binlerin ölmesi konusunda "Bunlar kader planının içerisinde olan şeyler" dedi. Ona göre bu büyük insan kıyımından "kader planını çizen" sorumludur. Bu zihniyete göre ranta dayalı imar politikası ya da siyasi rant devşirmek için ilan edilen imar aflarının bir etkisi bulunmuyor. Hatırlanacağı üzere Erdoğan, Soma'da katledilen 301 maden işçisi için de "Bu işin fitratında var" demişti. Kameralar önünde bu kadar pişkince laflar edebilen Erdoğan, büyük insan kıyımlarından sorumlu olmasına rağmen tam bir umursamazlıkla bildiğini okumaya devam etti, ediyor. Bu zihniyetin son ama sonuncu olmayacağı kesin olan kurbanları, Bolu Kartalkaya'da yanarak ya da dumanda boğularak can verdiler.

Büyük bir insan kıyımına neden olanların hiçbiri hesap vermedi. Tepedeki Erdoğan'dan alttaki görevliye kadar istifa eden tek kişi bile olmadı. Tümünü de yeni insan kıyımlarına davetiye çıkaran zihniyetleriyle ara vermeden işlerine devam ettiler. Kaldı ki, istifa etseler de suçları sabittir ve onlardan hesap sorulması gerekir. Onlardan hesap sorabilecek güçte bir

toplumsal hareket olmadığı için makam koltuklarını işgal etmeye devam edebiliyorlar.

Yüzbinlerin ölümü karşısında kılı kırpırdamayacak kadar acımasız, insan hayatını hiçe sayacak kadar umarsız, yıkılmış kentlere baktığında ranttan başka bir şey görmeyen bir zihniyetin iktidarda olması, bir ülkenin başına gelebilecek en büyük felaketlerden biridir. Bu zihniyeti temsil eden Saray rejimi, katil müteahhitlere de kalkan oldu. Elbette bunların çoğu yandaş müteahhitti. Rejimin aparatı haline getirilen yargı neredeyse hiçbir sorumluyu ciddi anlamda yargılamadı. Hakkında dava açılanlar ise halen "firari sanık" diye anılıyor. Depremzedeler yakınlarını kaybetmenin acısını çekerken, katillerin iktidar tarafından korunması, acılara kahredici boyutlar ekledi.

Gerici-faşist rejim ve etraflarındaki inşaat şirketleri yıkılan kentleri el ovuşturarak izlediler. Öyle ya, hayal bile edemeyecekleri genişlikte inşaat alanları açıldı onlar için. İştahları o kadar kabardı ki, depremzedelerin atadan kalma zeytinliklerini bile söktüler, tarım arazilerine el koyup TOKİ siteleri dikmeye başladılar. Hedefleri depremzedelere konut inşa et-

mekten ziyade, "fırsat bu fırsat" diyerek depremzedelerin arazilerine el koyup, inşaat alanlarını alabildiğine genişletmekti zira. Yıkılan kentler imar edilmeden önce zeytinlik alanlara, tarım arazilerine TOKİ'leri inşa ettiler.

Öncelikleri rant olduğu için depremzedelerin hiçbir temel sorununa gerçek çözüm üretmediler. Bölük/pörçük işlerle süreci bugünlere kadar taşıdılar. Ne sağlık ne eğitim ne toplu taşıma ne de altyapı sorunlarına gerçek çözümler üretmek gibi bir dertleri olmadı. Yerel seçimlerden önce Antakya'ya giden Erdoğan, AKP'ye oy vermemeleri durumunda kente hizmet gitmeyeceğini söyleyerek tehdit etti. "Bir yıldır hizmet alabildiniz mi? Alamadınız" diyerek suçunu açıkça itiraf da etmişti.

Aradan iki yıl geçti. Yazık ki ne tepedeki ne de alttaki suçlulardan hesap sorulabilirdi. Zira üsttekiler alttaki suç ortaklarını korudular. Düzen yargısının hesap sorması da mümkün değil. Çünkü iktidardaki suçluların emriyle hareket ediyor. Depremlerde yaşanan insan kıyımının hesabını sormak ancak depremzedelerin ve emekçilerin mücadelesiyle mümkün olabilirdi. O koşullarda yargı da

farklı tutum alır, hiç olmazsa kağıt üstündeki yasaları uygulamak zorunda kalırdı.

Hesap sorulamadığı için suçlular halen makamlarında oturuyorlar. Böylece yeni suçlar işliyor, kurbanlarına yenilerini ekliyorlar. Kendi kendilerine tutum değiştirmeleri ise beklenmiyor. Zira bu, eşyanın tabiatına aykırıdır. Çünkü onlar, Ne 17 Ağustos depreminde, ne Soma'daki madenci katliamında ne 6 Şubat depremlerinde ne tren kazalarında ne de başka "facialarda" yaşamını yitirenleri zerre kadar umursuyorlar. Bundan sonra da umursamayacaklar. Bu, onların "fitratına" aykırıdır. Çünkü insan yaşamı kapitalistleri de onların iktidardaki temsilcilerini de ilgilendirmez. Onlar için esas olan "felaketlerin" ardından elde edecekleri ekonomik ve siyasi ranttır.

Hal böyleyken; işçi sınıfı ve emekçiler, başta 6 Şubat depremleri olmak üzere en sıradan doğa olaylarının kitlesel insan kıyımına dönüşmesine yol açan bu ölüm ve sömürü düzeninden hesap sormadığı sürece, yazık ki kapitalizmin sebep olduğu felaketlerin sonu gelmeyecektir. Bu vahşi kapitalizmin temsilcisi dinci-faşist rejimin insan öğüten çarkları dönmeye devam edecek...

Erdoğan, HTŞ şefi Colani'yi ağırladı...

Sarayda azılı bir katil!

AKP şefi Tayyip Erdoğan, ilk ziyaretini Suudi Arabistan'a yapan HTŞ şefi Colani'yi Ankara'daki bin 100 odalı sarayında ağırladı. Erdoğan, Colani'nin ilk ziyaretini Ankara'ya yapmasını istiyordu. Ancak bu hevesi kursağında kalmıştı. Zira HTŞ şefi, dolar trilyoneri Suudi Arabistan veliaht prensi Muhammed bin Selman'ı Erdoğan'a tercih etmişti.

Kuşkusuz ki başta Colani olmak üzere, Suriye'deki tüm cihatçı terör örgütlerinin şefleri Erdoğan ve başında bulunduğu mafyatik rejime çok şey borçlular. Zira, Erdoğan rejiminin verdiği çok yönlü destek olmasaydı ne Suriye yıkıma uğratılabilirdi ne de IŞİD artığı cihatçı örgütler Şam'a bayrak dikebilirdi. Buna rağmen cihatçılar için Muhammed bin Selman'ı ve petro-dolarlarını tercih etmek Erdoğan'a göre öncelikli bir seçenek oldu. İkinci sırada da olsa AKP şefi, başında Colani'nin bulunduğu HTŞ heyetini ağırlamaktan memnun görünüyordu.

ERDOĞAN'IN KIRMIZI HALI SERDİĞİ COLANİ KİMİN CUMHURBAŞKANI?

Colani, eski IŞİD şeflerinden birisidir. IŞİD'den ayrılıp El Kaide'ye transfer olmuş, vahşi katliamlar yapa yapa HTŞ'nin başına geçmiştir. Kendisi de örgütü de halen terör listesindedir. Buna rağmen artık "Suriye Cumhurbaşkanı" diye anılıyor. Okul, semt pazarı, cami bombalamak ya da intihar saldırıları düzenlemek dahil, sorumlu olduğu katliamlarda en az bin 500 kişinin öldüğü tahmin ediliyor. Bundan dolayı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararıyla HTŞ terör örgütleri listesine alınmış, ABD Colani'nin başına 10 milyon dolar ödül koymuştu.

Sakalını kısaltıp Hakan Fidan'ın he-diye ettiği takım elbiseyi giyen, üstüne bir de kravat takan bu azılı katil, gelinen yerde Erdoğan'ın hitaplarında "sayın Colani" diye anılmaya başlandı. Saray'daki görüşmenin ardından yapılan ortak basın toplantısında konuşan Erdoğan, "Suriye Arap Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı sayın kardeşim Şara" diye sözlerine başladı.

13 yıl boyunca cihatçı terör örgütlerine destek veren bir rejimin başında bulunan Erdoğan'ın Colani'yi kardeşi sayması şaşırtıcı değil. Ancak Cumhurbaşkanı diye hitap etmesi bir skandal. Zira, Colani'yi Cumhurbaşkanı diye "seçenler", HTŞ tipi IŞİD zihniyetli cihatçı örgütlerin

şeflerinden oluşan bir topluluğu. Colani "cumhurbaşkanı" sıfatıyla anılır anılmaz itfaiye dahil tüm kurumları feshetti. Suriye'deki çok sayıda partiyi yasakladı, anayasayı ortadan kaldırdı, cihatçıları Suriye'de tek resmi silahlı güç ilan etti. Bu adımlar atılırken Suriye halklarını umursayan olmadı. Hali hazırda HTŞ zindanlarında vahşi işkenceler ve Alevi katliamı devam ediyor. Keyfi tutuklamalar, genç kadınların kaçırılması, evlerin yağmalanması, kimi sakinlerin (özellikle Alevilerin) evlerinden atılması vb. uygulamalarla "İslamcı Sünni" olanlar hariç Suriye halklarına yönelik zorbalıklar da sürüyor.

Hal böyleyken Erdoğan sanki karşısında gerçekten bir "cumhurbaşkanı" varmış gibi laflar ederek, Suriye halkları başta olmak üzere Ortadoğu halklarıyla pişkince alay etti. Basın toplantısında işi ifrata vardırıran AKP şefi, "Teröre karşı verdiği mücadeleden dolayı" Colani'yi tebrik etti. Okuldan çıkan çocukların, pazarda alışveriş yapan halkın, namazdan çıkan cemaatin üzerine intihar bombacısı gönderen Colani'yi "mazlumların temsilisi" diye takdim etti.

Kapitalist-empyralist düzenin gözü öylesine dönmüş durumda ki, Türkiye gibi bir ülkenin Cumhurbaşkanı sıfatını taşıyan kişi, dünya medyası önünde hicap duymadan bu tür sözleri sarf edebiliyor. Elbette bu konudaki kepezelikler Saray rejiminin yaptıklarından ibaret değil. "Cihatçı vahşetin normalleştirilmesi" kampanyasına empyralist merkezler, Birleşmiş Milletler, gerici Arap devletleri, tekeli sermayenin medyası ve daha pek çok kurum katılıyor. Ancak bu tiksinti

verici kampanyada da başı çeken Saray rejimi, onun şefi Erdoğan ve medyasıdır.

GERİCİLİK İHRACI YAPANLARIN YAĞMADAN PAY KAPMA DALAŞI

Empyralist/Siyonist güçler, Ankara'daki Saray rejimi, petro-dolar zengini Körfez şeyhlerinin yıllara yayılan doğrudan müdahaleleri olmasaydı cihatçı terör örgütleri değil Suriye'ye, bir kente bile hakim olamazlardı. Zira 13 yıllık yıkıcı savaş, Suriye halklarının büyük çoğunluğunun şeriat rejimi istemediğini gösterdi. Nitekim 80'i aşkın ülkeden cihatçı tetikçinin devşirilmesine, haddi hesabı olmayan miktarda silah sağlanmasına, cihatçılara askeri eğitim verilmesine, yüz milyarlarca dolar harcanmasına ve Suriye halklarının boğucu bir ambargo ile açlığa mahkûm edilmesine rağmen cihatçılar ancak 13 yılda başa geçirilebildi.

Suriye'nin IŞİD artıklarına teslim edilmesi her yönüyle bir gericilik ve barbarlık ihracıdır. IŞİD zihniyeti, Türk sermaye devletinin koruması altında İdlib'de kurulan "şeriatçı terör emirliği" üzerinden halklara dayatıldı. 8 Aralık'tan beri ise tüm Suriye halklarına silah zoruyla dayatılıyor. HTŞ zihniyetinin Suriye'de iktidara taşınması, vahşi gericiliğin tüm bölge halklarına dayatılması anlamına da geliyor.

HTŞ'nin işbaşına getirilmesinden en çok heyecanlanan ve memnun olan kişi soykırımcı İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu oldu. Onu Tayyip Erdoğan izledi. Savaş suçlusu olarak aranan Netanyahu, Trump ile görüşmeye giderken bölgenin

haritalarını yeniden çiziceklerini söyledi. Şam'da HTŞ rejimi kurulmasaydı, Netanyahu bu kadar küstah ve kendinden emin bir şekilde konuşamazdı. Şimdi Erdoğan, Tel Aviv'deki soykırımcı çeteye ve elbette ABD'ye yaptığı hizmetlerin karşılığını istiyor.

Halklara gericiliği ve barbarlığı dayatanlar, kurtlar sofrasına dönüştürdükleri Suriye'den parça koparma yarışındalar. Colani'yi sarayına davet eden Erdoğan, "en büyük parça benim olmalı" diyor. IŞİD artıklarına yaptığı hizmetin boyutu ve temsil ettiği kokuşmuş zihniyetin aynasından bakıldığında haksız da sayılmaz. Gelinek yerde Erdoğan, "empyralist/Siyonist güçlere bu kadar önemli hizmetler ettim. Suriye'de yönetimi yıkmaya histerim 13 yıl sürdü. Size sunduğum eşsiz hizmetlerin karşılığını istiyorum" demeye getiriyor.

Buna rağmen Erdoğan'ın hayal ettiği büyüklükte bir parsa kapması mümkün görünmüyor. Zira karşısındaki kurtlar da en az kendisi kadar histerik ve keskin dişlidirler. Nitekim HTŞ İsrail'le, ABD'yle, Suudi Arabistan'la, Katar'la hatta Rusya ve Mısır'la arayışı iyi tutmak istediği yönünde mesajlar veriyor. Bekası için ABD-İsrail-Türkiye desteğine muhtaç. İhtiyaç duyduğu para için ise Suudi Arabistan başta olmak üzere Körfez şeyhlerine mahkûm. HTŞ'yi halkların başına bela eden bu devletlerin her biri Suriye'nin yağmalanmasından payını alacaktır. Azılı bir katilden başka bir şey olmayan Colani'ye kırmızı halı serilmesi, sarayda ağırlanması ve "Cumhurbaşkanı kardeşim" diye takdim edilmesi bundandır.

Elektrikte yeni nesil soygun

AKP-MHP iktidarının yağma, talan ve soygun politikaları her zamanki pervasızlıkla devam ediyor. Temel ihtiyaç maddelerine doğrudan yapılan zamlara, "düzenlemeler" adı altında "örtülü" zamlar da eklenerek soygun düzeni pekiştiriliyor. Geçtiğimiz yıl elektriğe tam 4 kez zam yapıldı. Ancak elektrik dağıtım şirketlerine ve Sarayın harcamalarına bu yetmemiş olacak ki yılın son günlerinde yeni bir "düzenleme" daha yapıldı. Buna göre milyonlarca hanenin elektrik faturası katlanacak.

Uluslararası Para Fonu (IMF), Türkiye'ye ilişkin raporunda iktidara enerji sübvansiyonlarında reform yapmasını "tavsiye" etmişti. Sarayın Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Alparslan Bayraktar, bu tavsiyeyi havada kapatan iktidarın elektrikte uygulanan sübvansiyonları "yüksek" tüketimi olan mesken abonelerinden kaldıracaklarını doğrulamıştı. 1,2 milyon haneye elektriğin "gerçek maliyetini" yansıtacaklarını ifade eden Bayraktar, aynı şeyi doğal gazda da uygulayacaklarını söyledi.

Söz konusu düzenleme 1 Şubat'ta hayata geçirildi. Özellikle kalabalık aileleri ve küçük esnafı etkileyecek düzenlemeye göre aylık ortalama tüketimi 417 kWh üstündeki haneler "yüksek tüketimli sanayi kuruluşları" ile bir tutulacak ve zamli faturalar ödeyecek.

Bir başka ifadeyle, daha önce bin 47 liralık elektrik tüketimi yapan haneler yüzde 93 artışla 2 bin lira fatura parası ödeyecek. Aylık tüketimi 600 kilovatsaat olan hanelere yüzde 80, aylık bin kilovatsaat tüketimi olan abonelere yüzde 69 zam uygulanırken 1.250 kWh ve üzeri tüketim yapan sanayi abonelerine ise sa-

dece yüzde 5 zam uygulanacak.

Görüldüğü üzere bu düzenleme ile hanelere yüzde 93'e varan zam uygulanırken, elektrik tüketimi yüksek olan kapitalistlere yüzde 5 zam uygulanacak.

İktidar yeni düzenleme ile birlikte bir hanenin harcaması gereken elektrik miktarını 417 kWh olarak belirlemiş oldu. Ancak yapılan hesaplama göre her evde bulunan temel eşyaları asgari düzeyde kullanarak ayda 417 kWh'lık sınırı geçmek gayet mümkün. Buzdolabı sürekli çalışan, günde birkaç saat televizyon izlenen, haftada birkaç kez çamaşır ve bulaşık makinesi çalıştırılan, kışın kalorifer yakılan, yazın klima çalıştırılan bütün haneler 417 kWh limiti rahatlıkla aşabilir. Dolayısıyla bu hanelerde yaşayanlar "yüksek tüketimli" sınıfına dahil edilerek, bir sanayi abonesi gibi görülüp zamli fatura ödemeye mecbur bırakılacaklar.

ELEKTRİĞİN GERÇEK MALİYETİ VE TASARRUF

Elektrik üretiminde ve dağıtımında yapılan özelleştirmelerin ağır faturası her türlü yol ve yöntemle emekçilere kesiliyor. Emekçiler özelleştirmelerin bedelini sadece yüklü faturalarla değil, mahkûm edildikleri kölece çalışma koşulları, denetimsizlik ve ihmaller nedeniyle meydana gelen "kazalar" sonucu canlarıyla da ödüyor.

Buna rağmen iktidar emekçilerden bir kez daha "tasarruf" talep ediyor. Bakan Alparslan'ın "tasarruf" diye yutturmaya çalıştığı düzenleme, emekçilerin cebinden çaldığı parayı elektrik şirketlerinin kasalarına aktarmayı hedefliyor.

Hali hazırda elektriğin üretiminden dağıtımına tüm maliyetinin kat be kat fazlası emekçilerden tahsil ediliyor. OECD'nin Haziran 2024 raporuna göre

Türkiye, yüzde 89,8 "enerji enflasyonu" ile dünya genelinde açık ara birinci sırada yer alıyor. Aynı raporda, enerji enflasyonunun yüksek olduğu ülkelerde, enerji maliyetlerindeki artışların büyük ölçüde enerji bedellerinden değil, vergi yükünden kaynaklandığı belirtiliyor. Özellikle akaryakıt ve elektrik gibi temel enerji kalemlerinde yüksek vergi oranları, enerji fiyatlarının daha da yükselmesine neden oluyor. Kapitalistlerin raporlarına bile yansıdığı üzere, elektriğin maliyetinin yüksekliği tüketiminden değil, vergi yükünden kaynaklanıyor. Elektrik şirketlerine tanınan vergi afları ve teşvik ödemelerinden "tasarruf" etmeyen iktidar, bir kez daha tercihini emekçilerin faturalarını katlamaktan yana kullanıyor.

İktidarın sermaye adına yaptığı bu pervasız saldırılar, ancak hak gasplarına karşı topyekûn bir mücadeleyle durdurulabilir.

EMO: Mühendise şiddet kabul edilemez

kamu binalarında, hatta kendi ofislerinde darp edilen mühendis haberleri eklenmeye başlamıştır. Ne yazık ki iş yaşamında yeri olmaması gereken şiddet olayları meslek alanımızı da güvensiz hale getirmektedir. Meslektaşlarımız bir taraftan kamu sağlığı ve güvenliği için hizmet üretirken diğer taraftan kişisel sağlık ve güvenlik riskleri almaktadırlar. Yetmezmiş gibi meslektaşlarımız son yıl-

larda artan şiddet ikliminden paylarına düşeni alarak firma yetkilileri, müteahhit temsilcileri, işveren vekilleri hatta zaman zaman mesai arkadaşları tarafından uygulanan psikolojik, sözlü, fiziki ve hatta silahlı saldırılara maruz kalmakta, bir de can güvenliği tehdidi altına girmektedir."

Çalışma yaşamında çalışanları şiddetten korumanın patronun ve yetkili

idarenin sorumluluğu olduğunun altı çizilen açıklamada şöyle denildi:

"Meslektaşlarımız ve hiçbir meslek grubu şiddete maruz kalmamalı, olası saldırı girişimlerine ve şiddetin her tür-lüsüne karşı korunmalıdır.

Balıkesir'de görevi başına, odasında fiziki saldırıya uğrayan üyemize geçmiş olsun dilekelerimizi iletiyor meslektaşlarımızın can güvenliğinin ve meslek itibarımızın korunması için sürecin takipçisi olacağımızı duyuruyoruz. Meslektaşımız yalnız değildir."

Elektrik Mühendisler Odası (EMO) Uludağ Elektrik Dağıtım A.Ş.'de çalışan 4 üyesinin şiddet görmesiyle ilgili açıklama yaptı.

Uludağ Elektrik Dağıtım A.Ş. (UEDAŞ) Balıkesir İşletme Müdürlüğü'nde görev yapmakta olan 4 üyesinin Şubat 2025 günü müteahhit firma temsilcisi tarafından görev yerinde darp edildiği bilgisi verilen açıklamada şunlar denildi:

"Şantiye sahalarında sık sık karşımıza çıkan 'görevi başındaki mühendise şiddet' haberlerine son yıllarda bir de

Kölece çalışma koşulları yaygınlaştırılmak isteniyor

Saray iktidarının emekçilere dönük saldırıları dur durak bilmiyor. Düşük ücret ve ağır çalışma koşullarını "genel kural" haline getiren iktidar, hazırladığı yeni saldırı yasalarıyla var olan yıkımı daha da derinleştirmek istiyor. Sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde gündeme getirilen saldırılardan biri de esnek çalışmanın hakim hale getirilmesidir.

Neo-liberal politikaların önemli başlıklarından olan esnek, güvencesiz, taşeron vb. çalışma sistemine geçiş 1980 askeri-faşist cuntası tarafından başlatıldı. Bu sistem işçi sınıfı ve emekçileri ucuz, güvencesiz ve ağır çalışma koşullarına mahkum etmenin basamağı olmuştu. 2002 yılında hükümet koltuğuna oturan AKP ise kendinden önceki hükümetlerden devraldığı ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarını aralıksız sürdürdü. Öncekilerden çok daha pervasız olan AKP iktidarı, büyük bir iştahla hayata geçirdiği saldırılar üzerinden emekçilerin bugün içine itildiği vahim tabloyu yarattı.

Bugünün Türkiye'si kapitalistlerin kâr rekorları kırdığı bir ülke konumunda. İşçi ve emekçiler açısından ise ülke ucuz emek cennetine çevrilmiş durumda. Zira, açlık sınırının altında olan asgari ücret "genel ücret" haline getirilmiş, milyonlarca işçi ve emekçi kuru maaş ile geçinmek zorunda bırakılmış, sosyal haklar yok denecek duruma düşürülmüş, işsizlik artarken iş cinayetleri yaygınlaşmış, fabrikalarda-işyerlerinde kuralsızlık kural haline getirilmiş, esnek-taşeron-güvencesiz çalışma en ücra köşelere yayılmış bulunuyor. Tablo emekçiler için bu kadar vahimken sermayedarların doymak bilmez iştahları daha fazlasını istiyor. Kapitalistlerin bir dediğini iki etmeyen gerici Saray rejimi ise, milyonlarca işçi ve emekçinin hareketsiz ve örgütsüz olmasını fırsat bilerek, adeta köleliği geri getirmenin hesabını yapıyor.

İş kanununda, emek düşmanı bir madde olarak yer alan "esnek çalışma"

tanımı kapitalistlere yeterli gelmiyor. Sermaye örgütleri, "tam istenildiği gibi" kullanılmadığı gerekçesiyle bu tanımın yeniden düzenlenmesi gerektiğini söylüyorlar. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile Saray rejiminin ilgili kurumları ise bir süredir bu isteği yerine getirecek ve çalışma yaşamının genelini etkileyecek bir hazırlık içerisinde. Kimi medya organlarında çıkan haberlere göre bu hazırlıklar tamamlanmak üzere. "Esnekliğe yeni bir tanım getirmek" sözleriyle ifade edilen düzenlemeler, yansıdığı kadarıyla çalışma yaşamında yeni birtakım gruplamalar üzerinden gerçekleştirilmek isteniyor. "Genele değil kişiye özgü olacak" söylemi eşliğinde ve "çağın gereklerine uyum" adı altında esneklik alabildiğine yaygınlaştırılmak isteniyor. Bu gruplamalar "tam gün mesai yapmayan, yarım gün çalışan, haftanın belli günleri çalışan,

kısa vadeli iş yapan, geçici çalışan" gibi başlıklarla ifade ediliyor. Düzenlemenin bu içeriğe uygun olarak tekstil ve imalatçı çalışan ara elemanları, bazı mühendislik dallarını, dijital alanların kullanıldığı meslekleri, eğitim alanında akademik çalışmalar yapanları ve yazılımcılık gibi meslekleri kapsayacağı söyleniyor.

İlk aşamada kadın ve öğrencileri kapsayacağı ifade edilen bu yeni düzenlemeyle işçi sınıfı ve emekçileri yeni bir saldırı dalgası bekliyor. AKP-MHP iktidarı ve kapitalistler, ülkeyi genel olarak "yevmiye" usulüne göre çalışılan koşullara geri götürmek için sinsice hareket ediyor. Zira, "yeni esnek çalışma modelleri" her ne kadar kimi meslek grupları üzerinden ifade edilse de, bunun milyonlarca işçiyi kapsayacak şekilde yaygınlaştırılacağından kuşku duymamak gerekiyor. Esnek çalışma uygulamalarını güvencesiz ça-

alışmayı hakim kılmanın, sosyal hakları ve kıdem tazminatını gasp etmenin bir vesilesi sayacaklar. Kapitalistler istediklerinde işçi alacak, işi bitince çıkartacak, üç gün bir işçi iki gün başka bir işçiyi işe çağırabilecek vb...

Yeni hak gaspları için hazırlanan bu yasa, olduğu kadarıyla sendikal örgütlülüğü dağıtmayı veya tamamen işlevsizleştirmeyi de hedefliyor. Dolayısıyla bu saldırıyı püskürtmek tüm emekçiler için kritik bir önemdedir. Sendikalar, işçi ve emekçiler hazırlıkları süren bu yeni saldırıya karşı şimdiden mücadeleye hazırlanmalıdır. Bugün işçi sınıfının birliğini ve mücadelesini güçlendirmek, hem ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarını geri püskürtmek hem de bu yıkımı sürekli hale getirmek isteyen rejimi engellemek açısından büyük bir önem taşıyor.

Grevci işçilere dayanışma ziyareti

kartla ve sloganlarla grev çadırlarına yürüyüş gerçekleştirildi.

İki grev alanında da Metal İşçileri Birliği adına konuşma yapıldı. Konuşma-

larda kapitalistlerin işçilerin taleplerini yok sayan tutumları ve iktidarın grev yasakları teşhir edildi. İşçilerin kararlılığı ve grev iradesi selamlandı.

Grev çadırlarında işçilerle grev süreci ve işçi sınıfına dönük saldırılar üzerine sohbetler edildi, hep birlikte grev halayları çekildi.

İşçilerle birlikte toplu grev fotoğrafları çekildikten sonra dayanışma ziyaretleri sona erdi.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

MİB, BDSP, Gebze İBD ve DGB, Çayırova TAYSAD OSB'de bulunan ve grevde olan (grevlerinin 43. gününde) Green Transfo ve (grevlerinin 6. gününde) Lincoln/As Kaynak işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

Ziyaretlerde, "Hakkımız olanı almak için işgal, grev, direniş! / MİB" yazılı pan-

OVP'ye ve sefalet sözleşmelerine geçit verme!

Sermayenin ekonomideki hedef ve politikalarını belirleyen üç yıllık Orta Vadeli Program (OVP), emekçilerin ekonomik ve sosyal yıkımı pahasına 2024 yılında pervasızca uygulandı. AKP iktidarı bu yıkım politikasını yeni yılda da aynı pervasızlıkla sürdürüyor. İktidar, 2025 yılında yapılacak Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) için de OVP'nin hedeflerine uygun bir zam dayatmak istiyor.

AKP VE KAPİTALİSTLER SEFALET SÖZLEŞMESİ DAYATMAYA HAZIRLANIYOR

2025 yılında MESS kapsamında 200 bine yakın işçiyi, kamuda 68 işletmede on binlerce işçiyi ve tekstil iş kolunda 8 bin civarında işçiyi kapsayan TİS bu yıl imzalanacak.

Sermaye cephesi, "OVP ile uyumlu" toplu sözleşmeler imzalamak istiyor. Bunun için işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını daha da kötüleştirecek saldırılar içeren bir sözleşme dayatıyor.

AKP iktidarı da TİS'lerin ülkeyi yerli ve uluslararası şirketler için ucuz ve örgütsüz işgücü cenneti haline getirme sürecini pekiştirecek nitelikte olması için mesai yapıyor.

OVP ile enflasyon 2024 yılı sonunda güya yüzde 41,5'e inecekti. Sonuç fiyatko oldu. Şimdi ise enflasyonun 2025 sonunda yüzde 17,5'e, 2026 sonunda yüzde 9,7'ye ve 2027 sonunda yüzde 7'ye düşürüleceği yönünde sahte vaatlerde bulunuyorlar. Oysa "yalan yayma aparatı" TÜİK'in verilerini esas almalarına rağmen ilan ettikleri hiçbir enflasyon hedefini tutturabilmiş değiller.

Peki OVP için kimlerden fedakarlık isteniyor? Sömürücü asalaklardan mı? Devasa karlar elde eden kapitalistlerden "artan oranlı servet vergisi alınmasını" dile getirenleri bile AKP iktidarı düşman sayıyor. Dolayısıyla İktidar, OVP kapsamında ilan edilen hedeflere ulaşmak için emekçilerin "fedakarlık" yapmasını istiyor.

OVP'nin mucidi AKP iktidarı, emekçilerin alım gücünü sistematik olarak düşürüyor. İşçi ücretlerine ya da emeklilerin maaşına zam yapılırsa enflasyonun yükseleceği yalanını yayıyor. Bu nedenle TÜİK verilerine göre enflasyon %47 iken asgari ücrete yüzde 30 zam yaparak milyonlarca asgari ücretli işçiyi ve ailelerini

sefaletin kör kuyusuna attılar.

AKP iktidarı sermayeyi koruma, kapitalistleri ihya etme anlayışıyla ülkeyi yönetti/yönetiyor. Yüksek faiz ve ücretleri eritme politikalarını esas almaya devam ediyorlar. Merkez Bankası politika faizini yüzde 8,5'ten yüzde 50'ye çıkardı. Bu sayede kapitalistler devasa karlar elde ederken, işçi ve emekçilerin reel ücretleri 2024 yılında dibe vurdu.

Kapitalistlerin yürütme gücü AKP iktidarının hazırlayıp uyguladığı OVP'de "esnek istihdam modelleri" önemli bir yer tutuyor. Bunu dayanak yapan kapitalistler TİS'lerde esnek istihdam yöntemiyle yeni kâr kapıları açmak için bastırıyor. Burjuvazi, ihtiyacına uygun ucuz iş-gücünü el altında bulundurmak istiyor; ihtiyacı olduğunda işçileri kullanmak, istediği zaman sokağa atmak için.

Sermaye cephesi, TİS'lerde taşeron ve esnek çalışma biçimlerini yaygınlaştırmanın önündeki engelleri de temizlemek istiyor. Güvencesiz çalışmayı dayatıyor ama bunu "güvenceli esneklik" olarak yutturmaya çalışıyor.

TİS'lerde esnek çalışma biçimlerini yaygınlaştırma dayatmasının temel

nedeni kapitalistlerin kıdem tazminatını gasp etme isteğidir. Zira kapitalistler "belirli süreli iş sözleşmeleri" nedeniyle kıdem tazminatına dokunamıyor. Esnek çalışma ise kıdem tazminatının gaspı anlamına geliyor. OVP'de bu ve benzeri uygulamaların yaygınlaştırılması ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda düzenlenmesine ilişkin maddeler zaten var. Kapitalistler, bu maddeler TİS'lerde de yer alsın istiyorlar.

Peki sözleşmelerin tarafı olan sendika ağaları bu arada ne yapıyor? Onlar AKP iktidarının ve kapitalistlerin çıkarlarının bekçiliğini yapıyorlar.

TÜRK-İŞ, HAK-İŞ AĞALARI SERMAYE CEPHESİNE OMUZ VERİYOR!

Türk-İş ve Hak-İş 2025 sözleşmelerinde de ihanete hazırlanıyor. İşçi sınıfına ihanetler zincirine yeni bir halka eklemek istiyorlar. İşçi uzatmadan, işçilerin tepkisini engelleyerek sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için çaba harcıyorlar. Yani işçi sınıfını bir kez daha sırtından bıçaklamak için hazırlanıyorlar. Özetle, Türk-İş ihanet etmeye hazır! Hak-İş de öyle!

Sendika ağaları 2024 yılı boyunca işçilerinin eylemlerinin hedefindeydiler. En büyük korkuları 2025 yılında da işçilerin kendilerine yönelik tepkilerinin büyümesidir.

Kazanmak için örgütlen, sermayenin ve sendika ağalarının korkularını büyüt!

Türk-İş ve Hak-İş üyesi işçiler sendika ağalarının satış sözleşmesine imza atacağını biliyor. Ama yazık ki, satış sözleşmesini engellemenin biricik yolu olan iş örgütlülüğünden, topyekün mücadelenin temel araçları olan taban örgütlülüğünden yoksunlar.

İşçiler TİS sürecini kazanmanın olmazsa olmazı olan işyeri ve TİS komitelerinden mahrumlar. Ortak sorunlarına ortak çözümün yolunu açacak olan birlikten de yoksunlar. Bu nedenle işçi sınıfı her sözleşme döneminde kayıplara uğruyor.

2025 TİS'lerini kazanmak için tabandan yükselen mücadele mevzilerine ihtiyaç var. Her bir işçi TİS sürecine bu bilinçle hazırlanmalıdır. Satış sözleşmesini engellemek için iş örgütlülüğünü ve birliğini sağlamalı, hakları ve geleceği için mücadeleyi büyütmelidir.

Greif Direnişi işçi sınıfı hareketinin geleceğidir!

Greif Direnişi ve fabrika işgalinin yıl-dönümü vesilesiyle, daha önce www.tkip.org sitesinde yayınlanan “Greif Direnişi işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir!” başlıklı değerlendirme yazısına yer veriliyor.

HADIMKÖY’DE KOPAN FIRTINA!

10 Şubat 2014 günü İstanbul Hadımköy’de kurulu Greif fabrikasında beklenmedik bir patlama oldu. Büyük bir Amerikan tekeline ait bu çuval fabrikasında adeta bir fırtına koptu. Tıkanan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Greif yönetiminin küstahça dayatmalarına ve restine, işçiler aynı gün fabrikayı işgal ederek tokat gibi bir yanıt verdiler. Başta Özel Güvenlik olmak üzere Amerikan tekelinin tüm temsilcileri, yüzlerce işçinin yuhalamaları eşliğinde fabrikadan kovuldular. Uzun ayların ürünü sağlam bir taban örgütlenmesi sayesinde yumruk gibi birleşmiş 600 Greif işçisi, “İşgal Grev Direnişi!” şiarıyla fabrikaya el koydu ve fiili bir grev başlattı. Böylece yıllardır benzer binlercesi gibi bir sömürü cehennemi olarak iş gören Greif fabrikası, bir anda sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline gelmiş oldu. Direniş anında Greif Dudullu fabrikasında da yankılanarak kısmi bir direnişe yolaçtı.

“DİLENE DİLENE DEĞİL, DİRENE DİRENE KAZANILIR!..”

Direnişi işçiler aynı gün eylemlerini kamuoyuna, “Emek hırsızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok! Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!” başlıklı bir bildiri ile duyurdular. Alışılmadık bir eylem tarzıyla ortaya çıkan Greif direnişçilerinin bildirisinden de alışılmadık bir ses yükseliyordu. Daha bildirinin başlığı üzerinden kendini kuvvetlice duyuran bu ses, sınıf bilinçli devrimci işçilerin sesiydi: “İşçinin ekmekten önce onura ihtiyacı olduğu”nu vurguluyor, “Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!” diye çınlıyordu. Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlar’dan, yakın zamanlara ait Güney Kore’li işgalci Ssangyong işçilerinden söz ediyor, kendi direnişleri ile sınıf hareketi tarihine malolmuş bu direnişler arasında tarihsel, politik ve moral köprüler kurarak söz şuraya bağlıyordu: “Biz işçiler, tarihimizi tanıdıkça büyük işler başarmak

için gereken kuvveti kendimizde daha çok bulmaktayız, her geçen gün...”

Bildirinin tümüne hakim bu devrimci bilinç Türkiye’nin kokuşmuş kapitalist düzenine cepheden saldırıyor, emperyalist savaşıları ve işgalleri mahkum ediyor, mazlum halklarla dayanışmasını ilan ediyor ve ekliyordu: “Biz işçiler ise tek bir İŞ-GAL tanıyoruz, o da sırtımızdan geçinenlerin özel mülkiyetine saplanan fabrika işgalleridir. Bir tek haklı SAVAŞ biliyoruz, o da köleliğe sona erdirmek için verdiğimiz sınıf savaşıdır.”

Baştan sona devrimci bir direniş manifestosu olan ve sınıf hareketi tarihine bir onur belgesi olarak geçecek olan bildiri, sınıf hareketini tüm cephelerde yıkıma götüren ve bugünkü kötürüm durumuna baş sorumlusu olan sendika bürokrasisine karşı da açık bir sınıf bilinci ve tutumu sergiliyordu: “Hemen hemen bütün sendikaların başlarına çöreklenmiş sendika patronları ‘hem kazandırıp hem kazanacağız’ yalanlarıyla bizi oyalıyor ve patronları kolluyorlar. Ancak bilmeliyiz ki sendika patronlarının dediği gibi dilene dilene kazanılmıyor. Mücadele tarihimizin sayısız kez gösterdiği gibi ancak, DİRENE DİRENE KAZANILIR!”

Bunda ne denli haklı olduklarını direnişin seyri bütün açıklığı ile bir kez daha gösterdi. Direnişin silinmez kazanımları üzerinden olduğu kadar, çok yönlü ihanetin dipsiz çukuru üzerinden de...

“İŞGAL, GREV, DİRENEŞ!”

Direnişin daha ilk gününden itibaren ve haftalar boyunca Greif’in direnişçi işçileri, eylem ve örgütlenme düzeylerinin hiç de bildirilerinden yansıyan bilinçten geri kalmadığını dosta düşmana gösterdiler. Militan bir inisiyatif ile fabrikaya el koyan direnişçiler, lafı hiç dolandırmadan, kendilerini “İşgalci Greif İşçileri”, fabrikalarını “işgal fabrikası” olarak tanımladılar. İşçi sınıfının direnen kesimlerine söylem ve eylem olarak daha şimdiden mal olmuş bulunan “İşgal, Grev, Direniş!” şiarını yükselttiler.

Böylece fiili eylemlerinin tüm meşruiyetine cepheden sahip çıkmakla kalmadılar, sınıf hareketine vurulmuş ikili bir prangayı da bir arada parçalayıp attılar. Bir yandan sınıfı soluksuz ve çaresiz bırakan yasal cendereyi, öte yandan bu cendereyi esas alarak ya da onun ardına sığınarak sınıfın örgütlenme ve direnme kapasitesini döne döne felce uğratan sendikal teslimiyeti ve ihaneti. Anlamına ve önemine Kavel ile Greif kıyaslaması üzerinden ayrıca işaret edeceğimiz bu tutum, Greif Direnişi’nin sınıf hareketinin bütününe kesen ve geleceğe kalan en önemli kazanımlarından biridir.

“İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!”

Direnişin daha ilk gününde yüzlerce direnişçi işçi, “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” pankartı ardında coşkuyla bir gösteri gerçekleştirdiler. Böylece

Haziran Direnişi’nin sonraya kalan en önemli şiarı üzerinden toplumsal muhalefetle cepheden politik ve moral bir bağ kurmuş oldular. Ama bu kadarla kalmadılar; burçlarıyla adeta bir kaleyi andıran Greif fabrikasının duvarlarından kendi elleriyle dokudukları bezlerden dev pankartlar sallandırdılar. Direniş kalesi binlerce polislin katıldığı baskınla ele geçirilene kadar asılı kalan bu pankartlardan biri, şu temel sloganı taşıyordu: “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!”.

Bu, Haziran Direnişi’nin direnme ruhunu kuşanan ve onun kazanımlarına sahip çıkan Greif Direnişi’nin, açık ve net bir sınıf bilinci ve tutumuyla, Haziran’ı tam da aşılması gereken en kritik noktadan aştığının bir göstergesi idi. Birbirini tamamlayan bu ikili tutum, Greif Direnişi’nin sınıf hareketi cephesinden bir başka temel önemde kazanımı oldu. Bu sayededir ki Haziran Direnişi’nden arta kalan ve ne iyi ki geleneksel sol tarafından denetim altına alınamayan yerel inisiyatifler, Greif direnişi karşısında samimi bir heyecan duyular ve onu aynı samimiyetle sahiplenip olanakları ölçüsünde desteklediler. Bunun önemini daha iyi değerlendirebilmek için, geleneksel solun büyük bir bölümünün görkemli bir işçi direnişini utanç verici bir sessizlik ve ilgisizlikle karşılaması, iki ay boyunca onu adeta boş gözlerle izlemesi gerçeğini gözönünde bulundurmak gerekir.

Fabrikanın dar sınırlarına hapsedil-

meyen direniş!

İşgal fabrikası Greif işçileri için yalnızca bir eylem üssü idi, eylem alanı ise olanaklı olan her yerdi. Bu, yani direnişi fabrikanın dar sınırlarına hapsedmemek, onu aynı tekelin öteki fabrikalarına, kendini çevreleyen işçi havzasına, giderek tüm kente, giderek tüm Türkiye’ye ve nihayet tüm dünyaya duyurmak için azami çaba harcamak, bu doğrultuda her türlü eylemli girişimde bulunmak, Greif Direnişi’nin geleceğe örnek bir davranış olarak kalan bir başka önemli kazanımıdır. Greif direnişçileri kendi eylemlerinin sarsıntısı altında Greif’in Dudullu fabrikasında patlak vermiş direnişi büyütme, direnişi aynı tekelin aynı yöredeki öteki iki fabrikasına yaymak için birçok gözüpük girişimde bulundular. Rıdvan Budak çetesinin hesabı mutlak biçimde sorulacak katmerli ihaneti olmasaydı bunda başarı da sağlayacaklardı ve bu da direnişin kesin başarısı anlamına gelecekti.

Greif direnişçileri milyonlarca işçi için kölece çalışma ve yaşam demek olan taşeron sistemine karşı yaktıkları isyan ateşini, bizzat hazırladıkları bildiriler üzerinden buldukları yörede öteki fabrikalara da yaymaya çalıştılar. Lüleburgaz’da bulunan Zentiva fabrikasında işçiler, keyfi işten atmalara karşı Greif’in ruhundan da etkilenererek fabrika işgali gerçekleştirdi, direnişçi işçiler anında onları eylem yerinde ziyaret edip güç ve umut aşıladılar. Aynı şekilde Greif işçileri, direniş dönemi boyunca gerçekleşen toplumsal eylemlere etkin biçimde katıldılar. Her fırsatı kullanarak kendi seslerini soluklarını tüm İstanbul’a yaymaya çalıştılar. Haftalar boyu süren bu örgütlü militan tutum, bu örneği az görmüş etkin inisiyatif, direnişin tüm ülkede ve özellikle Avrupa’da yankılanması ile karşılığını bulmuş oldu.

FABRİKA VE BÖLÜM KOMİTELERİNE DAYALI TABAN ÖRGÜTLENMESİ

Nihayet Greif Direnişi’nin tüm bu başarısının gerisinde yatan ana etkene gelmiş oluyoruz: Fabrika ve bölüm komitelerine dayalı taban örgütlenmesi! Greif işçileri direnişi önceleyen bir yıl boyunca sınıf bilinçli devrimci işçilerin yoğun gayretleri ve başarılı önderliği altında fabrika ve bölüm komiteleri halinde ör-

gütlendiler. Fabrikanın genelinde bir üst komite ve altta 14 bölüm komitesi kuruldu. Bu yapı sayesinde taşeron sisteminin paralyze edici tüm etkisini kırdılar ve 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada altyüz işçiyi kapsayan birleşik bir örgütlü güç yaratıldılar.

Denebilir ki bu, Greif Direnişi’nin en büyük üstünlüğü, tüm öteki üstünlüklerinin de olmazsa olmaz koşulu oldu. Bu olmasaydı eğer, işçiler hep olduğu gibi sendika bürokrasisinin kötürümleştirici denetiminde kalacaklar, böylece bir hiç olmaktan kurtulamayacaklardı. Oysa Greif kanıksanmış sürükleniş içindeki sınıf hareketi bünyesinde bir volkan gibi patladı, etki ve sarsıntısı kendi fabrikası ya da havzası bir yana ülke sınırlarının da ötesine taşı. Çünkü Greif’te sınıfın bağrında her zaman potansiyel olarak varolan örgütlenme ve direnme potansiyeli etkin biçimde harekete geçirildi.

Ve doğal olarak bu, hiç de kendiliğinden değil fakat sınıf devrimcilerinin uzun ayları bulan inatçı ve yöntemli çabalar sayesinde oldu. Bunun altını özellikle çizmek gerekir; zira Greif’in değerini anlayın herkes bu gerçeği önemle gözönünde bulundurmalıdır. Ve gerçekten yeni Greifler özlüyor ve istiyorsa eğer, bunun gerektirdiği türden bir çaba içinde olmalıdır.

GERÇEK İŞÇİ DEMOKRASİSİ!

Taban örgütlenmeleri olarak fabrika komiteleri, taban inisiyatifini ve iradesini, dolayısıyla da işçilerin örgütlü direnme kapasitelerini açığa çıkarmanın etkin araçlarıdır. Taban örgütlenmesinin temel işlevi budur. Greif Direnişi bunun her bakımdan başarılı ve etkileyici bir kanıtlanması oldu. İşgal öncesi süreçte olduğu gibi işgal boyunca da tüm sorunlar bölüm komitelerinde tartışıldı ve tüm kararlar gerçek bir demokratik işleyiş içinde alındı. “Söz, yetki ve karar”, gerçekten çıkarılan oldu. Aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağıya sürekli bir düşünce ve bilgi akışı, her konuda açıklık, karşılıklı denetim, en doğru kararları alabilmek, en uygun tercihleri yapabilmek üzere sağlıklı ve verimli bir etkileşim... İşgal fabrikasındaki demokratik işleyişin vazgeçilmez unsurlarıydı bunlar.

İşgal boyunca bir dizi önemli karar

genel işçi toplantılarında alındı. Direnişin yürütülüşünden işgal fabrikasındaki gündelik yaşamın örgütlenmesine kadar. Bu işleyiş işgalin ilk günlerinde devrimci sınıf basınına şöyle yansımıştı: “Sorunlar ve gündemler bölüm komitelerinde tartışılıyor, bölüm komitelerinde alınan kararlar ve ortaya çıkan eğilimler, günde iki kez toplanan genel toplantıda yeniden ele alınıyor. Böylelikle hem sorunlar çözümlüyor, hem de mücadelenin nasıl ilerleyeceği kararlaştırılmış oluyor. Elbette Greif’te öncü işçilerden oluşan, içerisinde sendika temsilcilerinin de yer aldığı merkezi bir komite de mevcut. Ama bu komite işçilerin aşağıdan oluşan iradesi dışında bir karar alamıyor. Komitedeki işçilerin herhangi bir ayrıcalığı bulunmuyor...”

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi, “doğrudan demokrasi”, Greif direnişi şahsında süslü ama boş bir laf olmaktan çıktı, gerçek bir devrimci işleyiş ve uygulama haline aldı. Örgütsüzlüğün ve disiplin yoksunluğunun liberal mazereti olmak yerine, gerçek bir örgütlenmenin ve devrimci bir disiplinin olmazsa olmaz koşulu, sağlam, sağlıklı ve verimli zemini haline geldi. Bin türlü zorluğa, katmerli ihanete, sinsî oyalama ve parçalamaya girişimlerine karşı direnişçi işçilerin haftalar boyunca tek bir yumruk gibi davranmayı başarabilmesinin sırrı da buradaydı.

Her bakımdan açıklık bu demokratik işleyişin bir başka yönüydü. Temsilciler işçilerin bilgisi dışında hiçbir görüşme yapmadılar, hiçbir karar almadılar. Düzenli olarak her türden bilgiyi, gelişmeyi ve sorunu işçilerle paylaştılar, onların her türden sorularını yanıtladılar. Koşullar uygunsuz eğer, bir dizi görüşmeyi genel toplantılarda bizzat işçiler önünden yapmak yoluna gittiler.

Bütün bunlar birarada, gerçek bir işçi demokrasisinin ne olduğu, ne olması gerektiği konusunda paha biçilmez bir deneyim anlamına geliyor. Greif direnişi bu açıdan da işçi sınıfı hareketinin gelişiminde gerçek bir kilometre taşı olmuştur.

Greif Direnişi’nin bu son derece başarılı ve etkileyici örneğinden sonra, artık devrimci taban örgütlenmesi ve demokrasisinin norm ve ölçüleri açıklık kazanmıştır. Bundan böyle bu çizgi üzerinden yürünecektir; ilerisine geçilebilecek, fakat geri-

sine düşülemeyecektir.

DEVRİMCİ SENDİKAL ÖRGÜTLENMEYİ FABRİKA ZEMİNİNDE KURMAK

Taban örgütlenmesi ve bu yapıya dayalı demokratik işleyiş, Greif Direnişi şahsında, devrimci sendikal yapı ve işleyişin ne olması gerektiğini de açıklığa kavuşturdu. Greif Direnişi sendikal örgütlenmeyi, örneğin Şirinevler’de profesyonel bir satış çetesi tarafından işgal altında tutulan tabelalı bir daire olmaktan çıkarak, onu gerçek alanına, fabrika zeminine taşıdı. İşçi sınıfının bu kitlesel sınıf örgütlenmesini, sendikayı, işçi kahyalığını meslek edinmiş ağalarının bürokratik ve dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesi açısından tümüyle işlevsiz aygıtı olmkattan çıkardı, üye işçi kitlesinin fabrika zeminindeki sağlam örgütlenmesine ve gerçek bir demokratik işleyişe dayalı güçlü bir sınıf mücadelesi mevzisi haline getirdi. Böylece işçilerin gerçek çıkarları, bunun gerektirdiği kararlar ve tercihler sözkonusu olduğunda, örgütlü taban iradesinin belirleyiciliği de güvence altına alınmış oldu.

Bu, bu yapıya ve işleyişe kavuşmuş bir sendikal örgütlenme, geleneksel sendika bürokrasisinin de sonu demekti. Greif Direnişi’nin, “devrimci” ya da “sosyalist” olmak iddiasındakiler de dahil, her renkten sendika bürokrasında yarattığı şaşkınlık ve dehşet, giderek açık ya da örtülü düşmanlık, tam da bundan dolayı idi. Tümü, Greif Direnişi şahsında, kendi temsil ettikleri köhnemiş ve çürümüş bürokratik yapı ve zihniyetin sonunu gördüler. Bundan dolayıdır ki özellikle DISK’te temsil edilenlerin istinasız tümü, Greif Direnişi’nin başarısızlığı için kendi konum ve renklerine göre üstlerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Greif Direnişi, sınıf ve sendika hareketi bünyesindeki “sosyalist” ya da “devrimci” yaftalı küçük-burjuva sol yapıların bile, devrimci bir işçi hareketi gerçeği karşısında nasıl gerileşebileceklerini bize tüm açıklığı ile gösterdi.

Ama korkunun ecele faydası yok; sonuçta binbir türlü oyun ve ardından militarist devlet gücüyle kırılmış olsa da, bu ülkede Greif Direnişi yaşandı. Böylece onun haftalar süren örnek pratiği üzerinden devrimci sınıf hareketinin yeni ölçü ve değerleri de açıklık kazandı. Bu

devrimci sendikal anlayış, yapı ve işleyiş için de geçerlidir. Greif Direnişi artık sınıf hareketi için devrimci bir modeldir; onun örnek pratiği, artık devrimci sendikal anlayışın, örgütlenmenin ve işleyişin de yeni devrimci normdur. Greif Direnişi bu bakımdan da sınıf hareketinin devrimci geleceğidir. Bundan böyle sendikal cephede bunun dışındaki her türden yapı, anlayış ve uygulama, düzen sendikacılığı kapsamında kalacaktır. Renginin pembe ya da sarı olması esasa ilişkin bir fark oluşturmayacaktır.

BÜTÜNLÜĞÜ İÇİNDE DEVRİMCİ BİR İŞÇİ EYLEMİ!

Buraya kadar söylenenlerin de açıklıkla gösterdiği gibi, Greif Direnişi bütünlüğü içinde devrimci bir politik işçi eylemi oldu. O herşeyden önce temel istem olarak taşeron sistemini hedef alması ile politiktir. Taşeron sistemi dünya ölçüsünde işçi hareketine vurulmuş bir prangadır ve Greif işçileri kendi cephelerinden ona meydan okuyarak ortaya çıkmışlar, bunu da 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada birleşik örgütlü bir güç yaratarak ve eylem geçirerek somutlamışlardır.

Greif Direnişi seçtiği eylem yolu ve yöntemiyle de tümüyle politiktir. Greif direnişçileri daha en baştan düzenin yasalarını değil fakat sınıf mücadelesi yasalarını esas aldıkları tüm açıklığı ile ilan ettiler ve fabrika işgali biçimindeki eylemlerini de buradan gelen bir meşruluk temeline oturtular. Böyle yapmasalardı eğer, kendilerini önceleyen yüzlerce örnekte olduğu gibi, sendika ağalarının “yasal süreç” denilen sonu gelmez oyalama ve aldatma girişimlerinin edilgen bir nesnesi olarak kalacak, sonuçta en iyi durumda üç kuruşa satılacaklardı. Ama yaratıkları örgütlülük ve sahip oldukları devrimci önderlik sayesinde, gözüpek bir inisiyatifle ortaya çıktılar ve 60 gün boyunca büyük bir Amerikan tekeline ait bir fabrikayı eylemlerinin kalesi olarak elde tuttular.

Greif Direnişi'nin devrimci politik niteliğinin bir başka göstergesi, kullandığı şiarlardı. Bu şiarlardan fabrika duvarını en vurucu biçimde süsleyen sermaye egemenliğini hedef alıyor, bir öteki Haziran Direnişi üzerinden ülkenin genel toplumsal muhalefeti ile politik ve moral bir bağlar kuruyordu.

Greif direnişçileri daha en baştan Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinin tümü devrimci kazanımlarını sahipleniyor, kendini bu mirasın bugünkü taşıyıcısı olarak görüyor, bu arada tümüyle haklı nedenlere dayalı olarak, kendini DİSK'i gerçekten DİSK yapan tüm mücadele değerlerinin bugünkü temsilcisi ilan ediyordu. Bildiri ve açıklamalarındaki bu tarih bilincini, aynı şekilde enternasyonalist sınıf

bilinci tamamlıyordu.

Greif Direnişi'nin devrimci nitelikteki bütün bu politik özelliklerini örgütlenme alanındaki pratiği tamamlıyordu. Greif Direnişi'ne kadarki standart uygulama, bürokratik bir yapı olarak sendikal aygıt ve genellikle yönetimi tutan bürokratlar tarafından atanmış, dolayısıyla sıkı sıkıya denetim altında tutulan işçi temsilcilerinden ibaretti. Greif örneği bu yapının parçalanması, sendikal örgütlenmenin fabrika zeminine oturtulması, tüm işçi kitlesinin örgütlü bir yapı olarak kucaklanması, böylece devrimci inisiyatif ve eylem kapasitesinin açığa çıkarılması, işçi iradesinin söz, yetki ve karar düzeyinde egemen kılınması, tüm bunların bütünsel bir ifadesi olarak fabrika biriminin sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline getirilmesi oldu.

Ve herkesin bildiği bir sır olarak açıklamak gerekir ki, bütün bunlar Greif Direnişi'nin devrimci bir önderliğe sahip olması sayesinde oldu. Başka türlü de olamazdı; zira Greif bütünlüğü içinde bir devrimci işçi eylemi örneği idi. Devrimci sınıf önderliğinin uzun ayları bulan sabırlı, inatçı, yöntemli ve yaratıcı çabalarının bir ürünüydü. Greif Direnişi, devrimci sınıf önderliği ile sınıf hareketinin bağrında potansiyel olarak her zaman varolan örgütlenme, inisiyatif ve eylem enerjisi birleştiğinde nelerin başarılacağına tüm açıklığı ile göstermiş oldu. Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, hiç değilse 12 Eylül sonrası dönemden beri örneği görülmemiş türden bir fabrika direnişidir. Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde gerçek bir çığırdır. Ve bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir.

DİRENİŞİN ÖTEKİ BAZI ÜSTÜNLÜKLERİ

Greif Direnişi'nin bu niteliği şu ana kadar sözünü hiç etmediğimiz bir dizi başka üstünlüğü üzerinden de görülebilir. Örneğin Greif Direnişi, işçi kadın inisiyatifini en ileri düzeyde açığa çıkardı ve bunu Emekçi Kadın Komisyonu formu içinde bir örgütlü yapı olarak somutla-

dı. Ve bu kapsamda son derece anlamlı bir örnek olarak, yıllardır solun büyük bölümünü içeren feminist cümbüşlerle sınıf özünden ve tarihsel devrimci niteliğinden koparılıp içi boşaltılan 8 Mart, Greif'in omuz omuza mücadele eden kadın ve erkek işçileri tarafından birlikte ve devrimci bir coşku içinde kutlandı.

Aynı şekilde, din, inanç ve milliyet ayrımlarının silinmesi, türbanlı işçi kadınlarla ateist devrimci işçilerin karşılıklı anlayış ve saygı içinde omuz omuza hareket etmesi, tüm milliyetlerden işçilerin kardeşçe kenetlenmesi ve sermayeye karşı sınıf mücadelesi çizgisinde birleşmesi... Başka direnişlerde de şu veya bu ölçüde olumlu örneklerini gördüğümüz bu özellikler, Greif direnişinin öteki bazı üstünlükleri arasındaydılar.

İşgal fabrikasını haftalar boyunca örgütlü biçimde savunmak, böylece İşçi Savunma Birlikleri'nin anlamını ve pratiğini bir ilk örnek olarak somutlamak onuru da Greif Direnişi'nin oldu. Buna, tümüyle devrimci işçilerin inisiyatifine dayalı direniş basını ile işçilerin sanatsal yaratıcılıklarını açığa çıkarmaya yönelik çabaları da ekleyebiliriz.

KAVEL VE GREİF...

Greif direnişçileri eylemleri boyunca Kavel Direnişi'ne döne döne atıfta bulundular, onu kendileri için bir ilham kaynağı saydılar, bugünün koşullarında onun tuttuğu yoldan yürüdüklerini, onungünümüzdekigerçekmişçıkları olduklarını önemle vurguladılar. Kavel o güne kadar yasallaşmamış grev hakkını fiilen kullanma yoluna gitmiş, bunu da fabrika işgali yoluyla gerçekleştirmiş, böylece sınıf hareketinde bir çığır açmıştı. Aynısını bugünün koşullarında Greif direnişçileri yaptılar, üstelik Kavel döneminden çok daha ağır koşullar altında.

Taşeron sistemiyle 44 parçaya bölünmüş ve yasal cendereye bağlı kalındığı takdirde en iyi durumda ancak 200 civarında kadrolu işçiyle greve çıkılabilecek 850 kişilik bir fabrikada, fiili-meşru mücadele yolunu tutarak 600 işçiyle

işgal eylemine giriştiler ve böylece grev hakkını fiilen gerçek anlamda kullanmış oldular.

Greif direnişçileri kendileriyle Kavel direnişçileri arasında tarihsel-moral bir bağ kurmakta tümüyle haklı idiler. Ne var ki bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlik gerçekte onların düşündüğünden çok daha kapsamlı ve derinlikli idi.

Kavel'in gerçekleştiği o günün koşullarında grev hakkından yoksunluk işçi sınıfı hareketinin en önemli tıkanma noktası idi ve dolayısıyla onu koparıp almak mücadelenin en öncelikli halkasını oluşturuyordu. Kavel işçileri tam da bu halkadan tuttular, bir türlü yasalasılmayan grev hakkını fiilen kullanma yoluna gittiler ve bunu da fabrika kapısını tutarak böylece bir tür işgal yoluyla gerçekleştirdiler. Sonuçta kazanımları tüm sınıfın kazanımı oldu.

Bugünün koşullarında ise işçi hareketinin ayağındaki en etkili ve öldürücü pranga taşeron sistemidir. Üstelik dünya ölçüsünde. İşçi hareketinin örgütlenmede ve mücadelede yolunu kalıcı biçimde aşabilmesi, bu sistemin hedef alınması ve adım adım boşa çıkarılması ile olanaklıdır. Tıpkı Kavel işçilerinin yaptığı gibi, Greif işçileri de kendi dönemlerinin en öncelikli halkasından tuttular, taşeron sistemini cepheden hedef aldılar. Fabrikalarındaki 44 taşerona dayalı sisteme son verilmesini eylemlerinin baş istemi haline getirdiler. Bununla da kalmayıp birleşik örgütlü eylemleriyle onu fiilen de boşa çıkarmak yolunu tuttular. Bunu da Kavel işçileri gibi fabrika işgali eylemi yoluyla yaptılar. Böylece yeni bir fabrika işgalleri dönemi başlattılar. Kazansalardı tüm sınıf kazanmış olacaktı. Bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlikler kadar farklılıklar da dikkate değerdir. Kavel dünyada devrimci yükselişin sürdüğü, Türkiye'de ise taze ve diri bir toplumsal uyanışın henüz ilk belirtileriyle de olsa başgösterdiği koşullarda gerçekleşmişti. Greif ise gerek dünyada ve gerekse Türkiye'de otuz yılı aşan bir toplumsal durgunluk ve siyasal gericilik ortamından çıkış sancılarının yaşandığı karmaşık bir geçiş sürecinde yaşandı.

Kavel direnişçilerinin işi nispeten kolaydı; zira 1961 Anayasa'sında tanınmış bulunan grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı yasal olarak düzenlenmeyi bekliyordu yalnızca. Bu istemin toplumsal meşruiyeti tartışmasızdı, sorun sonu gelmeyen oyalama sürecinin artık nihayet bir son bulmasıydı. Nitekim Kavel Direnişi'nin basıncı altında ve direnişin hemen ardından grev ve toplu iş sözleşme hakkı hızla yasalaştı.

Greif işçilerinin işi ise kıyas kabul etmez ölçüde zordu. Zira taşeron sistemi değil Greif, değil Türkiye, tüm dünyada

işçi sınıfı hareketine uluslararası sermaye merkezi tarafından dayatılmış bir saldırıydı ve işçi sınıfı bu saldırıyı gerekli gücü yaratarak ve toplumsal desteği alarak püskürtmekten henüz oldukça uzaktı. Kuşkusuz Greif direnişçileri de bunun bilincinde idiler. Fakat onu hiç değilse kendi fabrikalarında aşabilecekleri, böylece bir yol açacakları konusunda da inançlı ve umutlu idiler. Nitekim kendi sendikalarının tepesini tutan satış çetesinin katmerli ihanetine uğramasalar, DİSK'in sinsi, ikiyüzlü, entrikacı bürokratlarından köstek yerine bir parça destek alabilirdi, bunu günümüz sol hareketinin desteği tamamlayabilseydi, çok büyük bir ihtimalle kazanacaklardı da.

Bu son nokta bizi Kavel ve Greif arasındaki en temel farka getiriyor. Kavel Direnişi kendi sendikasının ve dönemin ilerici sendikal hareketinin tam desteğine sahipti. Öylesine ki dönemin tek sendika konfederasyonu olan Türk-İş'in o günkü yönetiminin direnişe karşı sorumluluklarını yerine getirmemesi büyük tepkilere yol açmış, onlarca sendika başkanı ve yöneticisi konfederasyonu kamuoyu önünde protesto etmiş, dört yıl sonra DİSK'in kuruluşuna varacak süreç böylece başlamıştı.

Oysa Greif Direnişi daha ilk günden itibaren kendi sendikasının başını tutan çetenin çok yönlü ihanetine uğramakla kalmadı, bugünün Türkiye'sinde ilerici olmak iddiasındaki hiçbir sendikadan ya da sendikacıdan da sözü edilebilir herhangi bir destek görmedi. Rıdvan Budak çetesinin Amerikan tekelinin hizmetinde Greif Direnişi'ni kırmak için haftalar boyunca sergilediği binbir haince girişim ne DİSK yönetiminden, ne de onun bünyesindeki şu veya bu sendikadan ya da sendika yöneticisinden en ufak bir açık tepki ya da protesto görmedi. Tersine, tümü de açık ya da örtülü biçimde bu çetenin yanında oldular. Nitekim bu suç çetesi, tam da direnişin polis gücüyle kırılmasının (ki bu baskına yasal gerekçe hazırlanmasına mahkeme huzurundaki tanıklıklarıyla bizzat destek vermişlerdi!) hemen ardından yaptığı açıklamaya, başından beri kendilerine verdikleri destekten dolayı DİSK yönetimine ve Başkanlar kuruluna teşekkürlerini sunarak başlıyordu. Bu teşekkürün sessiz bir onayla kabul gördüğünü biliyoruz. Doğal olarak bu sessiz onay, aynı zamanda bugünkü DİSK yönetiminin ihanete suç ortaklığının sessiz bir itirafı anlamına geliyordu. Bu ise bugünkü yapısı ve zihniyetiyle DİSK'in politik ve moral tükenişi demektir.

Ama buna geçmeden önce Kavel ile Greif karşılaştırması bahsinde son bir noktaya daha değinelim. Kavel kendi dönemi içinde çığır açıcı bir direniş oldu, fiili-meşru mücadele yolunu açtı. Bu aynı

üstünlüğün onurunu bugünün koşullarda Greif Direnişi taşımaktadır. Fakat Greif'in, Kavel'den (ve ardından iz bırakarak sınıf hareketimizin tarihine geçen bir dizi başka fabrika direnişinden) belirgin bir üstünlüğü var. Greif, devrimci sınıf önderliği altında gerçekleşmiş, bilinç, örgütlenme ve eylem planında ancak bunun ürünü olabilecek temel önemde üstünlüklere sahip benzersiz bir direniştir. Bu açıdan o kendinden önceki hiçbir direnişle kıyaslanamaz niteliktedir. Bu niteliği ile o sınıf hareketimizin tarihinde tümüyle yeni bir dönemin başlangıcı, bir ilk habercisidir.

DİSK BÜROKRASİSİNİN POLİTİK-MORAL İFLASI!..

Bugünkü yapısı ve yönetimi, anlayışı ve pratiği ile DİSK'in politik ve moral iflasi, gerçekte yeni bir durum değildir. Fakat Greif Direnişi bunun en açık, en tam, en tartışmasız bir biçimde açığa çıkmasına vesile olmuştur. Bu ruhsuz ve ikiyüzlü bürokratlar takımı, halen işçi hareketini felç eden en önemli sorunu, taşeron sistemini hedef alan 600 kişilik örgütlü bir direnişten her türlü desteği haftalar boyunca esirgeyebildiler. "İç işlerine karışmamak" adı altında kendi bünyelerindeki bir sendika yönetiminin daha direnişin ilk gününden itibaren sergilediği haince rezilliklere karşı tek kelime etmediler, bunu engellemeye, bir nebze olsun dizginlemeye yönelik hiçbir girişimde bulunmadılar. Rıdvan Budak, Mustafa Subaşı ve Kazım Doğan çetesinin Greif tekeliyle el ele direnişi kırmak için giriştikleri oyunlara sonuna kadar sessiz kaldılar, böylece de gerçekte tüm bunlara onay ve destek vermiş oldular. Dahası kurdukları oyalama komisyonlarıyla bu oyunlar için onlara ek fırsatlar da yarattılar. Greif fabrikasına binlerce polis gücüyle yapılan baskının yasal gerekçesi bizzat sendika yönetiminin mahkeme tanıklığı ile sağlandığı halde bunu hiçbir biçimde sorun etmediler. Baskın bağıra bağıra geldiği halde killarını bile kıpırdatmadılar. Bu ihanet silsilesinin son halkası olan satış protokolü ve sözleşmesini de sessizce onaylayarak, böylece iki ay boyunca rahatlarını kaçırmış "Greif belası"ndan nihayet kurtulmuş olmanın huzuruna kavuştular.

Fakat bütün bunlar utanç vericidir ve bugünkü DİSK yönetimi bundan böyle hep bu utançla anılacaktır. Greif bir çığır açmıştır ve çığır açan her direniş gibi gelecekte hep hatırlanacaktır. Onunla birlikte yönetiminden başkanlar kuruluna kadar bugünkü DİSK bürokratlarının utanç verici tutumu da. Tıpkı Kavel ve Paşabahçe ile birlikte dönemin Türk-İş yönetiminin utanç verici tutumunun da hep hatırlanıyor olması gibi.

DİSK Başkanlar Kurulu'nun Haziran tarihli son bildirisini, bugünkü DİSK yönetiminin Greif Direnişi'ne karşı katmerli ihanete onayı ve desteği konusunda hiçbir tartışmalı nokta bırakmamıştır. Bu utanç belgesinde Rıdvan Budak çetesine açıkça sahip çıkmış, Greif direnişçileri ve sınıf devrimcileri ise aynı açıklıkla suçlanmıştır. Bu tutum, DİSK'i DİSK yapan her türden değer artık tümüyle terkedildiğinin de açık bir itirafıdır. İşçi satıcılığını kimlik edinmiş ve bunun son halkası olarak Greif direnişçilerine karşı Amerikan tekelinin hizmetinde her türlü rezilliği yapmış bir suç çetesini açıkça bağrına basan bir DİSK yönetimi ve zihniyeti gerçeği ile yüzyüzeyley artık. Bu, sözün bittiği yerdir! Bu, bugünkü anlayış ve yönetimiyle DİSK'in dört dörtlük iflas tablosudur! Greif Direnişi'ne ilk günden itibaren içtenlikle sahip çıkıp destek veren nadir sol siyasal yapılardan biri olan Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) direnişin ilk günlerinde yayınladığı bildirideki şu sözler, bugünkü DİSK yönetimi gerçeğinin iyi bir özeti olarak duruyor önümüzde: "Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) aynı şekilde bu direnişe sahip çıkmak zorundadır. Dahası üyesi olan DİSK Tekstil sendikasının yönetimini de bu doğrultuda davranmaya zorlamalıdır. DİSK'in üye sendikalarının iç işleyişine karışamayacağı söylemi utanç vericidir. Greif işçisi tüm işçi sınıfı için, özellikle de milyonlarca taşeron işçisi için ayağa kalkmışken, bu büyük mücadele bir sendikanın iç sorunu olarak gösterilemez. DİSK Tekstil bu tavriyle DİSK'i DİSK yapan temeli dinamitlemektedir. Buna müdahale edilmezse DİSK'in de çöküşü kaçınılmaz olacaktır. Her fırsatta Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlardan dem vuran DİSK, bugünün Kavelcileri olan Greif işçilerini desteklemiyorsa sınıf mücadelesi vermiyor sadece nostalji yapıyor demektir. 47. kuruluş yıldönümünü kutlayan DİSK, geleneğinde sınıf mücadelesi adına ne varsa bugün onu temsil eden, günlerdir aç, uykusuz direnen Greif işçilerini baş tacı edeceği yerde kapı dışarı etmeye çalışıyorsa 15-16 Haziranlar'ın, Demirdökümler'in, Sungurlar'ın, 1 Mayıs'ların DİSK'i de mazide kalmış demektir. Bugün Greif işçisinden ayrı bir DİSK yoktur. Sınıf mücadelecisi DİSK'i maziden alıp günümüze taşıyacak olan da onlardır. Onların direnişini yaymaya ve güçlendirmeye çalışanlardır."

SUÇ ÇETESİNDEN KATMERLİ İHANETİN HESABI MUTLAK OLARAK SORULACAK!

Halen DİSK Tekstil-İş Sendikasının başını tutan üçlü suç çetesi, Rıdvan Budak, Mustafa Subaşı ve Kazım Doğan, sendikal hareket içindeki tescilli hainlerdir.

Onlar Greif Direnişi'ne kadar işçi sınıfına karşı sayısız suçlar işlemişlerdi. Ama tam da Greif Direnişi'nin ortaya koymaya çalıştığımız benzersiz üstünlüklerinden dolayı sendikal hayatlarının en ağır suçlarını ona karşı işlemiş oldular. Açıkça Amerikan tekelinin yanında saf tuttular, taşeron çeteleri, mahkeme ve polisle işbirliği halinde hareket ederek görkemli bir işçi direnişinin kırılması için hemen herşeyi yaptılar.

60 günlük işgal boyunca bu katmerli ihanetin adım adım nasıl yaşandığı, Greif direnişçilerinin günü gününe yayınlanan açıklamaları ve ayrıca devrimci sınıf baskını üzerinden kayıt altına alınmış bulunmaktadır. Greif Direnişi seyri, dersleri ve deneyimleriyle çok yönlü olarak yazıldığına, bu suç çetesi de orada ayrıntılı bir bölüm olarak yer alacak, böylece geleceğe silinmez biçimde kalacaktır. Kuşkusuz bu çetenin geçmişten bugüne tüm öteki suçları ile birlikte.

Bu tescilli suç çetesinin ihaneti yalnızca 600 Greif direnişçisine değil, fakat Türkiye işçi sınıfı hareketinin tümüne karşıdır. Zira Greif işçileri yalnızca kendileri için değil fakat bütün bir işçi sınıfı için ve halen onun ayağına vurulmuş en ağır prangaya, taşeron sistemine karşı ayağa kalkmışlardı. Kazansalardı tüm işçi sınıfı kazanmış olacaktı. Dolayısıyla buna boşa çıkarmaya yönelik katmerli suç da sınıfının bütününe karşı işlenmiştir.

Bu suçu bu denli açık ve bu denli katmerli biçimde işlemiş Rıdvan Budak çetesi mutlak olarak bunun hesabını verecektir. Ve bu hesap onlardan her yol ve yöntemle sorulacaktır. Önlerinde ödeyecekleri bedeli hafifletecek bir tek yol vardır: Sendikal hareketi derhal terketmek!

TKİP'nin 27 yılı bulan bir siyasal geçmiş var. Bu süre zarfında sol içi şiddete hiçbir biçimde bulaşmamış, dahası bu yola başvuranlara da her zaman açıkça karşı çıkmış, bu doğrultudaki girişimlerin kesin bir dille kınamıştır. Ama sözünü ettiğimiz suç çetesinin sol hareketle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Bunlar sola, sınıfa, devrime düşman profesyonel işçi satıcılarıdır. Direnişi kırmak için taşeron çeteleriyle iş çevirmek, bu boşa çıkarılınca da mahkemede Greif tekeli lehine tanıklıkla bir işçi direnişinin polis zoruyla kırılmasına bizzat önyak olmak bile, bu çetenin konumunu ve tarafını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Onlar barikatın karşı cephesindedirler ve bunun gerektirdiği bir muamele göreceklerdir.

Trump'ın yeni dönemi:

Emperyalizm savaş demektir!

Kapitalizm, kâr için yeni pazarlar, sömürülecek yeni kaynaklar ve genişleyecek yeni topraklar arar. Bu arayış, insanlığı kaçınılmaz olarak çatışmaya ve savaşa sürükler”

V. İ. Lenin

ABD'de başkanların göreve başlama konuşmalarının, genellikle “ulusu bir araya getirmek” ve “ortak idealleri yüceltmek” amacıyla yapıldığı söylenir. Her iki amaç sınıflı toplum gerçeğine aykırı olduğu için gerçekte yapılan şey, “birleşik ulus, ortak idealler” olduğu konusunda bir illüzyon yaratmaktır.

Ancak Donald Trump'ın ikinci dönem konuşması, bu geleneğe aykırıydı. Trump, seleflerine ve özellikle de Joe Biden'a yönelik eleştirilerle dolu bir konuşma yaparken, tarih sahnesinden uzun süre önce çekilmiş bir figürü, William McKinley'i “büyük bir başkan” diye göklere çıkarttı.

Peki, Trump neden McKinley'i öne çıkarıyor ve bu, Trump'ın yayılcı politikaları açısından ne anlama geliyor?

ABD'nin 25. Başkanı McKinley toprak gasplarıyla ve yayılcılık politikalarıyla ABD'nin yüzölçümünü önemli ölçüde genişleten bir başkan olarak bilinir.

19. yüzyılın sonlarında, ABD'nin yayılcılık hırsı, kapitalizmin küresel boyuta ulaşmasıyla paralel ilerliyordu. McKinley'in Panama Kanalı müzakerelerinden gümrük vergilerine kadar politikaları, tam da bu genişleme ve sermayenin ihtiyaçlarına uygun bir biçimde şekillenmişti.

Trump ise, tıpkı McKinley gibi, Amerikan sermayesinin dönemsel çıkarlarına uygun bir şekilde “yeni” emperyalist söylemler geliştiriyor.

Trump, Denali Dağı'na McKinley'in adının verilmesi gerektiğini savunarak, modern toplumsal duyarlılıkları “woke” adlı “zihin virüsü” olarak tanımladı.

Bu söylem, yalnızca tarihsel isimlerin yeniden düzenlenmesine yönelik bir tartışma değil, aynı zamanda kapitalist düzenin halkları kültürel savaşlarla bölme stratejisinin de bir parçasıdır. Engels'in “Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni” adlı eserinde belirttiği gibi, burjuvazi, kendi egemenliğini sürdürmek için tarihsel gerçeklikleri çarpıtmaktan ve yeni mitler yaratmaktan çekinmez.

Denali örneği, Trump'ın yalnızca bir

dağın adını değil, Amerikan tarihini “yeniden yazma” ve tarihsel hafızayı formatlama hevesine kapıldığını da gösteriyor.

“ORAYI GERİ ALIYORUZ”

Trump'ın konuşmasındaki en dikkat çekici ifadelerden biri, “Orayı geri alıyoruz” cümlesiydi. Bunun kendisi, Panama Kanalı'na atıfta bulunarak, ABD'nin emperyalist işgalci ve ilhakçı tarihsel geçmişine agresif bir geri dönüş niyetini ortaya koyuyor.

“Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması” adlı eserinde Lenin, “emperyalizm, yalnızca sermayenin birikimiyle değil, aynı zamanda coğrafi ve politik genişlemeyle de şekillenir” derken bu eğilime dikkat çekiyordu.

Trump, kanalın Çin'in kontrolüne geçtiğini iddia ederek, Amerika'yı yeni bir “dış düşmana” karşı seferber etmeye çalışıyor.

Oysa bu söylemin ardında yatan gerçeklik, Panama gibi bölgelerin ekonomik ve politik çıkarlar uğruna yeniden tahakküm altına alınmak istenmesidir. Panama halkı için bu sömürgeci söylem sadece tehditkâr değil, tarihsel travmaları yeniden canlandıran bir mahiyettedir aynı zamanda.

ABD, 20. yüzyıl boyunca bu bölgede sadece ekonomik değil, aynı zamanda askeri bir hakimiyet kurdu ve bölge halklarına cehennemi yaşattı. Trump'ın “geri

alma” iddiası, emperyalist saldırganlığın bir retorikten ibaret olmadığını, halkların iradesini küstahça çiğneyen bir tehdit olduğunu da gösteriyor.

“YALDIZLI ÇAĞ'DAN ALTIN ÇAĞ'A”

Trump, konuşmasında Amerika'nın yeniden büyüyen bir ulus olması gerektiğini iddia ederken de William McKinley dönemine göndermelerde bulundu.

McKinley, 1897'de gümrük vergilerini yüzde 50'nin üzerine çıkaran Dingley Yasası'nı imzalayarak, “Amerikan sanayisini koruma” güdüsüyle “ulusal” sermayeyi güçlendirmişti. Ancak bu politika servet sefalet makasının daha da açılmasına, işçi sınıfı ve emekçi katmanlar üzerindeki sömürünün derinleşmesine yol açmaktan başka bir sonuç yaratmamıştı.

Mark Twain'in Yıldızlı Çağ romanında detaylıca anlattığı gibi, bu dönem, yüzye bir refah görüntüsü sunarken, alt tabakalarda derin bir eşitsizlik ve yoksulluk barındırıyordu. Trump'ın “Yeni Altın Çağ” da bu eski düzenin tekrarlanması olan özlemden ibarettir.

“Sermaye, kriz anlarında kendini yeniden üretmek için eski formlara döner” K. Marx.

Trump, Meksika Körfezi'nin adını Amerikan Körfezi diye değiştiriyor. Grönland “barışçıl ya da askeri yolla ABD'nin olacak”, Panama Kanalı için “Orayı alıyoruz” diyor.

Tıpkı ABD'nin 25. Başkanı McKinley gibi, 47. Başkan Trump da sermayenin ihtiyaçlarını gözetirken, işçi sınıfını ırkçı-milliyetçi söylemlerle zehirleyip yedeklemeye çalışıyor.

DÜNYA YETMİYOR MARS'TA ALINMALI

Trump, etrafında sıra sıra kümelenmiş milyarlarca “ordular ilk hedefiniz Panama, Grönland, önünüze ne çıkarsa” diyor. Nefisleri dünyevi olanla körelmeyen bu milyarlarca güruhu, Mars'a da merdiven dayamak istiyor.

Trump'ın bölgesel genişleme söylemi, yalnızca dünya ile sınırlı değil. Mars'a bayrak dikmekten bahseden Trump, Amerikan emperyalizmini yeni bir boyuta taşıyacağını iddia ediyor. Bu, kapitalizmin yeni kaynak ve pazar arama hırsının sınır tanımadığını gösteriyor.

Trump konuşmasında Amerikan emperyalizminin geçmişine de atıfta bulunuyor. ABD'nin dünya halklarına karşı geçmişte işlediği ve işlemekte olduğu ağır suçlar, Trump tarafından gelecekte yapacağı soykırım ve katliamlara referans diye sunuluyor.

Emperyalizm, yalnızca savaşın değil, aynı zamanda eşitsizliğin ve sömürünün de kaynağıdır. Trump, “orayı geri alıyoruz” derken, aslında kapitalizmin krizini aşmak için daha fazla çatışma, daha fazla sömürü ve daha fazla savaş vaat ediyor.

Bu noktada, işçi sınıfı ve ezilen halkların enternasyonal dayanışması her zamankinden daha da önemli hale geliyor. Çünkü emperyalizmin savaş çığırıklığına karşı tek gerçek çözüm, halkların birleşik-devrimci mücadelesidir. Emperyalizmle mücadele, halkların özgürleşmesi için kaçınılmaz bir adımdır.

Bugün Trump'ın söylemlerinde yankılanan geçmiş, bir tarih dersinden ibaret değil; gelecekteki mücadelelerin yönünü belirleyecek bir çağrıdır aynı zamanda. Emperyalizm savaş demektir. Bu savaş durdurmak ancak ve ancak halkların ortak iradesi ve devrimci mücadelesi ile mümkün olacaktır.

Trump'ın Davos konuşması:

“Amerika geri döndü!”

ABD Başkanı Donald Trump, 23 Ocak 2025 tarihinde Davos'ta devam eden Dünya Ekonomik Forumu'na (İngilizce kısaltmasıyla WEF) çevrimiçi bağlanarak kendisine “yakışan” bir konuşma yaptı. Trump'ın, “Amerika geri döndü ve ticarete açık” başlıklı konuşması şantaj ve tehditlerle doluydu.

Çok uluslu şirketlere seslenerek ABD'de üretim yapmaları çağrısında bulunan Trump, çağrıya uymayan şirketlerin yaptırımlarla karşılaşacağı tehdidinde bulundu, şantaj yaptı.

Gümrük vergileri tehdidi, OPEC ve Suudi Arabistan'a yönelik petrol fiyatlarını düşürme çağrısı ve NATO müttefiklerinden talep edilen yüksek savunma harcamaları gibi başlıklar içeren tehditler listesi, Davos'ta toplanan “Zenginler Kulübü” tarafından şaşkınlıkla karşılandı. Tehditlerle beraber kibir ve aşağılama üzerine kurgulanan bu konuşma, ticari ve diplomatik gerilimleri artıracak gibi görünüyor.

EMPERYALİST REKABET

Trump'ın çağrısı, “Önce Amerika” retorikleriyle ekonomiyi ve iç üretimi güçlendirme ve çokuluslu şirketlere ABD'ye yatırım yapma zorunluluğu getirme çabasıyla dikkat çekiyor. ABD'nin kapitalist tekelleri yatırıma ikna etmek için vergi indirimi gibi teşvikler önermesine paralel olarak Trump'ın şirketleri tehdit etmesi “havuç-sopa” politikası olarak yorumlandı.

Bu politikanın gerisinde, ABD'nin çeşitli emperyalist rakipleri karşısında ekonomik konumunu yeniden güçlendirme ve irtifa kaybı yaşayan hegemonyasını yeniden tesis etme çabası yatmaktadır. Kapitalizmin çelişkili ve rekabeti kışkırtan yapısı, ülkeler arası ekonomik gerilimlerin çözülmek bir yana daha da derinleşmesine neden oluyor. Trump'ın, şirketlerin ABD dışındaki üretimlerini gümrük vergileriyle cezalandıracağını açıklaması, sadece Amerikan ekonomisinin korunmasına yönelik bir çaba olarak değil, aynı zamanda rakip emperyalist güçleri baskı altında tutma girişimi olarak da öne çıkarıyor.

Çiçeği burnunda ABD'nin 47. Başkanı'nın OPEC ve Suudi Arabistan'a petrol fiyatlarını düşürme çağrısı yapması, sadece ABD iç piyasasındaki enerji mali-

Donald Trump'un “Amerika geri döndü” mesajı ve buna eşlik eden tehdit ve şantajları, ABD'nin kendini yeniden konumlandırma çabasını ifade ederken, bu “yeni pozisyon alma” hamlesi diğer emperyalist blokların tepkilerini de beraberinde getirecektir.

yetlerini azaltma hedefiyle sınırlı değil. Bu girişim esas itibarıyla Rusya'nın petrol gelirlerini azaltmaya yönelik bir hamledir. Ek olarak, düşük enerji fiyatları ile çeşitli sanayi dallarında maliyetleri düşürme ve ABD'nin dünya pazarındaki rekabet gücünü artırma hedefi yatmaktadır. Ancak bu çağrı, OPEC ve petrol ihraç eden diğer ülkelerin çıkarlarına ters düşmekte ve ABD ile bu ülkeler arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirme potansiyeli taşımaktadır.

NATO HARCAMALARI VE ASKERİ GÜÇ DENGESİ

Trump'ın, NATO müttefiklerinden savunma harcamalarını GSYİH'nin yüzde beşine çıkarmalarını talep etmesi, hem ABD'nin Avrupa'ya ekonomik baskısının bir aracı hem de bu müttefiklerin ABD'nin askeri hegemonyasına daha fazla katkı yapmasını sağlama çabasıdır. Avrupa Birliği'ni ticari politikaları ne-

deniyle adaletsizlikle suçlayan Trump, aslında ticari yaptırımlar ve NATO aracılığıyla bu ülkeleri ekonomik olarak daha fazla ABD'ye bağlı hale getirme peşindedir. Trump'ın bu politikası, ABD'nin emperyalist hiyerarşideki liderliğini yeniden tahkim etme ve Avrupa'yı ABD'nin çıkarları doğrultusunda hizalama çabasından ayrı düşünülemez.

Görüldüğü kadarıyla Trump sadece rakiplerini değil, müttefiklerini de zora sokacak adımlar atacaktır. Ancak bu hamlelerin, Avrupa'daki emperyalist odaklarla ABD arasındaki çelişkileri daha da derinleştireceği de açıktır. Trump'ın Davos'taki çevrimiçi konuşması, ABD'nin kendi iç pazarını koruma, çokuluslu şirketleri ABD'de üretim ve yatırım yapmaya zorlama ve enerji fiyatlarını baskı altında tutma gibi hedefleri ve “ortaklarını” aşağılama tavrı Batılı emperyalist ülkeler ve özellikle AB tarafından daha ne kadar tolere edilecek bekleyip göreceğiz.

Görünen o ki, Trump'ın dile getirdiği bu politikaların, emperyalist bloklar arası çelişkileri daha da derinleştirerek, gelecekte daha keskin ekonomik ve siyasi çatışmalara zemin hazırlayacağını söylemek yanlış olmayacak. Davos gibi platformlar, Trump'ın bu ve benzeri agresif politikalarından dolayı emperyalist çelişkilerin daha da belirgin hale geldiği alanlar olacak.

Donald Trump'un “Amerika geri döndü” mesajı ve buna eşlik eden tehdit ve şantajları, ABD'nin kendini yeniden konumlandırma çabasını ifade ederken, bu “yeni pozisyon alma” hamlesi diğer emperyalist blokların tepkilerini de beraberinde getirecektir. Trump rüzgâr ekmeye devam ederken, “karşıtları” bu rüzgâra karşı duracak cüreti gösterirler mi zaman gösterecek.

Almanya'da faşizmin normalleştirilmesi

A. Vedat Ceylan

Faşizm, sermayenin en gerici, en şoven ve en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür- Georgi Dimitrov

Almanya Başbakanı Olaf Scholz, geçtiğimiz Kasım ayının başında hükümet ortakları Sosyal Demokrat Parti (SPD) ve Yeşiller ve Hür Demokrat Parti (FDP) temsilcileriyle yaptığı toplantının ardından, FDP Genel Başkanı ve Maliye Bakanı Christian Lindner'i görevden almıştı. Bunun üzerine FDP, hükümette yer alan bakanlarını geri çekmiş, "trafik ışığı koalisyonu" olarak adlandırılan hükümet dağılmıştı. 16 Aralık 2024'te yapılan güven oylamasında yeterli oy alamayan hükümet, erken genel seçime gitme kararı aldı. 23 Şubat 2025'te yapılacak seçimlerin hazırlığına başlayan burjuva partileri, göçmenlere karşı ırkçı-şoven söylemlerde yarışır hale geldi.

Burjuva siyaset kurumu, artan ekonomik ve toplumsal krizler karşısında baskıcı politikaları derinleştirerek keskin bir sağa kayış sergiliyor. CDU/CSU (Hristiyan Demokrat Birlik), aşırı sağcı AfD (Almanya için Alternatif) ile birlikte sunduğu ve FDP'nin desteğiyle Federal Meclis'te kabul edilen yasa tasarısı, bu sağcı ittifakın geldiği tehlikeli noktayı gözler önüne seriyor. Federal Meclis, Auschwitz toplama kampından kurtuluşun 80. yıldönümünü anarak başladığı oturumda, tarihsel ironiyi umursamaksızın mültecilere karşı sert önlemler içeren bir yasa tasarısını oyladı.

CDU/CSU tarafından sunulan "Güvenli Sınırlar ve Yasa Dışı Göçe Son Verilmesi" başlıklı önerge, 348 oyla kabul edilirken, 345 milletvekili karşı oy kullandı. Sol Parti'den koparak ayrı bir parti kuran ve bu partiye kendi adını verecek kadar kendisine aşık olan Sahra Wagenknecht'in Bündnis Sahra Wagenknecht-BSW (Sahra Wagenknecht Birliği) on milletvekili ile çekimsiz oy kullanarak bu gerici yasaya geçiş sağladı. Bu gelişme ile Almanya tarihinde ilk kez AfD desteğiyle bir yasa geçirilmiş oldu. Böylece uzun süredir korunduğu iddia edilen ve aşırı sağ ile "demokratik partiler" arasında bir bariyer oluşturduğu söylenen "Brandmauer" (Güvenlik Duvarı) fiilen çökmüş oldu.

AFD'YE MEŞRUIYET KAZANDIRMA VE FAŞİZMİN REHABİLİTASYONU

CDU şefi Friedrich Merz, göçmenle-

re karşı ırkçı söylemlerini sertleştirerek AfD'nin dilini benimsedi. SPD ile Yeşiller ise görünürde AfD ile iş birliğini eleştirirken, gerçekte mültecilere yönelik baskıcı politikaların aktif bir parçası oldular. Başbakan Scholz, hükümetin mültecileri sınır dışı etmek için aldığı önlemleri sıralarken, Yeşiller ve FDP liderleri de "güvenliği sağlama" bahanesiyle baskıcı tedbirleri savundu.

CDU ve AfD arasındaki iş birliği, faşist partilerin meşruiyet kazanmasına ve faşizmin rehabilitasyonuna zemin hazırlıyor. AfD Milletvekili Bernd Baumann, bu yasayla birlikte "yeni bir dönemin" başladığını ilan ederek, partisini Trump, Meloni ve Wilders gibi faşist liderlerle aynı çizgide konumlandırdı. CDU/CSU'nun AfD ile örtülü ya da açık ittifakı, Almanya'da "liberal demokrasinin" hızla otoriteleştiğini gösteriyor.

SERMAYENİN ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDA SERTLEŞEN SAĞ SİYASET

Artan enflasyon, düşen alım gücü ve sosyal hakların budanması, burjuvazinin krizden çıkış için otoriter yöntemlere başvurmasına neden oluyor. Sermaye sınıfı, göçmenleri günah keçisi ilan ederek toplumsal hoşnutsuzluğu yönlendirmeye çalışıyor. CDU/CSU'nun AfD ile iş birliği içinde sunduğu yasa tasarısı, tam da bu stratejinin ürünü.

Tasarıda öne çıkan bazı maddeler

şöyle:

"Geçerli belgeleri olmayan kişilere Almanya'ya giriş yasağı, Sınır dışı edilmesi gereken kişilerin kışla ve konteyner yapılarında tutulması, Afganistan ve Suriye'ye düzenli geri göndermeler, 'Tehlikeli' görülen kişilerin gözaltında tutulması, Almanya kara sınırlarında kontrollerin artırılması."

Bu maddeler göçmenleri hedef almakla kalmıyor; işçi sınıfı ve emekçilere yönelik baskıları artırma hazırlığı niteliği de taşıyor. Zira, bugün mültecileri hedef alan yasalar, yarın grev yapan işçilere ve protestoculara karşı kullanılacaktır.

YEŞİLLER-SPD İKİYÜZLÜLÜĞÜ VE MÜCADELENİN KAÇINILMAZLIĞI

SPD ve Yeşiller, AfD'nin yükselişine sözde karşı çıkarken, aslında bu aşırı sağcı dönüşümün önünü açıyor. Göçmen karşıtı yasaları onaylayan, polisin yetkilerini genişleten ve militarizmi artıran bu partiler, burjuva devletin işçi sınıfına yönelik saldırılarında CDU ve AfD'den farklı bir yerde durmuyor. Scholz hükümetinin göçmen karşıtı politikalarını eleştiren bazı "solcu" milletvekilleri dahi, CDU'nun önerdiği güvenlik politikalarının büyük bir kısmını destekliyor.

Almanya'daki gelişmeler, yalnızca göçmenleri/mültecileri değil, doğrudan işçi sınıfını ve emekçileri hedef alan baskıcı politikaların da habercisidir. Bugün mültecileri sınır dışı etmek için günde-

me getirilen "tehlikeli kişilerin" gözaltına alınması vb. maddeler, yarın sendikal faaliyetler ve işçi grevleri engellenirken devreye sokulacaktır. Dolayısıyla, Almanya'da ve Avrupa genelinde yükselen faşist dalgaya karşı sınıf mücadelesinin yükseltilmesi zorunludur.

Almanya'da burjuva siyaset kurumunun aşırı sağa kayışı ve AfD'nin meşrulaştırılması, sistemin derinleşen krizinin sonucudur. Kapitalizmin krizine eşlik eden bu saldırılar seçimlerle aşılamaz.

Sözü geçen ırkçı-faşist yasanın meclisten geçmesini izleyen günlerde Almanya'nın birçok kentinde kitlesel protesto gösterileri gerçekleştirildi. Sağ partilerin görece daha çok desteğe sahip olduğu Stuttgart ve benzeri şehirlerde bile kitlesel protestoların gerçekleştirilmesi, Almanya'da tarihsel yaşanmışlıkların da ışığında faşizme karşı hala büyük bir duyarlılığın olduğunu gösteriyor. Bu duyarlılık, ancak işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde, işçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye karşı mücadelesiyle birleştiğinde bu faşist dalganın önü alınabilecektir. Rosa Luxemburg'un söylemiyle:

"Özgürlük sürekli bir mücadele içinde kazanılır; kazanılmış gibi görünen özgürlükler, emekçilerin mücadele azmi olmadan korunamaz."

Almanya'da "göç yasası" parlamentodan geçti!

Almanya'da 23 Şubat'ta yapılacak erken genel seçimler yaklaşırken, göç sorunu ve göçmenler en çok tartışılan konuların başında geliyor. Burjuva iki yüzlülüğüne has bir tutumla, göçmenler angarya işlerde en ucuza çalıştırılıyor ve kalifiye işgücü olmak üzere ciddi bir işgücü açığından bahsediliyor. Ama aynı anda göçmen karşıtı histeri gittikçe tırmandırılıyor.

Burjuva patiler, göçmen sorunu üzerinden toplumu kampaştırarak emekçilerin dikkatini yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığı, militarizm gibi temel sorunlardan uzaklaştırmak istiyor. Nitekim düzen siyasetinin, geliştirdiği yeni düzenlemelerin meyvesini toplamaya başladığı da gözleniyor.

Hristiyan Birlik Partileri (CDU/SCU), yürürlükteki göçmen politikasının daha da sertleştirilmesi hedefiyle, geçtiğimiz günlerde iki farklı önergeyi parlamentoda oylamaya sundu. Oylamada beş maddeden oluşan ilk önerge oy çokluğuyla kabul edilirken, ikincisi ise red edildi.

Kabul edilen önergede şu temel maddeler bulunuyor:

- Sınır kontrollerinin kalıcılaştırılması.
- İltica talebinde bulunanlar dahil, geçerli bir giriş izni olmayanların sınırlardan geri çevrilmesi.

- Ülkeyi terketmesi yönünde karar alınanlar derhal gözaltına alınacak. Eyaletlerde gözaltı merkezlerinin sayısı artırılacak. Bunun için hükümet eyaletlere olan desteğini arttıracak.

- Afganistan ve Suriye dahil, sınır dışı etme işlemleri günlük hale getirilecek.

- Ülkeyi terketmesi gereken "suçlu veya tehlikeli kişiler", gönüllü olarak ülkelerine dönene veya sınır dışı edilene kadar gözaltı merkezlerinde tutulmaya devam edilecek.

Meclisten geçen bu önerge henüz yasalasmış değil, fakat bu oylama, yasalasması yönünde atılan ilk önemli adım oldu. Şimdilik reddedilen diğer önergede ise, iç güvenlik politikasının tümünden değiştirilmesi, savcının iznine (kimi vakalarda) gerek olmadan tutuklama dahil polis yetkilerinin genişletilmesi, aile birleşiminin engellenmesi vb. gibi oldukça sert maddeler bulunuyordu.

Parlamentodaki oylamaya toplamda 702 milletvekili katıldı. Önerge, 345'e karşı 348 oyla kabul edildi. CDU/SCU,

Hristiyan Birlik Partileri (CDU/SCU), yürürlükteki göçmen politikasının daha da sertleştirilmesi hedefiyle, geçtiğimiz günlerde iki farklı önergeyi parlamentoda oylamaya sundu. Oylamada beş maddeden oluşan ilk önerge oy çokluğuyla kabul edilirken, ikincisi ise red edildi.

FDP ve AfD lehte oy kullanırken SPD, Yeşiller ve Die Linke aleyhte oy kullandı. BSW (Sahra Wagebkencht İttifakı) ise çekimser oy kullandı.

Önergenin parlamentodan geçmesi, Alman kamuoyunda içeriğinden çok AfD ile girilen ilişkiler üzerinden yoğun tartışmalara konu oldu. Şimdiye kadar CDU/CSU da dahil tüm partiler AfD ile kati surette işbirliği yapmayacaklarını beyan ediyorlardı. Buna da "yangın duvarı" diyorlardı. Fakat Hristiyan Birlik Partileri (CDU/CSU) bu "ilkeden" hızla dönüş yapacaklarının işretini verdi. AfD, öncesinde lehte oy kullanacağını beyan ederken, Birlik Partileri'nin adayı Friedrich Merz, oylama öncesi "Biz öneriyi getiririz, iste-

yen onaylar, istemeyen onaylamaz" diyerek AfD'ye göz kırpmıştı. Böylece AfD'nin meşrulaştırılması yönünde önemli bir adım atılmış oldu. Daha da önemlisi, AfD ile ittifakın bir ilke sorunu değil, sadece bir hesap ve zamanlama sorunu olduğu da görüldü.

Söz konusu oylamanın özellikle ilerici kesimlerde en çok tartışılan sonuçlarından biri, Sahra Wagenknecht İttifakı'nın (BSW) çekimser kalması oldu. Var olan aritmetik dengeler üzerinden bakıldığında, çekimser kalmanın onay vermek anlamına geldiği aşikar.

Die Linke'nin içinden sözde "sol" bir alternatif olarak ortaya çıkan Sahra Wagenknecht, izlediği "ulusal sol" çizgiyle

sağa savrulmaya devam ediyor. Düzensiz göç ve göçmen sorunu üzerinden AfD ile yaşadığı paralellik bunun en somut örneği oldu. İttifak, sağcılara has bir tutumla düzensiz göç ve göçmenlik olgusunu, tüm toplumsal bağlamından kopararak ve sadece sonuçları üzerinden ele alarak kendisine güvenenleri hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyor.

CDU/CSU'nun düzensiz göçü önleyeceği iddiasıyla sunduğu yasa tasarısı AfD'nin desteğine rağmen meclisten geçemedi. Tasarı 338 lehte, 349 aleyhte ve 5 çekimser oyla reddedildi. 40 milletvekili ise oylamaya katılmadı.

Suriye'de sistematik Alevi katliamı

E. Bahri

Emperyalistler, Siyonistler, Ankara'daki dinci-faşist rejim, gerici bazı Arap rejimleri, medya tekelleri ve bunların aparatları aylardan beri cihatçı terörü halklara "normal" kabul ettirme kampanyası yürütüyor. Suriye'yi IŞİD artığı HTŞ ile onlarca cihatçı çetenin eline teslim eden bu güçler, 8 Aralık'tan beri cihatçı terör rejimine meşruiyet kazandırmak için çalışıyor. Başına 10 milyon dolar konan ve bin 500 kişinin katledilmesinden sorumlu olan eski IŞİD şefi Colani'yi, Suriye halklarına azılı bir katili cumhurbaşkanı diye dayatanlar ve onların borazanlığı yapan medya ise işi ifrata vardiirarak, Suriye halklarının başına sarılan belaları "devrim" diye pazarlamaya çalışıyor.

IŞİD zihniyeti, dehşet verici icraatlarla kendini dünyaya tanıtmıştı. Kafa kesen, kadınları pazarda köle olarak satan, etnik/dinsel/mezhepsel kimliğinden dolayı sivilleri toplu şekilde katleden IŞİD ile Suriye'nin başına bela edilen cihatçılar arasında esasa ilişkin bir fark bulunmuyor. Nüanslardaki farklar ise insanlığa karşı suç işlemekle ilgili değil. Vahşet konusunda hemfikirler. Bunu en iyi bilenler, HTŞ etiketi altında cihatçı zihniyeti Suriye başta olmak üzere bölge halklarına dayatanlardır.

SİSTEMATİK, KONTROLLÜ SÜREK AVI

Bu ilkel, vahşi zihniyete göre Aleviler kafirdir, dolayısıyla katli vaciptir. Şiiler, İsmaililer, Asuriler, Süryaniler, Hristiyanlar, Ermeniler de düşman kategorisindedir. İslamcı/cihatçı çeteler Suriye'de 1970'li yıllarda Alevileri katletmeye başladı. Suriye'ye karşı savaşın başlatıldığı 2011'den Şam'ın HTŞ'ye teslim edildiği Aralık 2024'e kadar sayısız katliam yaptılar, yüz binlerce kişiyi öldürdüler. Emperyalist/Siyonist güçlerle Ankara'daki Amerikancı Saray rejimi, Suriye'yi işte bu zihniyete teslim etmiş bulunuyor.

Toplu tutuklamalar, vahşi işkenceler ve katliamlar HTŞ Şam'a ulaşmadan başladı. 10 binden fazla eski asker ya da polis Alevi oldukları için cihatçıların zindanlarına kapatıldı. Tutuklananların vahşi işkencelere maruz kaldıklarına, işkencede veya başka şekilde öldürülenlerin sayısının yüzleri bulduğuna dair sosyal medya haberleri var. Hukuk diye bir şey olmadığı için avukatlar devre dışı kalmış-

ken, kaçırılanların aileleri yakınlarıyla görüşmek bir yana, nerede olduklarını dahi bilmiyorlar. Sorunun Birleşmiş Milletlere taşınması üzerine tutukluların %2-3'ü göstermelik olarak serbest bırakıldı. Diğerlerinin akıbeti halen bilinmiyor.

Cihatçılar özellikle gençleri hedef seçerek kaçırıyor, vahşi işkenceler yapıyor, işkenceyle ya da kurşunlayarak öldürüp cesetleri yol kenarlarına atıyor. Kimi zaman ise kaçırmadan doğrudan kurşuna diziyorlar. Hama, Humus gibi kentlerde ise Alevilerin inanç, kültür ve değerlerine dönük iğrenç saldırılar, hakaretler, küfürler, kaçırma, toplu tutuklama, cinayetler kesintisiz bir şekilde devam ediyor. Alevilerin yanısıra cihatçılar yer yer Şii, İsmaili ve Mürşidiye halklarını da hedef alıyorlar. Orta çağı andıran iğrenç görüntülere dair yüzlerce örnek sosyal medyada yayınlanıyor. Bunlara her gün yenileri ekleniyor.

Cihatçılar özellik Humus ve Hama kentlerinde etnik temizlik de yapıyor. Alevilere yönelik saldırıları duyuran sosyal medya hesapları bazı mahalle, kasaba ve köylerden büyük oranda göçler olduğu bilgisini veriyor. HTŞ, kanlı işlerini

yürüten cihatçı çetelere "katliam yapın ama video çekmeyin" diye uyarılmıştı. Buna rağmen cihatçılar, vahşetlerini ortaya koyan icraatlarının bir kısmını çekip yayınlıyorlar. Alevilere küfür, hakaret, aşağılama, şiddet, işkence gibi vahşi icraatlarını "iftiharla" yayınlıyorlar.

Cihatçı saldırganlık Lazkiye, Tartus gibi sahil kentlerinde şimdilik yaygın olmasa da Hama, Humus kentleri başta olmak üzere kırsal alanlarda sistematik bir şekilde sürdürülüyor. Bu saldırılar kimi zaman ikişer-üçer cinayet şeklinde olurken, kimi zaman bütün bir köyü veya aynı bölgede bulunan birkaç köyü hedef alıyor. O saldırılarda toplu işkenceler, keyfi tutuklamalar ve toplu katliamlar yapılıyor. Özellikle Humus ve Hama kentlerinin kırsalında bu katliamlar sık sık tekrarlanıyor. İkişer-üçer kişilik kaçırma ve cinayetlerde ise çoğunlukla 20-25 yaşları arasındaki gençler hedef seçiliyor.

SURİYE'Yİ HTŞ'YE TESLİM EDENLER KATLIAMIN SUÇ ORTAKLARIDIR

Cihatçı çeteler, emperyalist/Siyonist güçler adına Suriye'ye karşı savaşırken,

Batlı emperyalistler, Körfez şeyhleri ve Ankara'daki Saray rejimi "yaman" birer insan hakları savunucusu kesiliyordu. Körfez şeyhleri bile "Suriye devrimi" için seferber olmuştu. Cihatçıların vahşi katliamlarını es geçiyor, 7/24 Esad yönetimine karşı psikolojik savaş yürütüyorlardı. Sayısız yalan, asparagas, kurgu haberler de yapıp servis ettiler. Son aşamada Suriye'yi HTŞ'ye teslim ederek hedeflerine ulaştılar.

HTŞ'nin Şam'a yerleşmesinden sonra aynı "görevi" biçim değiştirmiş bir şekilde devam ettirdiler. Bu aşamada, kendileri tarafından da terör örgütleri listesinde olan cihatçıları "normal/meşru" ilan etmeleri ve buna uygun bir "imaj" çizmeleri gerekiyordu. Başına ödül koydukları bir cihatçıyı "Cumhurbaşkanı" koltuğuna oturttukları işe başladılar. AKP şefi Erdoğan, "sayın Colani" diye vaaz vererek uğursuz rolünü oynamaya devam ediyor. Medya tekelleri ise aktif bir şekilde devreye girerek "normal HTŞ" imajını pazarlamaya çalışıyor. Katliamları genelde yok sayıyorlar. Yansıtmak zorunda kaldıklarında ise, cinayetlerin HTŞ tarafından değil, farklı cihatçı gruplar tarafından

işlendiğini propaganda ediyorlar. Oysa ki HTŞ onlardan farklı bir zihniyete sahip olmadığı gibi, Alevileri katleden cihatçılara mevki ve rütbelere dağıttı. Yapılan “rol paylaşımını” medya da sürdürüyor. “HTŞ ılımlı, ihlalleri diğerleri yapıyor” algısını yaymaya çalışıyor. Kravat takan HTŞ şefleri de buna uygun sahte açıklamalar yaparak oyuna katılıyorlar.

İstihbarat örgütlerinin cirit attığı Suriye’de nerede neler yapıldığını, cihatçıların insanlığa karşı ne tür suçlar işlendiğini hem işgalciler (ABD-Türkiye-İsrail) hem diğer gerici devletler çok iyi biliyor. Buna rağmen “herşey normalmiş” gibi HTŞ ile mesai yapıyorlar. Medyaları ise katliamlara sansür uygulayarak, görüntüyü kurtarmaya çalışıyorlar.

Bunların önde geleni ise Colani’ye takım elbise girdirip kravat taktıran Erdoğan başta olmak üzere Saray rejiminin dalkavuklarıdır. “Zalim Esed” diye ortaklıkta bağırarak AKP Şefi Erdoğan, cihatçılar Alevi katliamı yaparken ise, “Suriye’de devrim oldu. Suriye’ye güneş doğdu” diye vaaz veriyor. Bu suça Saray rejiminin yanısıra ABD, AB emperyalistleri ile Körfez şeyhleri de ortak. Zira bu devletler, katliamları gizleme işini üstlenerek, HTŞ’ye “devam et” mesajı da vermiş oluyorlar.

HTŞ FARKLI MI?

Aylardan beri devam eden bir “algı operasyonu” var. Emperyalist/Siyonist medya tekellerinden Saray rejiminin bozulanlığı yapan medyaya, Körfez şeyhlerinin finanse ettiği medyadan “liberal” kılıklı yayınlara kadar uzanan geniş bir gerici cephesi bu işi organize ediyor.

Bu operasyonla halklara “HTŞ’nin değiştiği” yalanı pazarlanıyor. Oysa ki baştaki Colani dahil olmak üzere bu çetenin zihniyeti İŞİD’le aynıdır. Colani de İŞİD şeflerinden biriydi. Yolunu ayırması ideolojik farklılıklardan kaynaklanmıyor. Aralarında bir takım çıkar ilişkileri ya da hesapları, alan ya da rant paylaşımından kaynaklı çelişkiler olsa da zihniyet dünyaları arasında kayda değer bir fark bulunmuyor. Bunu hem geçmiş yıllardaki icratları hem Suriye’yi ele geçirdikten sonra yaşananlar kanıtlıyor. “İmaj düzletme” çabası içinde olmalarına rağmen bu kadar suç işlemeleri, zihniyetleri hakkında net bir fikir veriyor.

HTŞ görünürde kanlı işleri kendi eliyle yapmıyor. Zira kendisine çizilen “imaj” gereği farklı bir görüntü vermek zorunda. En azından şimdilik öyle. Ancak bunun kendisi, diğerlerinden farklı olduğu anlamına gelmiyor. Nitekim öncesi bir yana, 8 Aralık’tan bu yana yapılan tüm katliamlara destek vermiş, tek bir faili bile tutuklamamıştır. Katliamların çoğunu inkar ederek, failere “devam edin”

mesajı veriyor. Kitlesel tepkilere neden olan katliamları ise inkar edemediği için sözde “kınıyor.” Ancak bu sözde kınama, “failler bilinmiyor” yalanıyla birleştirilerek, halkla alay ediyor. Zira Suriyeli olmayan cihatçıları Alevilerin, İsmaililerin, Şii-lerin, yaşadıkları bölgelere gönderen de HTŞ’dir. Dolayısıyla HTŞ’nin farklı olduğu iddiası, bir algı operasyonundan başka bir şey değildir.

“ESKİ REJİMİN KALINTILARI MI” HEDEF ALINIYOR

Cihatçılar işledikleri suçlara kılıf uydurmak için “rejimin kalıntıları” söylemini kullanıyorlar. Oysa ki eski rejim Alevi rejimi değildi. Tüm etnik, dini, mezhebi kesimlerden oluşan bir yapı vardı. Bu iddia doğru olsaydı en önce Sünnileri hedef almaları gerekirdi. Zira ordunun da polis de bürokrasinin de istihbaratın da büyük çoğunluğu onlardan oluşuyordu.

Özellikle 20’li yaşlardaki gençlerin hedef alınması da bu iddianın sahte olduğunu ispatlıyor. Saldırı ve katliamları yapan cihatçıların Alevilere karşı kullandıkları iğrenç dil ve söylemler de meselenin eski rejim değil, etnik temelli bir katliam olduğunu gösteriyor. HTŞ ve diğer cihatçılar tarafından bu söylemin kullanılması, saldırıların planlı, sistematik olduğunu gösteriyor. Orta çağ 21. Yüzyıla taşıyan bir zihniyetin başka türlü davranması mümkün değil.

HTŞ: KAPITALİST EMPERYALİZMİN “YENİ YÜZÜ”

Emperyalist/Siyonist güçler, Saray rejimi ve Körfez şeyhleri tarafından doğrudan ya da dolaylı şekilde imal edilen İŞİD artığı HTŞ ve uzantılarını kapitalist emperyalizmin “yeni yüzü” saymak gerekir. Zira bu çok yönlü destek sağlanmasaydı cihatçı örgütlerin bu kadar güçlenmesi, hele de Suriye’de yönetimi ele geçirmesi imkansız olurdu. Cihatçılara para, silah, organizasyon, istihbarat, ideolojik propaganda ve daha pek çok şeyi sağlayanlar yukarıda adını andığımız güçlerdir.

Devletlerin belli amaçları için bu tür aparatları kullanması, sistemin 21. yüzyıl teknolojisi ile orta çağ vahşetini birleştirme aşmasında olduğuna işaret ediyor. Bölge halklarının bu cihatçı terör belasıyla baş edebilmesi için birleşik bir direniş geliştirmek dışında bir seçeneği bulunmuyor. Bu direnişin sonuç alabilmesi için laik-demokratik devrimci bir program etrafında birleşilmesi, birleşik mücadelenin ise emperyalizme, Siyonizm’e ve gericiliğe karşı bütünlük içinde örülmesi gerekiyor.

Dünyadan eylemler...

MEKSİKA’NIN SINALOA EYALETİNDE KARTEL ŞİDDETİ PROTESTO EDİLDİ

Meksika’nın kuzeybatısında bulunan Sinaloa eyaletinde, 19 Ocak’ta bir aracı gasp etmeye çalışan silahlı kartel mensupları, biri 9 biri 12 yaşlarında iki çocuğu vurarak öldürmüş iki çocuğu da yaralamıştı. Eyaletin başkenti ve büyük oranda uyuşturucu kartelinin kontrolünde bulunan Culiacan kentinde olay protesto edildi. Aralarında okul üniforması giyen kadın ve çocukların da bulunduğu binlerce kişi, kartel şiddetinin sona ermesi ve sorumlulardan hesap sorulması talebiyle sokağa çıktı. Eyleme katılan bir grubun Sinaloa Valisi’nin ofisine zorla girerek binaya zarar verdiği ve valinin istifasını istediği belirtildi.

YUNANİSTAN’DA ATİNA’DA AVUKATLAR DURUŞMALARINI BOYKOT ETTİ

Yunanistan’ın başkenti Atina’da avukatlar, “kadına yönelik şiddet ve aile içi şiddetle mücadele” yasa tasarısı hazırlık aşamasına dahil edilmemelerini protesto etti.

Atina Barosu’ndan yapılan açıklamaya göre, 14 Ocak’ta alınan karar çerçevesinde avukatlar, bazı özel durumlar dışında duruşmalara katılmadı. Eylem iki gün sürdü.

ÇAĞRI MERKEZİ ÇALIŞANLARINDAN GREV

Apple, Google, Microsoft ve Netflix gibi dünyanın en büyük teknoloji şirketlerinden bazılarının çağrı merkezlerinde çalışanlar greve gitti. Çalışanlar toplu sözleşme yapma hakkı, ücretlerin yükseltilmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini talep ediyor. Teleperformance şirketinin sendikası çalışanları, patronun kendilerine karşı cezalandırıcı önlemler aldığını, çalışanları sürekli gözetim altında tuttuğunu ve tuvalet molası gibi temel ihtiyaçlarını bile karşılayamadıklarını ifade ediyorlar.

Dünyanın en büyük çağrı merkezi operatörü Teleperformance, Yunanistan’da yaklaşık 12 bin kişiyi istihdam ediyor. Bu çalışanlar dünya çapında faaliyet gösteriyor ve 43 dil ve lehçe

hizmet sunuyor. Yunanistan 2024 yılında da çağrı merkezlerinde çalışanların protesto ve grevlerine sahne olmuştu.

HİNDİSTAN’NIN MADHYA PRADEŞ EYALETİNDE EYLEMLER DEVAM EDİYOR

2025 yılının başında, Madhya Pradeş eyaletine bağlı Pithampur kentine 337 ton zehirli atık getirilmesine karşı başlayan protestolar devam ediyor.

1984 yılında Union Carbide fabrikasında meydana gelen gaz sızıntısının faciaya dönüşmesi üzerine Bhopal kentinde binlerce kişi hayatını kaybetmiş, on binlerce kişi zehirden etkilenmişti. Sonunda kapatılan Union Carbide fabrikasının zehirli atıklarının Pithampur kentine taşınması yerel halk arasında öfke ve infiale yol açtı. Protesto gösterileri düzenlendi, grev çağrıları yapıldı. Zira atık bertaraf tesisleri çevresinde yaşayanlar, çevre ve yaşam koşullarının daha da büyük bir risk altında olduğunu görüyor.

Şirketi korumak için kolluk kuvvetlerinin seferber edilmesi halka geri adım atılmadı. Bölgede direniş devam ediyor.

BREZİLYA’DA SAO PAULO’DA ÖĞRENCİLER ULAŞIM ZAMMINI PROTESTO ETTİ

Brezilya’nın Sao Paulo kentinde öğrenciler, 9 Ocak’tan bu yana şehir içi tren, metro ve otobüs ücretlerine yapılan zammı protesto ediyor. Metro ve tren biletlerine yüzde 4 zam yapılırken, otobüs biletleri yüzde 13,6 artırılarak son 10 yılın en yüksek zammı yapıldı.

Sao Paulo Öğrenci Birliği, bunun şehrin tarihindeki en yüksek ücret artışı olduğunu, ulaşım hizmetlerinin ise kötüleştiğini belirterek protesto eylemlerine başladı.

Öğrenciler 15 ve 16 Ocak’ta Sao Paulo şehir merkezinde yürüyüş düzenledi. Belediye tiyatrosunun önünde toplanan öğrencilerin üzerine polisi salan gerici faşist belediye yetkilileri, eylemcileri sindirmeye çalıştı. Buna rağmen öğrencilerin protesto eylemleri devam ediyor.

Ortadoğu'nun "turizm cenneti", Gazze'nin "rivierası"

"Arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim."

ABD Başkanı Donald Trump, "şeref" konuğu ve arkadaşı Binyamin Netanyahu'nun huzurunda Gazze Şeridi'nin etnik temizliğe tabi tutulması, nüfustan arındırılması ve ilhak edilmesine yönelik planını ana hatlarıyla tüm dünyaya duyurdu. Bu plana göre, Gazze'nin geri kalan nüfusu topraklarından sürülecek ve sefalet içinde yaşayıp ölmek üzere çöllere ya da uzak ülke ve adalara dağıtılacak. Çoğu kadın, çocuk ve yaşlı olan on binlerce ceset ise enkazların altında gömülü kalacak. Çürüyen cesetlerin üzerine Trump ve soykırım arkadaşı Netanyahu, yandaşlarının servetlerine servet katacakları oteller, eğlence merkezleri ve kumarhaneler inşa edecekler. Trump'ın "orayı devralacağız ve geliştireceğiz" dediği plan işte bu. İşte emperyalistlerin yaratmayı vaat ettikleri "Orda Doğu'nun turizm cenneti" ve Gazze'nin "rivierası".

İsrail, ABD ile Batı'nın koşulsuz desteğiyle 15 ay boyunca Gazze'yi harabeye çevirdi. Tüm dünyanın gözleri önünde yürütülen sistematik katliamlar, modern tarihin en kanlı en barbar soykırımlarından biri olarak kayıtlara geçerken, işgalci güçler artık yeni bir aşamaya geçtiklerini ilan ediyorlar.

ABD Başkanı Donald Trump, Beyaz Saray'da İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ile yaptığı görüşmenin ardından "Gazze'yi ABD devralacak" diyerek sömürgeciliğin gerçek kodlarını bir kez daha gözler önüne serdi. Artık oralara "demokrasi götürüyoruz" deme gereği bile duymuyorlar. Doğrudan "işgal ediyoruz" küstahlığını sergiliyorlar. Trump, sosyal medya hesabı Truth Social'dan yaptığı açıklamada, İsrail'in çatışmalar sona erdiğinde Gazze'yi ABD'ye teslim edeceğini duyurdu ve bölgenin "Ortadoğu'nun en büyük ve en gösterişli turizm merkezi" haline getirileceğini söyledi.

Bu açıklama, İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği etnik temizlikle, 1948 Nakba'sının bir devamı olarak tüm Filistin halkını zorla sürgüne gönderme planının ilanıdır. Netanyahu, ABD'nin açık desteğiyle soykırımı tamamlamaya çalışırken, Trump'ın Beyaz Saray'da bu savaş suçlusunu "şeref" konuğu olarak ağırlaması, emperyalist sömürgeciliğin nasıl bir suç ortaklığı içinde olduğunu kanıtlıyor.

SOYKIRIMDA "SON PERDE"

Trump'ın açıklamaları, İsrail'in Gazze'yi tamamen insanlardan arındırma politikasının hedeflenen son perdesine işaret ediyor. İsrail 15 aydır yürüttüğü saldırılarda kimi araştırmalara göre 180 binden fazla Filistinliyi katletti, en az o kadarını da yaraladı ve milyonlarca insanı evsiz-barksız bıraktı. On binlerce kişinin cesedi ise halen enkazlar altında. Katiller, işte bu yıkımın üzerine bir "turizm cenneti" inşa etmekten söz ediyor. Trump, Gazze için "ABD askerlerine ihtiyaç olmayacak, çünkü artık orada halk kalmayacak" diyerek büyük İsrail projesini, Filistin'in tamamen haritadan silinmesini hedeflediğini açık ediyor.

Ancak bu, yeni bir fikir değil. İsrail, 1948'den bu yana Filistin topraklarını parça parça gasp ederek, halkını göçe zorlayarak ve "uluslararası hukuku" hiçe sayarak "Büyük İsrail" hayalini gerçekleştirme çalışıyor. Şimdi ise Gazze'yi tamamen insansızlaştırıp, yerini zenginler için bir tatil beldesine dönüştürme planını pervasızca dile getiriyorlar. Naziler bile bir yeri işgal ettiklerinde gerekçe uydururlardı, oysa Trump-Netanyahu ikilisi artık buna ihtiyaç duymuyorlar.

Soykırım suçlusunu Netanyahu Beyaz Saray'da "şeref" konuğu

Uluslararası Ceza Mahkemesi, İsrail'in Gazze'de işlediği savaş suçlarını tescil etti

ve Netanyahu'nun bir savaş suçlusunu olarak yargılanması gerektiğini belirtti. Bu zat, o nedenle "aranıyor" ve tutuklanması gerekiyor. Ancak ABD ve Batı, soykırımın baş aktörünü cezalandırmak yerine Beyaz Saray'da ağırlıyor. Netanyahu, Washington'da Trump tarafından "şeref" konuğu olarak karşılanırken, Filistin halkı bombardımanlar altında hayatta kalma mücadelesi veriyor.

Trump'ın "Gazze bizim olacak" söylemi, İsrail'in işgal politikalarına doğrudan destek vermekle kalmadığını, ABD'nin doğrudan bu projeyi sahiplendiğini de gösteriyor. Bu, ABD ve Batı'nın "demokrasi ve insan hakları" maskesine bile artık gerek duymadığını gösteriyor. Aynı Batı dünyası, Ukrayna'nın "egemenlik hakkını" savunurken, Filistin'e soykırımı reva görüyor.

FİLİSTİN HALKI DİRENİŞTEN VAZGEÇMİYOR

ABD ve İsrail'in tüm planlarına rağmen Filistin halkı direnmeye devam ediyor. Gazze'den ve Batı Şeria'dan yükselen sesler, "Topraklarımızdan asla vazgeçmeyeceğiz" diyor. Karl Marx "Haksızlığa ve zulme karşı direnmeyen, insanlık onurundan vazgeçmiş demektir" diyor. Filistin halkı direnişle tüm insanlığın onurunu korumaya devam ediyor.

Filistin'in BM Daimi Temsilcisi Riyad

Mansur, Trump'ın "Filistinliler daha mutlu ve güzel bir yere gönderilmeli" açıklamasına "Öyleyse İsraililer de ilk evlerine dönsün" sözleriyle yanıt verdi. Bu açıklama, Filistin direnişinin haklılığından alınan güce işaret ediyor. İsrail, Batı'nın desteğiyle ne kadar saldırırsa saldırınsın, Filistin halkının özgürlük mücadelesini bastıramayacaktır. Direniş, yalnızca askeri değil, aynı zamanda siyasi ve kültürel bir savaş olarak da devam ediyor. 15 ay süren soykırım savaşına rağmen Gazzelilerin yurtlarını terk etmemesi, işgal planlarının hayata geçirilmesinin kolay olmadığına işaret ediyor.

EMPERYALİZME VE SİYONİZME KARŞI MÜCADELE BÜYÜTÜLMELİ

ABD ve İsrail, Filistin halkını sürmek veya yok etmek, ardından Gazze'yi bir "turizm merkezi" haline getirmek için yıllar önce hazırladıkları planı yürürlüğe koymaya çalışıyor.

Bu vahşi, çıplak sömürgecilik yalnızca Filistin halkına yönelik bir saldırı değil, emperyalist/Siyonist barbarların dünya halklarına hangi gözle baktıklarının da göstergesi. Kapitalist-emperyalist düzen, halkları katlederek, yerlerinden sürerek ve gerçek kodlarına (doğrudan işgal) geri dönerek, sermaye için yeni talan alanları arıyor.

Ancak tarih, emperyalizmin ve sömürgeciliğin her zaman direnişle karşılandığına sayısız kez tanıklık etti. Filistin halkı yalnız değil ve dünyanın dört bir yanında yükselen dayanışma hareketleri, bu soykırımın cezasız kalmayacağını gösteriyor.

İsrail'in işgal politikaları ve soykırımcılığı, ABD'nin küstah söylemleri, sadece Filistin'de değil, tüm dünyada emperyalizme karşı mücadeleyi daha da büyütmenin elzem olduğunu gösteriyor. Lenin'in dediği gibi; "Tarihin diyalektiği, ezenlerin kaçınılmaz olarak yok olacağını ve ezilenlerin özgürlüğe kavuşacağını göstermektedir."

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da tarihi soykırımcı ve sömürgeciler değil, direnen halklar yazdı ve yazmaya devam edecek. Zalimler zulümleriyle anılacak. Filistin halkı direnişle kazanacak, emperyalizm ve soykırımcı siyonistler kaybedecek!

Er ya da geç mücadele alanlarında yeniden buluşacağız!

27 Kasım sabahı kaldığımız ev basılıp sözde bir ihbar nedeniyle göz atna alınıp tutuklanmamızın üstünden neredeyse iki ay geçti.

Bu ülkede hukuk denilen şeyin göstermelik olduğunun gerçek sınıfsal ilişkileri örtmek için kullanıldığının elbette farkındaydık. Sınıf mücadelesi yürüten insanlar olarak bir gün tutuklanıp aylarca, yıllarca hapislerde kalabileceğimizi biliyorduk. Fakat böyle bir hukuk komedisiyle tutuklanabileceğimizi düşünmemiştim doğrusu. İsimsiz bir ihbarla eve gelen arama yapıp gideceğiz diyen polis, bizi karakola götürmesi, sonrasında gözaltı kararı alması, üç günlük göz altı süreci ve arkasından gelen tutuklama bize ilgili açıklamalarda söylendiği gibi ancak Aziz Nesin kitaplarına konu olabilecek türden. Yine de buna şaşırıyorum. Ülkenin içinde bulunduğu atmosferde yapılmaya çalışılan şey mücadele edenleri sindirmeye etkisizleştirmeye çalışmaktır. Bize yapılan ne kadar altı boş gerekçelere dayanıyor olursa olsun esas amaç topluma ve işçi sınıfına göz dağı vermektir.

Ben bir tıpkı birçok yaşıtım gibi okulu bırakarak 12 yaşında başladım tekstil atölyelerinde çalışmaya. Sömürü çarkları içinde baskıya mobbinge kötü çalışma koşullarına göğüs gererek geçti yıllarım. Bu koşullarda en insani tepkilerle haklarım için mücadele ettim. Mücadele ettikçe öğrendim, öğrendikçe mücadele etme azmim büyüdü ve devrimcileştim. Yaşadığımız sorunların çözümünün işçi ve emekçilerin mücadelesiyle olabileceğine bu baskı ve sömürü düzeninin yine onların mücadelesiyle değişebileceğine inanan bir işçi olarak bulunduğum her alanda sınıf mücadelesinin bir neferi olmaya gayret gösterdim.

Bize büyük bir heyecan veren, ama bürokratik sendikal anlayışın ihanetiyle arkadan hançerlenen Greif direnişinin ardından sendikamız kurulduğunda ben de görev aldım aynı heyecanla. İşçilerin tek tek değil ancak birlikte güçlü olduğunu anlatmak örgütlülüğün her şeyi değiştirebileceğini göstermek için çaba gösteriyoruz o günden beri. Sendikamız DEV TEKSTİL bürokratik iş birlikçi ve uzlaşmacı anlayışın işçi hareketini esir aldığı bu günün koşullarında devrimci sendikal çizginin, fiili meşru mücadele anlayışının,

işçi sınıfı kendi inisiyatifi öne çıkararak bir tarzın temsilcisidir. Bu çizgi ve anlayış sınıf hareketinin yarınki devrimci geleceğidir. Böyle bir sendikanın çalışmalarında yer almaktan onur duyuyorum.

Tutuklanma sebebim budur. Bize savcılık sorgusunda pandemi döneminde işçiler fabrikalarda ölümle burun buruna çalışırken 1 Mayıs'ın yasaklanma kararına neden uymadığımız sorulmuş bu ve diğer 1 Mayıs'la katılmamız suç kabul edilmiştir. Örgütlenme faaliyetlerimiz yine suç olarak gösterilmeye çalışılmıştır.

Bir sendika yöneticisi örgütlenme faaliyeti yapmayacaksa işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için mücadeleye yürütmeyecekse ne yapacaktır? 1 Mayıs'ta alanlarda olmayacaksa, haksızlığa adaletsizliğe karşı durmayacaksa ne işe yarayacaktır.

İlk olarak götürüldüğümüz Aydın Cezaevi'nde siyasi tutuklu yoktu. İki metre karelik bir tecrit hücrelerinde iki kişi 14 gün sadece bir saat havalandırma izni ile tutulduk. Cezaevi müdürü "sizde sendika-mendika varmış bu yüzden sizi böyle tutuyoruz" demeye getirdi. Yani bayağı tutuyoruz" demeye getirdi. Yani bayağı tutuyoruz" demeye getirdi. Yani bayağı tutuyoruz" demeye getirdi. Yani bayağı tutuyoruz" demeye getirdi.

sendikacı olmamızı önemli bir suç göstergesi saydı.

Oysa baksak en temel anayasal hakları diye övünür egemenler. Sanki sendikalaşma hakkını kendileri bahşetmiş, işçi sınıfı bu hakkı kendi mücadelesiyle söküp almamış gibi. Ama bizim haklarımız onlar için önemli değildir. Nasıl dünyayı emeği ile var eden biz işçilerin sermaye gözünde bir değeri olmadığı gibi ülkeyi yönetenler içinde haklarımızın hiçbir önemi yoktur. Onlar sadece sermayenin çıkarlarını korurlar onları önemserler.

İşçiler iş kazalarında alınmayan basit önlemler yüzünden hayatlarını kaybederken ortada görünmeyenlerdir. Korumak için hiçbir şey yapmadıkları öldürülen kadınların faillerini cezasızlıkla ödüllendirenlerdir. Mafyaya çeteye her türlü gayri meşru ve ahlak dışı işlere göz yumanlar söz konusu olan biz işçilerin örgütlenmesi olduğunda ne hukuk tanır ne yasa ne kural. Bizim tutuklanmamız bunun yeni bir örneğiydi.

Bizi örgütlediğimiz için, işçileri örgütlediğimiz için tutukladılar. Bizim şahsımızda yargılayıp hapse atmak istedikleri işçi sınıfın hak alma ve özgür-

lük mücadelesidir. Ölesiye korktukları bu mücadelenin büyüüp gelişmesidir. Toplum baskıyla yıldırıp sindirmeye çalışmaları bundadır. Fakat bunlar nafile çabalar, ne yaparlarsa yapsınlar. Bu topraklar birçok mücadeleye tanık oldu. Herkes emin olsun daha da olacak. Er ya da geç işçiler, emekçiler, kadınlar mücadele ederek bu sömürü düzeni yerle bir edecekler. Açlıkla terbiye edip baskıyla susturmaya çalıştıkları milyonlar korkularını gerçek yapacak.

Bugün tutuklu olmamız bir şeyi değiştirmeyecektir. Bizler ise "işçi sınıfı mücadelesi meşrudur yargılanamaz" demeye devam edeceğiz. Engelleri aşacağız, baskıları yeneceğiz, diz çökmeyeceğiz, teslim olmayacağız. Ve en sonunda biz kazanacağız. Er ya da geç mücadele alanlarında yeniden buluşacağız. Tüm güzellikleri aklı ve elleri ile yaratanlara selam olsun.

**DEV TEKSTİL GENEL BAŞKAN YARDIMCISI
FATMA ALÖKMEN
İZMİR KADIN KAPALI CEZA İNFAZ KURUMU,
A-8 KOŞUĞU
17.01.25**

Kreş yok, “komşu annelik” var!

2025'in "Aile Yılı" ilan edilmesinin ardından röportaj veren Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı, "Çalışan annelerin çocuk bakım işini hafifletmek amacıyla 'komşu annelik' sisteminin hayata geçirileceğini" söyledi.

Kuşkusuz ki bu proje yeni değil. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın 2022 yılında "Eğitilmiş Çocuk Bakıcılarının Teşviki Yoluyla Kayıtlı Kadın İstihdamının Desteklenmesi Projesi (EDU-CARE)" ile bu sistem gündeme getirilmişti. Avrupa Birliği ile birlikte finanse edilen bu proje, çocuk bakımı konusunda eğitim ve sertifika alan kadınların kendi evlerine yakın konumdaki komşularının çocuklarına bakmasını (en fazla 5 çocuk) ve baktığı çocuk sayısına ve gününe göre ücretlendirilmesini kapsıyor. Bir "komşu annenin" yaklaşık 33 bin lira karşılığında 5 çocuğa bakmasının hedeflendiği söylenmişti.

KOMŞU ANNELİK SİSTEMİYLE AMAÇLANAN NE?

"Çalışan kadınların yükünün hafifletilmesi ve kadınların evde çalışabilecekleri olanakların yaratılması" adı altında pazarlanan bu proje, esas olarak sermaye devletinin çocuk bakım sorumluluğunu üzerinden atması, aynı zamanda kadınlar için "esnek çalışma" adı altında güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırması anlamına geliyor.

Komşu annelik projesinin 2022 yılının ardından bugün daha somut adımlarla gündeme getirilmesini AKP iktidarının "2025 Aile yılı" projesiyle birlikte düşünmek gerekiyor. Temelde "doğurgan-

lığın artırılmasını" esas alan proje, aynı zamanda kadınların istihdama katılımını da hedefliyor. Sermaye iktidarı bu yolla çocuk bakımı sorumluluğunu kendi üzerinden atarak, "çalışan annelerin" ya da çocuk bakımını "en ucuz" üstlenebilecek başka kadınların üzerine yıkmaya çalışıyor. Bu uygulama ile "çalışan anneler" daha düşük ücretlerle çocuk bakım sorununu "çözecek", "komşu anneler" ise esnek ve güvencesiz çalışma ile düşük ücretlerle 5 çocuğun bakımı gibi ağır bir yükü üstlenecekler.

Sorunun bir diğer boyutu ise "komşu annelik" sisteminde verilecek bakım ve eğitimin niteliğidir. Gereki eğitimden yoksun "komşu annelerin" 5 çocuğun bakımı, eğitimi ve güvenliğini nasıl sağlayacağı başlı başına bir sorun alanıdır.

Bir kadın aynı anda bu çocukların ihtiyaçlarını nasıl karşılayacak, nasıl bir eğitim verecek, dışarıdan (hatta evin içinden) gelebilecek tehditlere karşı çocukların güvenliğini nasıl sağlayacak, bu evler nasıl denetlenecek?

Bu ve benzer sorular, komşu annelik sisteminin çocukların eğitimi ve bakımı için de büyük problemler taşıdığını gösteriyor.

İşyerlerinde, mahallelerde kreşler açmayıp var olanı da türlü bahanelerle kapatıp bir evde 5 çocuğun tüm yükümlülüğünü bir kadının omuzlarına yüklemek, AKP-MHP iktidarının kadın emeğine, çocuk bakımına, nitelikli ve bilimsel eğitime neo-liberal gerici bakışının yansımasıdır aynı zamanda.

"KOMŞU ANNELİK" DEĞİL, ÜCRETSİZ, NİTELİKLİ, 7/24 AÇIK KREŞ İSTİYORUZ!

AKP iktidarının süslü sözlerle piyasaya sürdüğü "komşu annelik" projesinde ne kadınların güvenceli çalışması ne çocukların nitelikli, bilimsel eğitim alması söz konusudur. Sermayedarlar yine kârlarını düşünmekte, sermaye devleti ise bunun için onlara her türlü imkânı sunmaktadır.

Dolayısıyla, kadın işçi ve emekçiler işyerlerinde, fabrikalarda, mahallelerde ücretsiz, nitelikli, 7/24 açık kreşlerin açılması için örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir.

Sarıgazi'de şiddete karşı eylem

Sarıgazi'de bir kadının iş çıkışı şiddet görmesinin ardından kadına yönelik şiddet protesto edildi.

29 Ocak Çarşamba günü iş çıkışı durakta saldırıya uğrayan kadın yaralanmıştı. Bugün de (30 Ocak) Sarıgazi'de yaşayan işçi, emekçi ve kadınlar yaşanan şiddete tepki gösterdi. Demokrasi Caddesi'nde yapılan basın açıklaması öncesi yapılan konuşmalarda "Öfkeliyiz, ancak öfkeli olmak yetmez, bu öfkeyi örgütlü mücadeleye dönüştürmek zorundayız" denildi. Daha sonra okunan basın açıklamasında şunlar denildi:

"Kadın yönelik şiddet her geçen gün artıyor. Bu topraklarda her gün onlarca taciz olayı, cinayet, çocuk istismarı yaşanıyor. Bu vahim olaya bir örnekte dün Sarıgazi'de yaşandı. İş çıkışı bir kadın arkadaşımız hem fiziki hem de cinsel saldırıya uğradı. Saldırıya direnen arkadaşımız omuzunda kırık, vücudundaki ve dizlerindeki ezikle hastaneye kaldırıldı. Olay çok uzaklarda değil yanı başımızda Feriha Öz hastanesi durağı karşısında

gerçekleşiyor."

Açıklamanın devamında şunlar denildi:

"Bu cezazsızlık politikalarına karşı, taciz, tecavüz, istismara karşı ses çıkarmaya devam edeceğiz. Sokaklarda, iş yerlerinde, fabrikalarda, ev içinde, okulda yaşadığımız bu olaylar son bulana kadar mücadelemiz sürecektir. Dün yaşanan saldırının takipçisi olacak, insanlığın kurtuluşu için tüm kadınların, çocukların öz-

gürce yaşayabileceği bir dünyayı kurana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz."

Sürecin takipçisi olan Çağdaş Hukukçular Derneği Kadın Komisyonu adına da bir konuşma yapıldı. Konuşmada "bu cezazsızlık politikalarıyla failleri cesaretlendiren devletin ta kendisidir" denilerek sürecin takipçisi olacaklarını belirtildi.

Açıklama "Kadına ve çocuğa yönelik şiddete, cinayete, istismara karşı eşit, özgür bir yaşam kurulana dek mücadelenin süreceği"ne dair yapılan konuşmaların ardından tamamlandı.

KIZIL BAYRAK / SARIGAZI

Güvenli üniversite ve yurtlar için mücadeleye!

Uzun bir süreden beri gündemde olan barınma krizi, özellikle öğrenci yurtlarında yaşanan sorunların daha belirgin şekilde gün yüzüne çıkmasını sağladı. Yurtların kapasite yetersizliği, insani olmayan koşulları, niteliksiz yemekhaneler, fahiş fiyatlar gibi bir dizi sorun daha çok konuşulur hale geldi. Özellikle kadın öğrenciler için sorunlar listesi daha da uzuyor. Zira tüm bu sorunlara, özellikle konumu şehir merkezine uzak olan birçok KYK açısından ışıklandırma ve ulaşım yetersizliği, taciz, yurt yollarında üst-alt geçit eksikliği gibi daha çok güvenli barınma kapsamına giren birçok sorun yumağı ekleniyor.

Bu sorunların biri ya da daha fazlası neredeyse bütün KYK yurtlarında karşımıza çıkıyor. Ancak son dönemde gittikçe artan en yakıcı sorunlardan biri hiç kuşkusuz öğrencilerin yaşam alanlarında maruz kaldığı taciz olaylarıdır. Bu bağlamda, sadece basına yansıyanlar üzerinden (ki gerçekte çok daha fazlası yaşanmaktadır) son 4 ay içerisinde yaşananlara bakmak bile durumun vahametini ortaya koymaya yeterli olur:

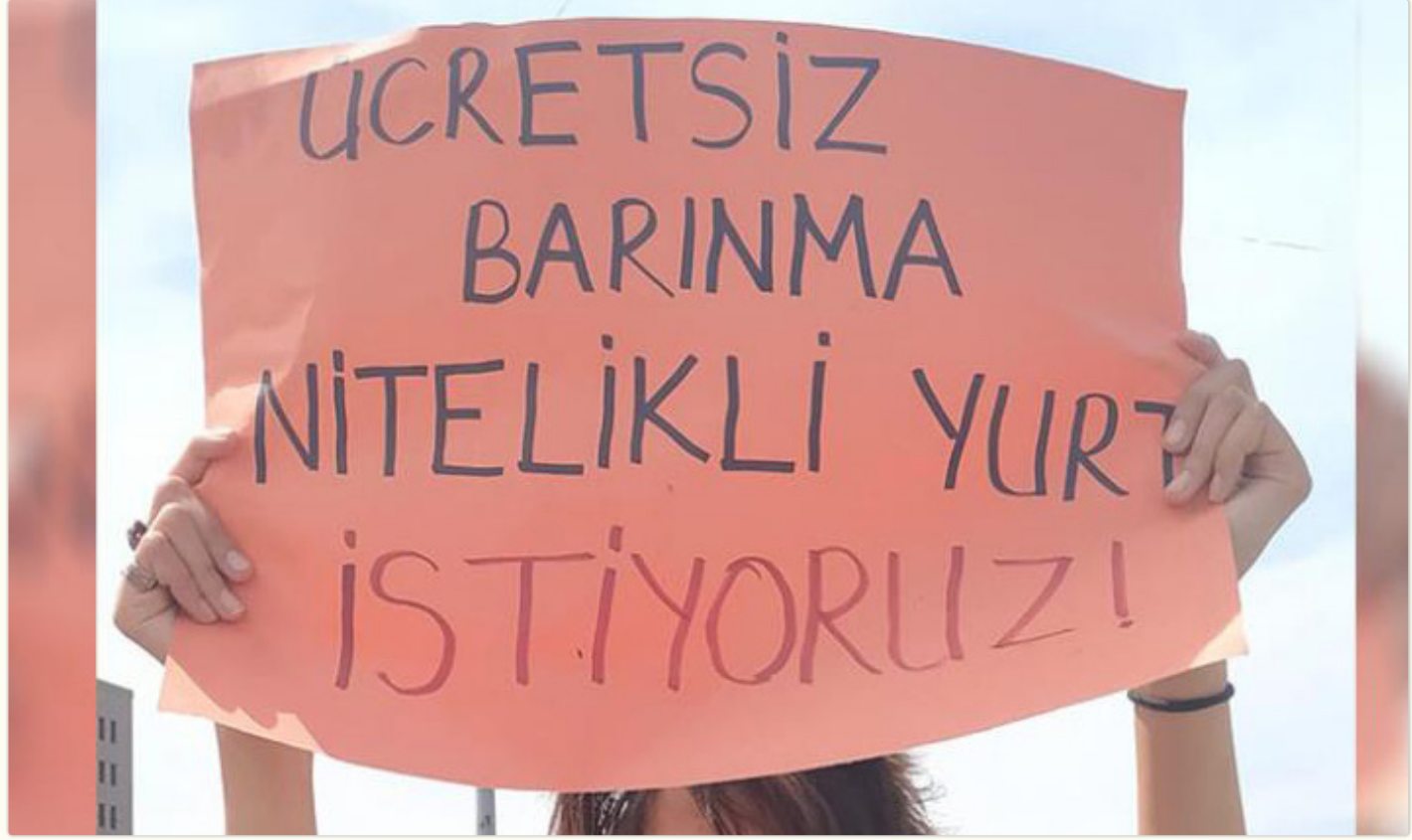
- Kilis KYK Kız Öğrenci Yurdu'nda yurta çalışan bir personel tarafından tacize maruz kalan öğrenci durumu yönetime şikayet etti. Yönetim, olayı yalnızca ört bas etmeye çalıştı. Tacize maruz kalan arkadaşlarıyla dayanışma eylemi yapan öğrencilerin tepkisi üzerine tacizci tutuklandı.

- Konya KYK Mesnevi Kız Öğrenci Yurdu'nda taciz olaylarının artık sistematik hale geldiğini ifade eden öğrenciler, aylardır sorunlarını çeşitli gazetelere anlatıyorlar. Öğrencilerin otobüs seferlerinin arttırılması, yurt çevresinin ışıklandırılması gibi talepleri var. Yurt yönetimi öğrencilerin taleplerini halen görmezden geliyor.

- Mersin Üniversitesi Müfide İlhan KYK Kız Yurdu'nda ise yaşanan tacizlere karşı tepki göstermek isteyen öğrenciler yurt yönetimi tarafından yurttan atılmakla tehdit edildi.

- Ege KYK Kız yurdu'nda kalan öğrenciler çevre inşaatlarda çalışanlar tarafından videolarının çekildiğini, tacize maruz kaldıklarını ancak şikayet etmelerine rağmen hiçbir yaptırımın uygulanmadığını ifade ediyorlar.

- Yaşanan taciz sorunu yalnızca KYK

ve yurt çevreleriyle de sınırlı değil. Benzer olaylar kampüslerde de yaşanıyor. Örneğin Düzce Üniversitesi'nde bir kadın öğrenci dersine giren öğretim üyesi tarafından taciz edildi.

Durumu üniversite yönetimine bildiren öğrenciye sınavdan kopya çekmek iddiası ile uzaklaştırma cezası verilirken söz konusu akademisyene soruşturma dahi açılmadı. Saray rejiminin üniversitelere atadığı yöneticiler de tacizcilere kol/kanat geriyor. Zira kendileri de aynı zihniyeti taşıyor.

- Benzer şekilde Munzur Üniversitesinde de bir öğretim görevlisinin sistematik olarak öğrencileri taciz ettiği oraya çıktı ve bu durum soru önergesi ile meclise taşındı.

Öğrenciler, tacizci öğretim görevlisi hakkında geçen seneden kalan şikayet dilekçeleri olduğunu ancak üniversite yönetimi tarafından hiçbir yaptırımın uygulanmadığını söylüyorlar.

- Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü'nde akademisyen olarak çalışan Mücahit Bora hakkında ise birçok öğrencinin yıllardır süren taciz şikayetleri var.

Buna rağmen adı geçen kişi hakkında hiçbir yaptırım uygulanmıyor. Öğrenciler

bu kişinin öğrenci ve akademisyenleri yıllardır taciz ettiğini ve bunu aleni bir şekilde yaptığını dile getiriyor.

- Gebze Teknik Üniversitesi'nde kampüs içerisinde kadın öğrenciler birçok kez tacize maruz kaldı. Hem yaşanan tacizlere hem kadın cinayetlerine karşı öğrenciler yakın zamanda eylem yapmak istedi ancak üniversite yönetiminin engelleme girişimlerine maruz kaldılar.

Burada bir kısmını anlattığımız taciz ve saldırıların sorumluluğunu, kadınlara karşı cinsiyetçi ve gerici bir politika izleyen Saray rejimi taşıyor.

Zira bu rejimin hüküm sürdüğü dönemde hem sapkınlık alabildiğine arttı hem üniversitelerin yönetim kademeleri dinci-gericilere peşkeş çekildi. Bunlar ise "fıtratları" gereği tacizci zihniyete sahipler.

Gericifaşist zihniyetin bir yansıması da kadın cinayetlerindeki artışta görülüyor. Sadece 2024 yılında 315 kadın katledilmiş, 248 kadının ölümü ise "şüpheli" diye kayıtlara geçirilmiştir.

Kadınların hemen her gün cinayete kurban gittiği bu topraklarda, Saray rejiminin gündemini "ailenin kutsallığı" ve kadınlar için kazanılmış belli hakların gaspı oluşturmaktadır.

GÜVENLİ ÜNİVERSİTE VE YURT LAR İÇİN NE YAPMALIYIZ?

Yaşanan sorunları birlikteliğimizle yaratacağımız gücün farkına vararak çözebiliriz. Zeren Ertaş eylemlerini hatırlayalım. Dört bir yanda kampüslere ve yurtlara yayılan eylemler sayesinde kazanım elde eden öğrenciler olmuştu. Onlar, yaşadıkları yurdun özgün sorunlarını saptamış, bu eksende talepler belirlemiş ve talepleri için kararlı bir şekilde mücadele eden arkadaşlarımızdı. Ya da son yaşanan örnekler üzerinden bakalım. Yukarıda adı geçen KYK'larda bahsi geçen tacizcilerin cezalandırılabilirdiği tek yer Kilis KYK Kız Öğrenci Yurdu oldu. Zira burada öğrenciler yurt yönetiminin tüm baskı ve tehditlerine rağmen susmadı, bir araya geldi ve seslerini yükseltti.

Bu düzende hiçbir hak mücadele edilmeden kazanılmıyor. Tüm bu sorunları yaratanlar elbette çözüm için adım atmayacaklar. Onların derdi milyonlarca genç kadının güvenli ve sağlıklı yaşam hakkının sağlanması değil, olmayacak da. Haklarımızı, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi kazanmanın yolu birlikteliğimizden ve mücadelemizden geçiyor!

UNUTMAK Y
AFFETMEK O
HELALLEŞMEK K

**Ölüm ve sömürü düzeninden
hesap sormak için
mücadeleye!**